Kadir Mısıroğlu

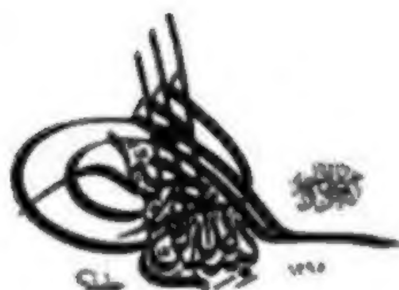
Filistin Dramının Düşündürdükleri

*Bu bir **Sebil** yayınıdır*

4. Baskı

Kadir Mısıroğlu
Ruhuna El Fatiha

-FİLİSTİN DRAMI'NIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ-

KADİR MISIROĞLU

FİLİSTİN DRAMI 'NIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ

DÖRDÜNCÜ BASIM

SEBİL YAYINEVİ
Tunusbağı cad. Nu: 2/10 Doğancılar
ÜSKÜDAR-İSTANBUL
Tel: 0216 553 51 51
www.sebilyayinevi.com

KISALTMALAR

a.g.e.	: adı geçen eser
a.g.d.	: adı geçen dergi
a.g.m.	: adı geçen makale
bkz.	: bakınız
c.	: cild
ilh.	: ilâ âhır
k.s.	: kaddese sırreh-ül aziz
r.a	: radıyallâhu anh
s.	: sayı
sh.	: sahife
vd.	: ve devamı

Zâlimlere bir gün dedirir kudret-i Mevlâ
"Tallâhi lekad âserakâllahu aleynâ"

Ziyâ Paşa*

* **Ziyâ Paşa**'ya âid olan bu beytin ikinci mısrâı Kur'ân-ı Kerim'in Yusuf Sûresi'nin 91. âyet-i kerimesidir ve meâlen: *"Vallâhi Cenâb-ı Hak, seni gerek ilim, gerek şefkat, gerekse sağlam iman ve sabır cihetinden bizden üstün kıldı."* demektir. Kardeşlerinin **Hazret-i Yusuf**'a karşı beyânları olarak vârid olmuştur.

Meşhur dönmelerden Mâliyeci **Câvid Bey** de 1926 yılında **M. Kemal Paşa**'ya karşı İzmir'de vâkî olan sû-i kasd teşebbüsünden dolayı asılırken idam sehpası altında bir son söz olarak bu beyti okumuştur.

MÜELLİFİN YAYINLANMIŞ ESERLERİ

- BİR MAZLUM PADİŞAH SULTAN II. ABDÜLHAMİD (2007)
- MALKOÇOĞLU KARDEŞLER (Târihî Roman) (2007)
- CEM SULTAN'IN PAPAĞANI (Târihî Roman) (2006)
- BİR MAZLUM PADİŞAH SULTAN ABDÜLAZİZ (2006)
- ZAĞANOS PAŞA (Târihî Roman) (2006)
- BİR MAZLUM PADİŞAH SULTAN VAHİDEDDİN (2005)
- HAYAT FELSEFESİ YÂHUD YAŞAMAK SANATI (2005)
- DÜZMECE MUSTAFA (Târihî Roman) (2005)
- KAVUKLU İHTİLÂLCİ (Târihî Roman) (2005)
- İTHAFLI FIKRALAR (2005)
- FİLİSTİN DRAMI'NIN DÜŞÜNDÜRDÜKLERİ (2004)
- GURBET İÇİNDE GURBET (2004)
- ÜÇ HİLÂFETÇİ ŞAHSİYET (1995)
- ÂŞIKLAR ÖLMEZ!.. (1994)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN C. I (1993)
- GEÇMİŞ GÜNÜ ELERKEN C. II (1995)
- BİN UYDURMA KELİMEYİ BOYKOT (1993)
- İSLÂM YAZISINA DÂİR (1993)
- ÜSTÂD NECİP FÂZIL'A DÂİR (1993)
- HILÂFET (1993)
- CEMRE (Şiir) (1992)
- HİCRET (1990)
- İSLÂMCI GENÇLİĞİN EL KİTABI (1981)
- KANLI DÜĞÜN (1972)
- UZUNCA SEVİNDİK (1973)
- KIRIK KILIÇ (1973)
- ALİ ŞÜKRÜ BEY (1978)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. I (1965)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. II (1974)
- LOZAN ZAFER Mİ, HEZİMET Mİ? C. III (1977)
- OSMANOĞULLARI'NIN DRAMI (1974)
- MUSUL MES'ELESİ ve IRAK TÜRKLERİ (1972)
- MOSKOF MEZÂLİMİ C. I (1970)
- MOSKOF MEZÂLİMİ C. II (1970)
- AMERİKA'DA ZENCİ MÜSLÜMANLIK HAREKETİ (1967)
- KURTULUŞ SAVAŞI'NDA SARIKLI MÜCÂHİDLER (1967)
- YUNAN MEZÂLİMİ (TÜRK'ÜN SİYAH KİTABI) (1966)
- MACAR İHTİLÂLİ (1966)

İÇİNDEKİLER

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

YAHUDİLER, TÜRKİYE VE İSLÂM ÂLEMİ'NİN GELECEĞİ

ÖNSÖZ

"Zulmün topu var, güllesi var, kal'ası varsa
Hakkın bükülmez kolu, dönmez yüzü vardır
Göz yumma güneşten ne kadar nûru kararsa
Sönmez ebedî her gecenin gündüzü vardır"
Tevfik Fikret

Dünyâ tarihi, milletlerin nâil oldukları saâdet ve meserretlerden ziyâde felâket ve mazarratlarla doludur. Lâkin hiçbir milletin mâruz kaldığı felâket Filistin Müslümanları'nın mâruz kaldığı felâket gibi yüzyıla yakın bir müddetle devam etmiş değildir. Üstelik henüz lehte veya aleyhte perde kapanıp bu çatışmaya bir son nokta konmamış olduğundan daha ne kadar devam edeceği de belli değildir.

Gerçekten **"Filistin Dramı"** gerek yaşanılanların dehşeti, gerekse felâketin zaman olarak imtidâdı itibariyle Cihân Tarihi'nde emsâline rastlanmayan bir felâketler kumkumasıdır. Bunun üzerinde çok şey yazılıp söylenmiştir. Ancak zulmün fâili Yahudi olması ve onun da dün İngiltere, bugün de Amerika üzerindeki korkunç müessiriyeti sebebiyle biri çıkıp da:

-Artık yeter!.." diyememektedir.

Bizim dünkü vatan topraklarımız üzerinde cereyan eden bu fâcianın Âlem-i İslâm'ın başsız bırakılmış olmasından dolayı önlenebilmesi şöyle dursun, cesâret ve dirâyetle değerlendirilmesi bile mümkün olamamaktadır. Gerekli olan umûmî bir kınama kampanyası ile Yahudi zulmünün durdurulmaması yüzünden gelecekte -belki de bugünkü ile dahî kıyaslanmayacak derecede- bütün beşeriyete şâmil müthiş bir sıkıntının âmili olacağı muhakkaktır. Zira fiiliyâtta pek kabul olunmamakla beraber, **Şeyh Sâdi-i Şirâzî**'nin dediği gibi:

"Benî âdem âzâ-yı yekdigerend"

yani bütün insanlık bir beden ve insanlar da o bedenin uzuvları gibidir. Bir uzuv mikrop alır da orada bir ufûnet teşekkül ederse, bütün vücud hastadır. Bu sebepledir ki, birinci derecede böyle bir ufûnet noktasına en yakın olan Türkiye ve İslâm Âlemi'nin başının pek çok ağrıyacağını tahmin etmek zor değildir.[1] Evet, birinci derecede Türkiye

---

1 Bizi Filistin Meselesi ile alâkadar olmaya icbar eden sebepler pek çoktur. Fakat bunlar arasında hiç üzerinde durulmamış bir sebep vardır ki, bu fevkalâde ehemmiyetlidir. O da kısaca söylemek gerekirse, şudur:

Türkler, İslâmiyet'i kabullerinden itibaren İslâm Âlemi ile bütünleşmek maksadıyla yüzlerini Batı'ya çevirmişler ve kütleler hâlinde Cezîratu'l-Arap (Arap Yarımadası) istikametinde hicret edip Irak ve Suriye havâlisine yerleşmişlerdir. Samimi dindarlık ve Arapça'nın tesiriyle bunların bir çoğu zamanla araplaşmışlardır. Böyle araplaşmış Türkmen aşîretlerinin Filistin'de yaşayanlarının pek çoğu bugün bile Türkmen olarak tanınmaktadır. Bunlar tâ **Selahaddin-i Eyyûbî** zamanından beri yiğitlikleri ile meşhurdur. (Fazla bilgi için bkz: **Dr. Ramazan Balcı**- *Filistin'de Son Türkler*, İstanbul, 2005) Fakat Araplaşmayanlar da vardır. Lazkiye'deki Türkmen Aşîretleri, Halep ve Musul Türkmenleri gibi...

Bugün Filistin'de Türk asıllı aşîret mensupları arasında yaygın olan bir şarkının şu güftesi mânidar değil midir?!

"Bize geri dön Türkiye, geri dön
Yahudi hükmü Şer'an kabul edilmez

ve İslâm Âlemi, ikinci derecede ise, bütün insanlık bu ufûnetin hummâsından gelecekte mutlaka müteessir olmaya mahkûmdur. Çünkü her yaptığı yanına kâr kalan Yahudi, Ortadoğu'yu topyekun kana boyamaya namzed görünen "Arz-i Mev'ud" idealine doğru süratle koşmaktadır.

Bu itibarladır ki, bugün Filistin'de neyin vâkî olduğundan daha ziyade ehemmiyetli olan, İsrail'in bekaası hesabına gelecekte **"Yahudi'nin âmil olabileceği"** felâketin, Türkiye ve İslâm Âlemi'ne inikâslarını kavramak mecburiyetindeyiz!.. İşte elinizde tuttuğunuz eserin asıl teşhir ve teşhis etmek istediği ehemmiyetli nokta budur.

Batı Âlemi'nde bu tarz mutâlea beyânlarına **"füturizm"** (gelecek tahmini) denilmekte ve bunu yapanlara da **"fütürist"** adı verilmektedir. Ancak bu yolda eser telif edenlerin umûmiyetle kullandıkları malzeme teknik gelişmeler ve bunnların akılla değerlendirmesinden ibâret olduğu hâlde biz bu eserde hadiseyi, hem zâhirî mutâları itibariyle akıl süzgeçinden geçirmiş ve hem de Kâinât'ta cârî ve mutlak **"murâd-ı ilâhî"** perspektifinden değerlendirdiğimiz için görüşlerimiz birtakım hayâlî felâket senaryolarıyla bir tutulmamalıdır. Zira akıl ne kadar keskin olsa da geleceği tahmin ve tasavvurda tek başına kaldığı takdirde kâfi ve vâfi bir görüş sergileyebilmekten uzaktır. Onun kifâyetsizliği murâd-ı ilâhîye nüfuz istikâmetinde birtakım **"hâdise"**lerin tahlili ile takviye edilmedikçe geleceğin –hiç olmazsa- ana istikâmeti itibariyle kavranması mümkün olmaz. Biz bu eserde işte bu düalist metodu kullanmış bulunmaktayız.

Daha önce değerli *Yeni Şafak Gazetesi*'nin ısmarlaması üzerine **"Filistin Dramı"**[2] adıyla bu husustaki düşüncelerimizi hulâsaten yazmışsak da yukarıda ifâde eylediği-

---

Yazık bizi ucuz bir fiyata sattılar,
Yardım yerine bize değersizlik verdiler!
Türkiye'yi geri getir ey Arşın Sahibi!..
Hâkim olsun tekrar kanunun eli." (a.g.e., sh: 39)

2 Bkz: "Filistin Dramı", *Yeni Şafak Gazetesi*, 14 Mayıs 2002 vd.

miz vechile zâlimin Yahudi olmasından doğan ürkütücü bir suskunluktan -binnisbe- pay alan bu gazete de o müteselsil yazılarımızı bir hayli kısaltarak yayınlayabilmişti. Bundan dolayı bu defa hür, müstakil ve şahsî bir kürsü durumundaki kendi yayınevimizden fütursuz ve endişesiz bir sûrette ve daha da geliştirilmiş olarak bu husustaki düşüncelerimizi umûmî efkâra arzetmiş bulunmaktayız. Umarız Filistin Dramı'nın bir yanardağ mesâbesindeki cehennemî lâvlarının merkezindeki müslümanlar kadar bu lâvların yakın bir gelecekte sirâyet edeceği sâir müslümanların da ibret ve basiretlerine sunulan bu eser, beklenilen faydayı hâsıl eder.

Ve minellâhi't-Tevfîk. (Muvaffakiyet Allâh'tandır.)

Kadir MISIROĞLU
21 Eylül 2004
Çengelköy/İSTANBUL

BİRİNCİ BÖLÜM
YAHUDİ İNANÇLARI VE YAHUDİ TÂRİHİNİN HÜLÂSASI

Bugün, âlemşümûl bir teessüriyyet merkezi hâline gelmiş bulunan Filistin dramının sebep ve netîceleri itibâriyle doğru kavranabilmesi için her şeyden önce **"Yahudi"** denilen insan tipini temel inançları ve tarihî mâcerâsı itibariyle -kısa da olsa- doğru olarak tanımak mecburiyeti vardır. **"Beyne'l-Milel Yahudi"** isimli kitabın yazarı **Henri Ford**'un[3] takriben seksen sene evvel söylemiş bulunduğu

---

3 **Henri Ford**, dilimize de *"Beyne'l-Milel Yahudi"* ismiyle kazandırılmış olan câlib-i dikkat bir eserin yazarıdır. Kendisi otomobil sanâyiinde ilk dev firmalardan birinin kurucusu ve binnetîce iktisâdî hayat içinde yoğrulmuş bir kimseydi. Bu vasfıyla "**Yahudi**'nin iktisad sahasındaki **-entrika ve istismâra dayanan- kudretini**" görmüş ve bu gerçeği bütün iş çevrelerine anlatabilmek için mezkûr eseri kaleme almıştı.

Çoğu müşâhedeye dayanan acı gerçeklerle dolu bu eserden münfail olan yahudiler, Ford arabası alıp kasten bozarak otoban kenarlarında bırakmışlar, bu ve benzeri baltalama hareketleriyle Ford fabrikasını önce iflâs ettirmiş, sonra da satın almışlardır. Bugün Ford şirketinin **Henri Ford**'la isimden başka bir alâkası kalmamıştır.

Bir otomobil devinin mâruz kaldığı bu muâmele yahudiyle mücâde-

gibi "**Dünya'da Yahudi bir bilmecedir.**" Hattâ bu doğru teşhisi daha da vâzıh kılmak için Yahudi'yi birkaç katlı, girift "**bilmece içinde bilmece**" olarak ifâde edebiliriz.

Gerçekten "**Yahudi hüviyeti**" tanınmadıkça yalnız Filistin'de değil, bütün Dünya'da olup biten iktisâdî ve siyâsî hercümercleri lâyıkıyla anlamak mümkün değildir. Çünkü her siyâsî ve iktisâdî oluşta zâhir olan birtakım sebeb mevcudsa da hemen hemen bunların hepsinde temel sâik yahudi emelleri ve onların icâbı olan plânlardır. Bunun için yukarıda arz etmiş olduğumuz vechile Yahudi'nin bir doğma (nass) sadâkatiyle benimsemiş bulunduğu îtikâdî esaslar ve onun hâfızasını doldurup irâdesine yön veren târihî mâcerâyı hülâsaten de olsa bilmek gerekir.

I- YAHUDİ İNANÇLARININ HÜLÂSASI

Yahudiler, **Âdem** -aleyhisselâm-'ın neslinden geldiklerini kabul etmezler. Onlara göre **Âdem**'le **Havvâ**'nın münâsebetinden yahudi olmayan insanlar, şeytanla **Havvâ**'nın münâsebetinden ise, Yahudiler türemiştir. Bu garip karşılanmamalıdır. Zîrâ onlar şeytanı bizim gibi menfur ve merdud kabul etmezler. Şeytanı "**nûr i ziyâ**"[4] adıyla mübârek ve muazzez bir varlık olarak tanırlar. O, ateşten; **Âdem**'se topraktan yaratılmıştır. Ateş, toprağa fâiktir. Binâenaleyh şeytan **Âdem**'den üstün ve ona nazaran daha mükerremdir. Buna göre insanlar, yahudiler ve yahudi olmayanlar, yani "**goy**" (çoğulu goyim) olarak adlandırılır.

Şeytanla **Havvâ** anamızın münâsebetinden husûle gelen ilk insan, **Hâbil**'i öldüren **Kaabil**'dir. Yahudiler **Hâbil ve Kaabil** vak'asındaki cinâyetin süfliyyetini görmezlikten gelerek **Kaabil**'in galebesini ve binnetîce hâkimiye-

---

lenin güçlüğünü gösteren câlib-i dikkat bir örnektir. **Henri Ford**'un bu eseri Türkçe'ye tercüme edilmiş ve pek çok baskısı yapılmıştır.

4 İstanbul'da mason derneklerinin merkezinin bulunduğu sokağın adı "**Nûr-i Ziyâ**"dır ki; herhalde bu bir tesâdüfün eseri değildir.

tini ön plâna çıkarır ve onunla iftihar ederler.[5]

Bu temel inanışın tabiî bir netîcesi olarak da sülâleyi kadından devâm ettirirler. Onlara göre ırk için asıl olan anadır. Yahudi bir kadının doğurduğu çocuk, babası kim olursa olsun yahudidir. Ananın yahudi olmaması hâlinde baba yahudi de olsa, doğan çocuğu kendilerinden kabul etmezler.

Topraktan yaratılmış olan **Âdem** -aleyhisselâm- ve neslini, Cenâb-ı Hakk'ın Yahudilere hizmet etmek için yarattığını kabûl ederler. Tıpkı bizim ehil hayvanları Cenâb-ı Hakk'ın istifâde etmemiz için yarattığına inanmamız gibi. Buna göre yahudi olmayan bütün insanlık onların her türlü istismârına açıktır. Bir yahudi, yahudi olmayan birini öldürmekle günahkâr olmaz. Yahudi olmayan birinin ırzına geçmek de aynı durumdadır. Yahudiye, yahudi olmayanların canı ve malı mübahtır. Çünkü onlara göre Allâhu Azîmuşşân bütün malları yahudinin olması için yaratmıştır. Yahudi olmayanın elindeki bir mal, onların inancına göre yahudinin gasbedilmiş bir hakkıdır. Onu ne sûretle olursa olsun geriye almakta beis görmezler. Karaborsayı câiz görmeleri de bu temel inanışın bir eseridir. Karaborsaya en müsâid bir mevzu olması dolayısıyla da gıdâ ticâretini Dünya'da ellerinde tutmakta olmaları, hep bu inancın eseridir.[6]

---

5 Yuhanna, Bab 8, âyet: 44.

6 Bugün bile bütün Dünyâ'da gıdâ ticâretinin birinci elleri Yahudiler'dir. Zira bütün insanlığın düşmanı olan yahudinin istismar ve ihânet vâsıtalarından biri de gıdâdır. Bir mal pahalansa ve o mal meselâ tekstil olsa, insanlar, eski elbiseleriyle bir müddet idâre edip pahalı olan bir kumaşı almayabilirler. Ama gıdâda bu mümkün değildir. Bu yüzdendir ki; yahudi ne yapıp yapıp gıdâ ticâretini âlemşümûl bir sûrette eline geçirmiştir. Bu, eskiden sırf **"karaborsa"** şansının yiyecek maddelerinde fazlaca mümkün olması dolayısıyla idi. Bugün buna bir başka faktör de eklenmiştir: **"Emilkatör"** veya **"emilsüfer"**ler.

Batı Âlemi'nde sanâyi inkılâbı başlayıp da insanların alışverişe ayıracakları zaman azalınca Yahudi zekâsı, bunların bozulmalarını

Diğer taraftan, çocuklarını doğar doğmaz sünnet et-

önleyecek birtakım katkı maddeleri îcâd etmeye başlamıştır ki, bunlara Almanca emilkatör, İngilizce emilsüfer denilmektedir. Bir kimse on-onbeş günde bir alışveriş yapsa, katkı maddeleri sayesinde gıdâların bozulmaması mümkün olmaktadır. Bunun için îcâd edilmiş bulunan bu katkı maddelerinden yahudi, insanlığı çeşitli sûretlerde zehirlemek için istifâde etmektedir. Şöyle ki:

İnsan karakteri beslenme ve iklîmin eseridir. İslâmiyet'in bir gıdâ rejimi vaz etmiş olması bu gerçekten dolayıdır. Eskiden Osmanlı'da Tatarlar posta müvezzii idiler. Bunun sebebi onların târih boyunca at etiyle beslenmesi ve binnetîce yola mukaavim olmalarıydı. Çin'in târih boyunca bir salyangoz gibi kabuğuna çekilerek vatanında âtıl bir sûrette yaşaması, halkının pirinçle beslenmiş olmasının eseridir. Bunu bilen müslümanlar, **"riyâzat"** esnâsında hayvânî gıdâ yemezler. Çünkü hayvânî gıdâ, hareketliliğe âmil olurken, nebâtî gıdânın, hilmiyyeti (ahlâkta yumuşaklığı) artırdığını bilirler.

Ancak unutmamalıdır ki; ilâçların aslı da ekseriyetle teksif edilmiş ve bazen de birbirlerine karıştırılmış gıdâlardır. Bunların uzviyet ve bazen de hâlet-i rûhiye üzerindeki tesirleri müşâhede olunagelen bir gerçektir. Demek ki; emilkatörler de aynı durumdadır. Meselâ **"hormonlu"** etin erkeklerde erkeklik duygularını, kadınlarda ise, kadınlık duygularını azaltarak bir nesil bereketsizliğine sebep olduğu bugün artık ispatlanmış bir keyfiyettir.

Yahudiler emilkatörle -bilhassa- Alman Milleti'ne bir oyun oynamakta ve onları senede bir milyon civârında nüfûs azalmasına mahkûm etmiş bulunmaktadırlar. Hiçbir Alman şu netîcenin yahudi eseri olan bir **"uzun vâdede yok etme"** plânından doğduğunu bilmemektedir. Çünkü emilkatörler, gıdâların üzerine rakamla yazılmaktadır. Bu keyfiyet, beyne'l-milel kaanun ve teâmüllere aykırıdır. Çünkü bir tüketici, tükettiği gıdânın neden îmâl edildiğini bilmek hakkına sâhiptir. Hâl böyleyken Yahudi, bu beynel-milel kaanunu çiğneyerek gıdânın üzerine "E" harfi koymakta ve bundan sonra bir rakam yazmaktadır. Bu rakamın arkasında ne olduğunu bilen yoktur.

Kendisi ise emilkatörlü hiçbir gıdâyı tüketmez. Müslümanların **"helâl"** anlayışına benzer **"koşer"** denilen bir kelimeyle yaftalanmamış olan bir gıdâya aslâ ellerini sürmezler. Avrupa'da büyük marketlerde Yahudilerin alışveriş etmesi için **"koşer"** markalı mallardan teşekkül ettirilmiş bölümler vardır.

Bizim bakımımızdansa emilkatörler bir helâliyet-harâmiyet, bir de

tirirler. Sünnetsiz insanı bizdeki "cünubluk" anlayışı tar-

sıhhate mûzır olup olmadıkları yönünden ehemmiyetlidir.

Aslında fevkalâde geniş olan bu meseleye burada bu kadarcık bir özet bilgiyle temas ile iktifâ ediyoruz. Fazla bilgi almak isteyenlere şu kitabı tavsiye ederiz: **Fâtıma Mehlika MISIROĞLU**, *Yeşil Çevre ve İslâm*, İstanbul 1994, Sebil Yayınları.

Emilkatörlerin insan sıhhatine mûzır olma keyfiyetine ilâveten bugün -yine bir yahudi icadı olarak- **"hormonlu yiyecek"** belâsı zuhûr etmiştir. Hormonlu yiyeceklerin çok çeşitli mahzurları vardır ki, bu da ülkemizde lâyık-ı vechile bilinmemektedir. Ancak birçok ülke hormonlu yiyecekler için bir yasak koymuş bulunmaktadır ki, bu elbette sebepsiz değildir. Mesela AB dâhilinde hormonlu et tüketiminin yasak olduğu bilinen bir keyfiyettir. Eğer bir et üreticisi hayvanlara hormonal müdâhale yapıyorsa ürettiği eti, **"Üçüncü Dünyâ Ülkeleri"**ne satabilir, bu serbesttir. Fakat kendi ülkesinde asla!.. Bu da Batı insanının egoistliğinin ve çifte standardının bir tezâhürüdür.

Bir başka misâl vermek gerekirse, bugün Amerika'da yedi çeşit mısır üretilmektedir. Bunlardan dördü hormonlu olması sebebiyle AB'ye giremez. Böyle çeşitli gıda maddeleri için milletler, yaptıkları ilmî çalışmalar neticesinde yasaklar koymuşlardır. Türkiye ise, bu gelişmelerden habersizdir. Daha AB'ye girmeden bizim gıda imâlâtımızı kendi güdümlerine alan Batılılar, pancar ekimini yasaklanmaya doğru götürmektedirler. Gûyâ biz şeker fabrikalarımızda pancar yerine şeker kamışı kullanacakmışız. Halbuki Türkiye'de hiçbir şeker fabrikası şeker kamışı kullanmaya müsâid değildir. Bunun neticesi şudur: Amerika'dan hormonlu mısır idhal edilmekte ve bundan sağlık için son derece de mahzurlu glokojen elde edilerek şeker istihsalimizde kullanılmaktadır. Halbuki başkalarının sağlığa mûzır addederek yasakladığı bir maddeden elde ettiğimiz şekerle halkımızı her gün zehirlemekteyiz.

Burada şunu da ifade edelim ki, hormonal müdâhaleyle elde edilen gıda maddelerinin muhtemel mahzurlarının kâmil manasıyla ortaya çıkması için üç neslin onu kullanması gerekmektedir. Bu demektir ki, bununla zehirlenme gayet yavaş bir seyir takip etmektedir.

Diğer taraftan hormonal müdâhaleyle elde edilen tohumlar üzerinde bir nevî yahudi tekeli mevcuttur. Zira hormonlu bir bitkiden tohum elde edilememekte ve her defasında bunun yahudilerden temini icab etmektedir. Bütün Dünya'da bu hususta bir tekel oluştur-

zında menfur addederler.[7]

---

muş bulunmasından dolayı yahudi, hormonlu gıdaların tohumlarını herkese altın fiyatına satmakta, bir de böyle bir istismâra vucûd vermektedir.

7 Yahudiler, çocuklarını, doğumunun sekizinci gününde sünnet eder, onüçüncü yaşı ikmâl ettiği günde de başına ve koluna bir kayış takarak tören yaparlar. Bu, rüşd yaşı kabûl edilir. Burada ehemmiyetli bir noktaya kısaca temas etmek isteriz. Yahudiler Kudüs'e sâhip olduktan sonra, sünnetsizliklerinden dolayı murdar addettikleri hıristiyanların mukaddes Kudüs toprağına ayak basmalarını doğru bulmadıklarından ve bu zihniyetlerini de belli etmek istemediklerinden bir hîleye başvurarak **"Meryem Ana'nın Mezârı"**nın Kudüs'te değil, Türkiye'nin Efes şehrinde olduğuna dâir bir yalan îcâd etmişlerdir. Bundan maksad, sünnetsiz hıristiyanların hacı olmak niyetiyle Kudüs'e gelmelerini ve dolayısıyla bu mukaddes toprağa ayak basmalarını önlemektir. Öyle ya; Hıristiyanlar **Hazreti Îsâ**'nın babasız doğduğuna ve kendisinin de semâya ref olunduğuna inandıklarına göre hacı olmak için Kudüs'e gelişleri, sırf **Meryem Ana**'nın kabrini ziyâret içindir. Bu kabrin 2000 yıl sonra başka bir yerde olduğu kabûl edilirse Hıristiyanların Küdüs'e gelmelerine ve sünnetsizlikleri dolayısıyla bu toprağa ayak basıp kirletmelerine mânî olunabilir. Bunun için bir yahudi kızı güya bir rüya görmüş ve rüyâsında, **Meryem Ana**'nın kendisine kabrinin Kudüs'te değil, Efes'te olduğunu söylemesi üzerine Hıristiyanlık Dünyası'nın kafasını karıştırmıştı.

Diğer taraftan yahudi ve mason güdümlü Türk idârecileri de bu yalanı başlarına tâc etmişler, ülkemize turist gelmesine sebep olacağı mülâhazasıyla, yahudileri gölgede bırakacak bir üslûpla bu yalanın müdâfii kesilmişlerdir.

Bundaki hîleyi anlamakta hiç şüphesiz zaaf göstermeyecek olan Papalık, yahûdi ile mücâdeleyi göze alamadığından, rüyâyı gören kızı azîze îlân etmiş ve bu yalana inanmış görünmek mecbûriyetinde kalmıştır. Çünkü yahudîlerin **İslâm Hilâfeti**'nden sonra, temel hedefi **Katolik Papalığı**'dır. Papalık kendisine teveccüh eden bu tehlikeyi fark etmiş ve **Meryem Ana** tâvizinden sonra beynelmilel Siyonizme bir tâviz daha vermiştir. O da şudur: Her Pazar günü Katolik Kiliseleri'nde an'anevî bir duâ okunurdu. Bu duâ, **Hazret-i İsa**'nın çarmıha gerilmesine sebep olduklarına inanılan yahudileri **"lânetleme"** mâhiyetindeydi. İnkıtâsız asırlardan beri her Pazar, her katolik kilisesinde okunmakta bulunan bu duâ, 1968 yılında Papa-

Benî İsrâil kavminden gelmemiş olan hiçbir peygamberi, peygamber kabûl etmezler. Dinleriyle ırkları, bir kumaşın iki yüzü gibidir. Yahudi olmak mûsevî olmak; mûsevî olmak yahudi olmak demektir.

Bundan dolayıdır ki; başka kavimlerden **Hazreti Mûsâ**'nın şeriatını kabûl etmiş olanları aslâ kendilerinden saymazlar. Dünyada elli bin kişi civârında olan ve hepsi de Sibirya dolaylarında yaşayan Türk asıllı **Karâimler** gibi.[8]

Peygamberlere Cebrâil -aleyhisselâm- vâsıtasıyla vahiy geldiğini kabûl etmezler. Onlara göre bütün peygamberler, **Mûsâ** -aleyhisselâm-'ın Tûr'daki mükâlemesi gibi Allâh ile doğrudan doğruya temas kurar, emir alırlar. Bu **"deizm"** denilen bir inanış icabıdır ki; masonlukta 19. ve

---

lıkça resmen yasaklanmıştır. Hiç şüphesiz Papalığın **Hazret-i İsa**'nın yahudilerce çarmıha gerdirilmiş olması yolundaki kanaati değişmiş değildir. Buna rağmen verilen şu tâviz sırf aradaki husûmeti tahfife medâr olsun, yani yahudilerin husûmetleri azalsın diyedir. Bu tâvize rağmen yahudilerin **"Katolikliğe karşı"** hissiyâtında bir değişiklik olmamış ve herkes kendi yolunda yürümeye devam etmiştir.

Papalık, **"Avrupa Birliği"** hareketini, sırf beynelmilel siyonizme karşı güçlenip ayakta kalmak için gerçekleştirmiştir. Yahudiler de mâni olmadıkları bu harekete karşı onu **"temel istikamet itibariyle"** ana mihrakından kaydırmak üzere protestan ve hatta -katolikliğe ayrı bir din kadar yabancı gelen- ortodoksluğa mensup Yunanistan'ı idhal ile elinden geleni yapmaktan geri kalmamış ve kalmamaktadır.

Beynel-milel siyonizmin Katolik Âlem'e karşı ifsat ve ihânetleri biraz ileride anlatılacak olmakla berâber şimdilik sâdece **"Yahova Şâhitliği"** hareketini zikretmekle iktifâ edelim.

Yahova Şâhitliği, İncil'i Tevrat'a göre tefsir ve düzenleme istikametinde bir harekettir. Yani bununla yahudi, Hıristiyan Âlemi'ni Tevrat'ın inbiğinden geçirmeye çalışmaktadır.

8 Târihi çok eskiye dayanan ve aslında Hazar Türkleri olan bu Mûsevî cemaatin, Yahudi ırkından gelmemeleri sebebiyle bugüne kadar dışlanmış bulunmalarının ve onların ne sûretle bu dîni benimsediklerinin tafsîlâtı için bkz. **Arthur Kostler**, *On Üçüncü Kabile* -Hazar İmparatorluğu'nun Mîrâsı- Çeviren: **B. Çorakçı**, İst. 1977; **Hikmet Tanyu**, *Tarih Boyunca Yahudiler ve Türkler*, c. I, s. 89, İst. 1979

müteâkip derecedeki insanların inancı budur.

Bu sebeple masonlar, 18. derecenin sonuna kadar herhangi bir semâvî dînin îcâbınca amel edebilirler. Buna karışılmaz. Fakat îtikadlarını "**teizm**" olmaktan çıkarıp "**deizm**" hâline getirmedikçe 19. dereceye terfî ettirilmezler ve "**uykuda**" kaydıyla üyelikleri askıya alınır.

Bu temel inancın kader ve ilâhî irâdeye taalluk eden vechesi de şudur. Allâh'ı (Yahudilikte Yahova) Kâinât'ın ulu mîmârı kabûl ederler. O, bir binâyı yapan mîmâr gibi Kâinât'ı halk ederken ona dilediği şekli vermiştir. Bu hususta fâil-i muhtardır. Lâkin bir mîmarın binâ inşâ edildikten sonra o binâ ile alâkası kesildiği gibi Allâh da bu Kâinât'ı yarattıktan sonra onunla alâkası kesilmiştir. Bu âlemde artık irâdesi cârî değildir. İslâm ve Hıristiyan inancına aykırı olan bu keyfiyet sebebiyledir ki; masonlukta pergel-cetvel gibi bir takım mîmârîye âit âletler sembol olarak kullanılmaktadır.

Diğer taraftan çeşitli yahudi mezhepleri arasında az çok fark bulunmakla berâber cennet ve cehennemi kabûl etmez, onların bu Dünya'da tahakkuk edeceğine inanırlar.

Bu topluluk, din ve ırklarının eşitliği esâsına dayanan, kendi içine dönük bir kapalı kutu mâhiyetindedir. Allâh'ı "**Yahova**" adıyla millî ve âlemşümûl bir kral olarak tanırlar. Günde üç defâ ibâdet ederler. Sabah saat 8 civârında "**şaharit**", ikindiye doğru "**minhâ**", akşam ezânından sonra üç yıldız görününce "**maarif**" denilen husûsî ibâdet şekilleri vardır.

"**Yom şabat**" adıyla Cumartesi gününü bayram kabûl eder, o gün işle meşgûl olmaz, alışveriş yapmaz, paraya el sürmez ve araba kullanmazlar. Bunun dışında **Purim** ve **Anoka** adı verilen husûsî gün ve törenleri mevcuddur. Her yıl mayısın on dördünü (İsrail'in kurulduğu gün) millî bayram olarak kutlarlar.

Allâh'ın **İbrahim Peygamber**'e "**Nil'den Fırat'a kadar**" olan sahayı ebedî bir yurt olarak tahsîs ettiğine inanır

Türkiye'nin Efes Şehri'nde -Yahudi plânının bir îcâbı olarak- (izahat için 6 numaralı dipnota bakınız!.) **Meryem Ana**'ya âid olmak üzere uydurulan kabirdeki hıristiyânî düzenleme

ve bunu "**Arz-ı Mev'ûd**"[9] olarak temel bir inanç esâsı sûretiyle benimserler.

Muharref Tevrat'a istinâden temel Yahudi inançları kısaca bunlardan ibârettir. Tevrat'ınsa "**muharref**" yâni tahrif edilmiş bulunduğunu bizzat onun muhtevâsı bile ortaya koymaktadır. Allâh'ın seçkin kulları olan peygamberler hakkında bu kitap utanılmadan nakledilemeyecek olan "**âdî seks hikâyelerine benzer**" beyanlarla lebâlebdir.[10]

---

9 Arz-ı Mev'ûd, muharref Tevrat'a göre **İbrahim** -aleyhisselâm-'a Allâh'ın bir vaadidir. Nil'den Fırat'a kadar imtidâd ettiğine göre de bizim Kayseri vilâyetimize kadar bir kısım toprağımızı içine almaktadır.

Hazret-i İbrahim, bir taraftan Yahudilerin ataları kabul ettikleri **İshak** -aleyhisselâm-'ın ceddi, bir taraftan da Arapların ata kabul ettikleri **İsmâil** -aleyhisselâm-'ın babasıdır. Buna göre muharref Tevrat'ın "Nil'den Fırat'a kadar olan bölgeyi torunlarıma veriyorum." ibâresi, Müslüman Arapları da şümûlüne almaktadır. **İbrahim** peygamberin, **İsmâil** -aleyhisselâm-'ın babası olması, bu vaadi, **İsmâil** -aleyhisselâm-'ın torunlarına da şâmil kılmaktadır. Hakîkaten Cezîretü'l-Arab'da sâkin müslüman araplar, **İbrahim** ve **İsmâil** -aleyhisselâm-ı ataları kabûl ettikleri gibi -ki târihî gerçek de budur-, bu cezîrenin Sûriye, Irak ve Filistin havâlisindeki araplar için bu keyfiyet münâkaşa edilemez bir tarihî gerçektir. Bahsi geçen Peygamberlerin İslâm târihinde ve hâssaten müslümanlar arasındaki îtibarları da şâyân-ı dikkattir.

Bu gerçeği **Teodor Herzl**, 1897 yılında Basel'de topladığı meşhur siyonist kongrenin açılış konuşmasında:

"-Kuzey sınırlarımız Kapadokya'daki dağlara kadar dayanır, güneyde de Süveyş kanalına (Nil Nehri)... Sloganımız **"David Ve Solomon'un Filistin'i!.."** olacaktır. (Tafsilât için bkz: **Cevat Eroğlu**, *İsrail'in Beka Strtejisi ve Kürtler*, Sayfa Yayınları, , İstanbul, 2004, sh: 47 vd.) Bu görüşü te'yîden daha sonra yahudi liderleri çeşitli beyânlarda bulunmuşlardır.

10 Tevrat'ın muhtevâsındaki böyle sayısız ve yakışıksız beyanlar hakkında mâlumât sahibi olmak isteyenler, **Ziyâ Uygur** Bey'in ***"Târih Boyunca İnkılâplar, İhtilâller ve Siyonizm"*** adlı, bir çok kereler tab edilmiş bulunan eserine bakabilirler. Peygamberlerin **"mâsumiyet"** sıfatlarıyla kâbil-i telif olmayan ve aslî kaynağa dayanan bu doğru bilgiler yanında bahsi geçen eserin İslâm Tasavvufu'nu yahudi îcâdı olarak göstermek ve büyük mutasavvıf şahsiyetlere dil uzatmak gibi büyük

Yahudiler'in diğer bir itikâdî yanlışlığı da **Üzeyir** (a.s.)'ın Allah'ın oğlu olduğuna inanmalarıdır.

Bütün bu inançların dayandığı dînî metinlere atıfta bulunmak ve onlardan nakiller yapmak sûretiyle bahsi uzatmak ve okuyucuyu yormak istemiyoruz.[11]

Yahudi inançları hakkında daha fazla bilgi edinmek isteyenler için başvurulabilecek aslî kaynaklar (yahudi kaynakları) şunlardır:

a- Tevrat
b- Kabbala
c- Halakha[12]

---

bir yanlışlığı olmakla beraber yine de faydadan hâlî değildir. Dînî bilgisi zayıf olanlar zikrettiğimiz bu eseri incelerken ikazımızı hatırdan çıkarmamalı ve bu noktada menfî bir tesir altında kalmamalıdırlar.

11 Zira Türkçe'mizde bunu yapmış olan eser sayısı az değildir. **Prof. Dr. Hikmet Tanyu** Bey'in evvelce zikri geçmiş olan iki cildlik mufassal eseri ve **Doç. Dr. Yaşar Kutluay**'ın **"İslâm ve Yahudi Mezhepleri"** (Ankara, 1965) ile bir çok kere basılmış bulunan **"Siyonizm ve Yahudi Mezhepleri"** isimli çalışmalarını tavsiye ederiz.

Doç Dr. Yaşar Kutluay çok değerli bir dinler tarihi âlimi idi. Ömrünün en verimli olacağı bir çağında (38 yaşında) 1969 yılı Aralık ayında Silifke sahillerinde bir balıkçı kayığı ile gezinti yaparken esrarengiz bir sûrette kaybolmuş, cesedi dahî bulunamamıştır.

12 **Tevrat:** Tevrat'ın tahrif edilmiş olduğunu anlamak için herhangi bir sahifesini açıp okumak yeterlidir. Çünkü nereye baksanız ilâhî bir mesaj olmak vasfıyla bağdaşmayacak beyânlarla karşılaşırsınız. Yukarıda yahudi inançlarını ve yahudilerin bütün insanlığa bakışlarına dâir naklettiğimiz çirkin görüşlerin hepsinin temel menşei bu tahrif olunmuş Tevrat'tır.

Kabbala: Yahudi inançlarının ikinci kaynağını teşkil eden bu mufassal kitab da bir nevî **"yahudi tasavvufu"** mâhiyetindedir.

Halakha: Temel yahudi inanç ve hissiyatını pratik (amelî) hayata aksettiren teferruatlı bir eserdir. Buna her devirde hahamlar tarafından içinde bulunulan şartların icabına göre ilâveler yapılmış ve bu eser, müteaddid cildler hâline getirilmiştir. Yahudiye günlük hayatı için verilmiş tâlimâtlardan ibâret olan bu eserin ana kaynağı **Tevrat** ve **Talmud** adı verilen çok cildli bir kitapdır. Talmud'un büyük bölümü yahudi olma-

Bunların tamamen veya kısmen Türkçeye nakli mahiyetinde pek çok eser mevcuttur. Biz daha ziyade "İsrail vâkıası"nın Dünyanın ve hassaten Türkiye ile İslâm Âlemi'nin geleceğine müessir olacak gelişmeleri anlatmak istediğimizden bu kadarcık bir hülâsa ile iktifa ediyoruz.

Fakat bu bahsi bitirirken Yahudi inançlarının dayandığı birkaç nassı dikkatlerinize arz edelim:

"Görmekte olduğun bütün memleketi sana, ebediyen senin zürriyetine vereceğim."

"O günde Rab Abram'la ahdedip dedi: Mısır ırmağından büyük ırmağa kadar, bu diyarı ... senin zürriyetine verdim."[13]

"Ve kavmim İsrail'in sürgünlerini geri getireceğim ve harap olan şehirleri yapacaklar ve onlarda oturacaklar ve bağlar dikecekler ve onların şarabını içecekler..."[14]

"...çünkü denizin bolluğu sana döndürülecek, milletlerin zenginliği sana gelecek. Uzaktan senin oğullarını gümüşleri ve altınları ile beraber Allah'ın Rabbin ismi için ve İsrail'in Kuddusu için getirsinler... Ve ecnebîler senin duvarlarını yapacaklar ve kralları sana hizmet edecekler. Ve kapıların daima açık duracak, milletlerin servetini ve sürgün getirilen krallarını sana getirsinler diye gece-gündüz kapanmayacaktır. Sana kulluk etmeyen kavim ve ülke yok olacak ve milletler tamamen harap olacak."[15]

"Yahuda'nın ve Yeruşalim'in sürgünlerini geri getirdiğim zaman, bütün milletleri toplayacağım ve onları Yehoşafat deresine indireceğim ve milletler arasına dağıtmış oldukları kavmimden ötürü onlara orada hükmü icrâ edeceğim."[16]

---

yanlara (goyim) karşı kin beslemeyi ve bu kinin fiilî hareketlere ne sûretle aksedeceğini göstermektedir. Diğer iki semâvî dine (Hıristiyanlık, Müslümanlık) karşı kin ve husûmeti ön plâna alan bu eser, yahudi olmayan herkesi düşman ilân etmektedir. Talmud, Tevrat'ın bir nevî tefsiri mâhiyetinde olmak üzere vucûda getirilmiş olmakla beraber asırlar boyu yahudilerce bir nass sadâkatiyle benimsenmiş ve tatbîk edilmiştir. (Daha fazla bilgi için bkz: **Cevat Eroğlu**, a.g.e., sh: 37 vd.)

13 Tevrat, Tekvin Kitabı, bab: 22.

14 Tevrat, Amos Kitabı, bab: 9.

15 Tevrat, İşaya Kitabı, bab: 60.

16 Tevrat, Yoel Kitabı, bab: 3.

"Sen benim cenk topuzum ve harp silâhımsın ve seninle milletleri kıracağım ve seninle ülkeler helâk edeceğim. Ve seninle atını ve binicisini kıracağım."[17]

"Ve Allah'ın Rab onları senin önünde ele verecek, adlarını göğün altından yok edeceksin. Sen onları yok edinceye kadar kimse onun önünde duramayacak."[18]

"...Senden daha büyük ve daha kuvvetli yedi milleti kovacağı ve Allah'ın Rab onları senin eline vereceği ve sen onları vuracağın zaman, onları tamamen yok edeceksin. Ve onlarla ahdetmeyeceksin ve onlara acımayacaksın. Ve onlarla hısımlık etmeyeceksin. Kızını, oğluna vermeyeceksin, onun kızını oğluna almayacaksın."[19]

"Ve Allah'ın Rab onu senin eline verdiği zaman, onun her erkeğini kılıçtan geçireceksin... Ancak Allah'ın Rabbin miras olarak sana verdiği kavimlerin şehirlerinden nefes alan kimseyi sağ bırakmayacaksın."[20]

"Ele geçen her adamın gövdesi delik deşik edilecek ve tutulan her adam kılıçla düşecek. Yavruları da gözleri önünde yere çalınacak ve karıları kirletilecek."[21]

"Ve Allah'ın Rabbin sana teslim edeceği bütün kavimleri bitireceksin."[22]

Ömrünü insan hakları dâvâsına adamış ve hakşinas bir Yahudi yazar **İsrail Shakak**[23] bu söylediklerimizden

---

17 Tevrat, Yeremya Kitabı, bab: 51..

18 Tevrat, Tesniye Kitabı, bab: 7.

19 Tevrat, Tesniye Kitabı, bab: 7.

20 Tevrat, Tesniye Kitabı, bab: 20.

21 Tevrat, İşaya Kitabı, bab: 4.

22 Tevrat, Tesniye Kitabı, bab: 7.

23 1933 yılında Varşova'da doğmuş olan **İsrail Shakak**, 1945'te İsrail'e göç edip yerleştikten sonra orada müşâhede ettiği zulümlere karşı isyan ederek ateşli bir insan hakları müdâfii kesilmiştir. Kendisi emekli bir organik kimya profesörüdür. İsrail'de **"İnsan Hakları Birliği"**'ni kurarak yıllarca bunun başkanlığını yürütmüş olan **İsrail Shakak** kendisini Yahudi zulümlerine cephe almaya sevk eden ilk müşâhedelerini şöyle anlatmaktadır:

"...Bu siyasal aktiviteler, o sıralarda hatırı sayılır bir skandala neden olan

daha da fazlasını anlatarak Yahudi inançlarının eseri olan İsrail'deki zulümlere karşı mücadeleye koyulmuştur.

Yahudiler'in Talmut'un İngilizce'ye tercümelerinde kasden bazı tahrif ve kısaltmalar yapmak sûretiyle Dünya'yı nasıl aldatmakta olduklarını uzun uzun anlattıktan sonra:

"İsrail yasalarına göre, bir kişinin annesi, «annesinin annesi», «annesinin annesinin annesi» ve «annesinin annesinin annesinin annesi» din olarak Yahudi iseler, o zaman o kişi de «Yahudi» olarak kabul edilir. Ya da eğer, o kişi, İsrail makamları için tatmin edici bulunan yol ile Yahudiliğe girmiş ise, Yahudi kabul edilir. Bunun koşulu, o kişinin bir daha başka bir dine girmemesidir, ki o zaman İsrail yasaları onu «Yahudi» olarak kabul etmez. Üç koşuldan ilki, Yahudi Ortodokslarının benimsemiş olduğu, Talmud'un «Yahudi kimdir?» sorusuna verdiği yanıtı temsil etmektedir. Gerek Talmud ve gerekse Talmud sonrası ha-

---

1965-66 yıllarındaki bir protesto ile başladı: Kudüs'te bir Cumartesi günü yere yığılmış vaziyette yatan, Yahudi olmayan biri için ambulans çağrılması amacıyla telefonunun kullanılmasına izin vermeyen aşırı dindar bir yahudiye şâhid olmuştum. Ben, bu olayı basında yayınlamak üzere, bizzat İsrail Devleti tarafından atanmış hahamların oluşturduğu Kudüs Haham Mahkemesi ***(Rabbinical Court of Jerusalem)*** *ile görüşmek istedim. Böyle bir davranışın, Yahudi dinine uygun olup olmadığını sordum. Onlar, sözkonusu dindar yahudinin doğru davrandığını söyledikleri gibi, bir de bu beyânlarını içinde bulunduğumuz yüzyılda (XX. Yüzyıl) yazılmış olan bir Talmud yasası yorumuna dayandırdılar. Ben de bu olayı büyük İbrânî gazetelerinden biri olan «Ha'aretz»e bildirdim ve onların yayını medya skandalına neden oldu.*

Bu skandalın benim açımdan sonuçları daha da olumsuz gelişti. Ne İsrail ve ne de diasporadaki haham otoriteleri, Yahudi olmayan birinin (Gentile) hayatını kurtarmak için bir yahudinin Cumartesi yasağını çiğnememesi gerektiği konusundaki görüşlerinden kesinlikle geri adım atmadı. Eğer böyle bir davranış herhangi bir yahudinin hayatını tehlikeye düşüyorsa, Cumartesi yasağının ihlâl edilebileceği yönündeki sofu saçmalıklarıyla işi ileri götürdüler. Gençliğimden beri edindiğim tecrübelerin bana öğrettiği üzere, Yahudiler ile Yahudi olmayan kişiler arasındaki ilişkileri düzenleyen Talmud yasalarını çalışmaya başladım." (**İsrail Shakak**- *Yahudi Tarihi Yahudi Dini*, İstanbul, 20….., sh: 19 vd.)

ham yasaları, daha önce Yahudi olmayan birinin Yahudilik dinine girmesini Yahudi olma yöntemlerinden biri olarak kabul eder. Bunun tek koşulu, söz konusu din değiştirme işinin, yetkin hahamların kontrolünde icrâ edilen en uygun tarzda yapılmasıdır. Bu «uygun tarz» koşulu, kadınlar için «arınma banyosu» içinde çırılçıplak bir vaziyette üç haham tarafından kontrol edilmesini gerektirmektedir."[24] demekte ve Yahudi inançlarından doğan ayrımcılık ve zulümler için sayısız misal zikretmektedir Bunlardan bir kaçını kısaca dikkatlerinize arz edelim:

"Talmud, bir yahudinin, başka bir yahudiden borç karşılığında faiz almasını şiddetli biçimde cezalandırmaktadır. Talmud bilginlerinin büyük çoğunluğuna göre, Yahudi olmayan birinden olabildiğince yüksek miktarda faiz alınması ise dînî bir görevdir."[25]

"Yahudi dinine göre, bir yahudiyi öldürmek en büyük suçtur ve en çirkin üç günahtan (diğer ikisi; putperestlik ve zina) biridir. Yahudi din mahkemeleri ve lâik otoritelerin, herhangi bir yahudiyi öldürmekten suçlu bulunan bir kişiyi, normal adâlet ölçülerinin ötesinde bir şekilde cezalandırması emredilmiştir. Bir yahudinin ölümüne dolaylı yoldan sebep olan başka bir Yahudi ise, Talmud'un nitelemesiyle «Tanrı'nın yasalarına» karşı bir günahtan dolayı suçlu olduğundan, herhangi bir insandan ziyâde bizzat Tanrı tarafından cezalandırılmalıdır.

Eğer kurban, Yahudi olmayan (gentile) biriyse durum tamamen farklıdır. Bir gentile öldüren Yahudi, Tanrı'nın yasalarına karşı günah işlediği için suçludur ve mahkeme tarafından cezalandırılamaz. Gentile'nin ölümüne dolaylı yoldan sebep olduysa, bu günah bile değildir."[26]

"Savaş zamanında rastladığım Arap erkek ya da kadın herkesi öldürmeme sadece izin verilmiyor, aynı zamanda eğer bize karşı başkalarına doğrudan ya da dolaylı biçimde yardım etme ihtimali varsa, onları öldürmek zorunlu hâle geliyor."[27]

---

24 **İsrail Shakak- a.g.e., sh: 24.**
25 **İsrail Shakak- a.g.e., sh: 83.**
26 **İsrail Shakak- a.g.e., sh: 136.**
27 **İsrail Shakak- a.g.e., sh: 141.**

"Yahudi bir doktor kesinlikle gentile bir hastayı tedâvî etmemelidir. Kendisi de bizzat ünlü bir doktor olan ***Maimonides****, bu konuda çok netti. Başka bir pasajda «kardeş» ile «gentile» arasındaki farkı tekrar ediyor ve şu sonuca varıyor: «...tüm bunlardan, para karşılığı bile olsa bir gentile'yi iyileştirmenin yasak olduğunu öğrenmiş oldun...»"*[28]

"Evli bir Yahudi kadının, kocası dışında herhangi bir kişiyle cinsel ilişkiye girmesi, her iki taraf açısından da büyük bir suçtur ve üç büyük günahtan biridir. Ama gentile kadının durumu farklıdır. Halacha, Yahudi olmayan tüm kadınları önüne gelenle yatan fahişe kabul eder ve Kutsal Kitap'taki «onların bedeni, eşek bedeni gibidir ve (meni) boşalmaları da atların boşalması gibi...» âyeti onlara uygulanır. Evli olsun ya da olmasın gentile kadınlar arasında fark yoktur ve sadece Yahudileri ilgilendirdiği için evlilik konsepti gentile'ye uygulanmaz. (Putperestler için evlilik yoktur.) Bu nedenle zina kavramı, Yahudi bir adam ile gentile arasındaki cinsel ilişki için kesinlikle uygulanmaz. Üstelik Talmud, bu tür bir ilişkiyi «insanla hayvan arasındaki ilişki»nin günahına eşit sayar."[29]

"Yahudi olmayan insanlar, doğuştan yalancı olarak kabul edilir ve herhangi bir haham mahkemesinde şâhitlik yapmaları kesinlikle kabul edilmez. Bu konudaki durumları, teorik olarak, Yahudi kadınlar, köleler ve ergen olmayan çocuklarla aynıdır. Am bu işin uygulama yönüne bakınca, durumları çok daha kötüdür. Yahudi bir kadın, eğer haham mahkemesi onu inanılır bulursa, son zamanlarda kimi belli olaylar için şâhit kabul edilmektedir. Ama bir gentile asla."[30]

"Her ne olursa olsun, bir yahudiyi aldatacak herhangi bir davranışta bulunmak büyük günahlardan biridir. Bir gentile'ye karşı sadece «doğrudan hile» yapmak yasaklanmıştır. «Dolaylı yoldan hile» ise, Yahudilere karşı herhangi bir düşmanlık ya da Yahudi dini hakkında hakaretlere yol açmayacaksa izin verilmiştir. (....) Makul olmayan bir fiyattan yahudiye mal satarak ya

---

28 **İsrail Shakak**- a.g.e., sh: 143.
29 **İsrail Shakak**- a.g.e., sh: 155.
30 **İsrail Shakak**- a.g.e., sh: 157.

da alarak dolandırmak kesinlikle yasaklanmıştır. Ancak bu sahtekârlık yasağı gentile için uygulanmaz."[31]

"Shulhan Arukh'ta da belirtildiği gibi «gentileden bile olsa» çalmak, kesinlikle yasaktır. Ancak, ev ya da dükkan soymak, eğer mağdur Yahudi ise, kesinlikle yasaktır. Ama bir gentilenin bir Yahudi tarafından soyulması mutlak anlamda yasaklanmamış, sadece bazı koşullar altında (örneğin; gentilenin Yahudi yönetimi altında olmaması gibi) izin verilmiştir."[32]

"...Bu vesilelerin bir kısmı, gentile için aşağılama ve nefret duygularını aşılama vesilesi olarak kullanılmaktadır. İkinci bölümde de ifade ettiğimiz gibi, dindar bir Yahudi, gentileye ait bir mezarın yanından geçerken orada yatana lânet okumalı, bir yahudinin mezarının yanından geçerken ise, orada yatanın bağışlanması için Tanrı'ya duâ etmelidir. Benzer bir kural, yaşayanlar için de geçerlidir. Bir Yahudi, büyük bir Yahudi topluluğu gördüğünde Tanrı'ya şükretmeli; ama geniş bir gentile topluluğu gördüğünde ise, onlara lânet etmelidir. Hatta binalar da bundan istisna değildir. Talmud şöyle bir kural koymuştur: «Yahudi olmayanlara âit bir yerleşim yerinden geçirmekte olan Yahudi, orayı yerle bir etmesi için Tanrı'ya duâ etmeli, şayet orası zaten enkaz hâlinde ise, Tanrı'ya intikamından dolayı şükretmelidir."[33]

"Talmud'a göre, İsa, putperestlik yapmak, diğer Yahudileri buna teşvik ve haham otoritesine saygısızlıkta bulunmak suçlamalarıyla yetkin bir haham mahkemesi tarafından infaz edilmişti. Onun infazından bahseden tüm klasik Yahudi kaynakları, bu işin sorumluluğunu üstlenmiş olmaktan oldukça büyük bir sevinç duymaktadır."[34]

Bu iktibasları yaptığımız eser, böyle beyânlarla lebâlebtir. Ancak biz okuyucuyu sıkmamak için bu kadarla iktifa ediyoruz.

---

31 **İsrail Shakak**- a.g.e., sh: 159.
32 **İsrail Shakak**- a.g.e., sh: 160.
33 **İsrail Shakak**- a.g.e., sh: 165.
34 **İsrail Shakak**- a.g.e., sh: 173

II- YAHUDİ TÂRİHİNİN HÜLÂSASI

A- KUDÜSTEN ÇIKARILANA KADAR

Dünyadaki büyük ırkların **Hazreti Nûh**'un evlâdlarına izâfe edilmesi ve bunların da sonradan tâlî birtakım kollara ayrıldığının kabûlü, târihî bir gelenektir. Buna göre Yahudiler, **Hazreti Nûh**'un **Sam** adındaki evlâdından türemişlerdir. Bu sebepledir ki, onların ırkları **"Sâmî"** olarak anılmaktadır.

Sâmî ırka mensûb olan Yahudiler'in bugün **"Filistin"** adıyla bilinen topraklara gelip yerleşmeleri, mîladdan önce 1250 yılındadır. O tarihlerde bu bölgeye **"Kenan Diyârı"** denilmekteydi. Bunun sebebi, oranın ilk sâkinlerinin **"Kenânî"** denilen insanlar olmasındandır. Târih boyunca birçok işgal ve istîlâlara mâruz kalmış bulunan bu bölgeye sonradan Fenikeliler, Makedonyalılar ve Romalılar hâkim olmuş ve bu istîlâlar sırasında Yahudiler gibi Nil Deltası'ndan geldikleri sanılan **"Filistîler"** sebebiyle buraya **"Filistin"** (Palestina) adı verilmiştir.

Buna göre bir rivâyette Mısır'dan, diğer bir rivâyette Ege adalarından gelip Kenan Diyârı'na yerleşmiş olan Filistîler, İbrânîler'e tekaddüm etmişlerdir. Bu husus, Tevrat'ta bile sarâhaten ifâde edilmektedir. Gerçekten Tevrat'a göre Benî İsrâil, bu ülkeye fetih sûretiyle gelip yerli kavimleri idâreleri altına almıştır. Filistîler, Kenânîler, Hititler ilh. Sâmî ırktan değildirler.[35]

Yukarıda ifâde etmiş olduğumuz gibi milâddan önce 1250 yılında bu bölgeye gelen Yahudiler, giriştikleri fetih hareketlerinin sonunda, ancak **Hazreti Dâvûd** -aleyhisselâm- zamanında Kudüs'ü ele geçirmeye muvaffak olmuşlardır. (Mîladdan önce 1000) Onun evladı, **Süleyman** -aleyhisselâm- bölgede tam bir hâkimiyet tesis ederek Yahudi Devleti'ni târihte ilk defa tesise muvaffak olmuştur.

---

35 **Celal Tevfik Karasapan**, *Filistin ve Şarku'l-Ürdün*, c. I, İstanbul, 1942, s. 14

Fakat bu devlet, fazla devâm edememiş, kısa bir zaman sonra ortadan kalkmıştır.

Bunu, onun ahfâdından **Saul** ikinci defa ve daha geniş bir sûrette tesis etmişse de O'nun vefâtından sonra Yahudi Devleti ikiye ayrılmıştır. Bunlardan birincisi **İsrâil**, diğeri ise **Yahuda** ismini almıştır.

İsrâil, mîladdan önce 721 yılında Asurlular'ın hâkimiyeti altına girmiş, **Yahuda** ise milâddan önce 597'de **Bâbil kralı Nabukatnazar**'ın Kudüs'ü ele geçirmesiyle son bulmuştur. **Nabukatnazar**, Yahudileri sürgün edip Bâbil'e götürmüş, şehrin surlarını ve Mâbed-i Süleyman'ı yıktırmıştır. Bu tahribatta Mabed-i Süleyman'ın sadece bir duvarı ayakta kalmıştır.

Yahudiler'in Bâbil esâreti, takriben elli sene sürdü. Onlar esârette Kudüs'e dönme arzularını her zaman canlı tuttular. Denilebilir ki, "**Siyonizm**"in ilk doğuşu, bu Bâbil esâreti zamanındadır. Çünkü Siyonizm, Yahudiler'in vatan-ı aslî kabûl ettikleri Kudüs'e gelip yerleşmeleri gâyesini istihdâf eden bir cereyânın adıdır.

Miladdan önce 538 yılında Bâbil Krallığı'nı işgal edip ortadan kaldıran Persler (Îranlılar), buraya sürgün edilmiş olan Yahudiler'in Kudüs'e dönmelerine müsâade etti. Yahudiler, Mâbed-i Süleyman'ın yıkıntılarında ağlaşarak sürgün günlerini yâd ettiler ki, bugün Mabed-i Süleyman'ın ayakta kalan o tek duvarına "**Ağlama Duvarı**" denilmekte ve bu an'ane hâlâ devam ettirilmektedir.

Bundan sonra yahudiler burada bir daha müstakil bir devlet kurmaya muvaffak olamadılarsa da, Pers işgâli boyunca ve **Büyük İskender** zamanında geniş çapta bir muhtâriyete sahip oldular. Bu durum, bölgenin Roma işgal ve istîlâsına mâruz kalmasıyla değişti. (M.Ö. 63) Yahudiler, Roma hâkimiyeti zamanında iç isyan ve ihtilâflarla Roma İmparatorluğu'nu bir hayli uğraştırdılar.

Roma İmparatoru **Titus**, Yahudiler'in yeniden inşâ etmiş bulundukları Mâbed-i Süleyman'ı yıktı. Mîladdan sonra 132 yılında çıkan bir isyan, kanla bastırıldı. Kudüs

yerle bir edildi. Bundan sonra yahudiler, bölgede hatırı sayılır bir varlık olma imkânını elde edemediler. Romalıların zulmünden pek çok yahudi kaçışıp, Dünya'nın muhtelif yerlerine yayıldılar. Esâsen, Yahudiler'in millî dili olan İbranice'de **"ibrânî"** kelimesi **"göçmen"** mânâsınadır. Bu târihten itibaren tam da bu kelimenin medlûlüne uygun bir hayat yaşamaya başladılar. Fakat sağa sola dağılan yahudilerde tekrar Kudüs'e dönme arzusu hiçbir zaman zâil olmadı. Târih boyunca aralarından bâzı şarlatanların çıkıp, yahudileri tekrar Kudüs'te toplamaya çalışmak gibi muvaffakiyetsiz teşebbüsleri olduysa da, geçen asra kadar bunların hiçbirinden netîce alınamadı. Bu tecrübelerden ders almamış olan Yahudiler'in bir keresinde Selânik ve Kıbrıs'ta, diğer bir keresinde ise Sibirya'da toplanmak gibi akîm kalmış teşebbüsleri de vardır.

Kudüs'te kalan yahudiler, azınlık durumunda olmakla berâber, dinî ve ırkî husûsiyetlerini muhâfaza etmekte kusur etmediler.

Hazreti Îsâ'nın zuhûrunda Yahudiler, O'nun, bekledikleri **Mesih** olmadığı düşüncesiyle kendisine karşı Roma'nın yanında yer aldılar. Fakat, putperest Roma, dördüncü asrın ortalarında resmen Hıristiyanlığı kabûl edince, Yahudiler'in Roma'ya bu paralellikleri tersine döndü. Zîrâ kısa bir müddet sonra Hıristiyanlık taassubuna bürünen ve İmparatorluğunu ayakta tutabilmek için bu dîni, birleştirici bir unsur olarak kullanmaya başlayan Roma, yahudileri imparatorluk hududları dışına çıkmaya icbâr etti. **Hazreti Îsâ**'yı çarmıha germiş olmak töhmetiyle bütün yahudiler Filistin topraklarından çıkarıldılar. Çoğunlukla Rusya ve İspanya'ya göç ettiler. Çünkü buraları hiçbir zaman Roma hâkimiyetine girmemiş olan yerlerdi.

B- YAHUDİLERİN YÜKSELİŞİ VE SİYONİZM İDEALİNİN DOĞUŞU

Yahudiler'in son asırlarda iktisâdî ve siyâsî kuvvet ve kudretlerine bakarak onların çok akıllı ve çalışkan olduk-

ları ve bu sâyede yükseldikleri sanılır. Bu görüş tamâmen yanlıştır. Gerçekten onları yükselten âmiller arasında başta târihî şartlar olmak üzere düşmanlarının onlara muâmelesi zikredilmelidir. Bu durumu şöylece hülâsa edebiliriz.

a) Yahudiler, Romalılar'ın kendilerini sürgün ettikleri hengâmda göç edebilecekleri her yer daha önce hıristiyan olmuş bulunduğundan ve hıristiyanlarda yahudilere karşı, onların **Hazreti Îsâ**'yı çarmıha gerdirmiş oldukları yolundaki bir inanışın netîcesi olan nefret köklü ve umûmî bulunduğundan, küçük yerleşim bölgelerinde oturamadılar. Çünkü böyle yerlerde insanlar birbirlerini ezberlerler ve umûmî bir nefrete muhâtab olanlar, böyle yerlerde rahat edemezler. Bundan dolayı kozmopolitliğe müsâid, insanların birbiriyle fazlaca alâkadar olamadıkları büyük şehirleri seçtiler. Küçük yerleşim birimlerinde otursalardı, ancak toprakla uğraşabilirler ve bu taktirde de bulundukları ülkenin siyâsî ve iktisâdî hayatında müessir olamazlardı. Büyük şehir ise, insanlara büyük ticâret ve yüksek tahsil imkânı bahşeder.

b) Büyük şehirlerde yerleşen yahudiler, zikri geçen umûmî nefret dolayısıyla, devlet hizmetine kabûl edilmediler. Ortaçağ Batı Âlemi için en şerefli meslek olan askerlik hizmetinden muaf tutuldular. Bu durumda kendilerine tahsil ve ticâretten başka bir meşguliyet sahası kalmamış oluyordu. Onlar da zamanla bu iki unsuru yahudi olmayan topluluklara karşı âdetâ bir silâh gibi kullanma imkânını elde ettiler.

Ancak ticâret bile, kendilerine alabildiğince serbest bırakılmamıştı. Önceleri eskicilik nevinden süflî ve basit ticârî mevzûlarla iştigal etmelerine müsâade edilmişti. Batı Âlemi'nde yahudi unsurunun yükselmek için 13-14 asır sürmüş çetin bir hayatı vardır. Onlar, uzun mücâdelelerden sonra eskicilikten antikacılığa, antikacılıktan kuyumculuğa, kuyumculuktan sarraflığa ve buradan da sanayi inkılâbının vücûda gelmesiyle bankerliğe yükseldiler.

Bilindiği üzere sanâyinin üç handikapı vardır. "Fi-

nans", **"hammadde"** ve **"pazar"**dır. Yahudi, bu üç ihtiyacı da istismar etmenin şeytanî yollarını kısa zamanda keşf etmiş ve milletlerin siyâsetine istediği istikâmeti verme imkânına kavuşmuştur. Ancak bunun için bir faktöre daha ihtiyaç vardı. O da, servetin nakit olarak elde tutulmasıydı.

c) Yahudi, parasını gayr-i menkule bağlamaz. Elinde nakit olarak tutar. Ancak bunu ekonomik hayata müessiriyetinden dolayı düşünmüş ve bulmuş değildir. Yaşadığı her ülkede kendisini emniyetsiz hissettiğinden bir patırtı ânında nesi var, nesi yoksa her şeyini bir torbaya doldurup kaçabilmek için, tasfiyesi zor olan gayr-i menkul edinme yoluna gitmemiştir. Bu psikolojinin eseri olarak, servetini nakit hâlinde muhâfaza etmesi, yahudiye bulunduğu ülkede kalbur üstü insanları borçlandırma ve binnetîce yönlendirme imkânını sağlamıştır.

d) Diğer taraftan yahudiler Filistin'den çıkıp bütün Dünya'ya yayıldıklarında bu keyfiyet bölünmüş âileler sûretinde tahakkuk etmiştir. Bir yahudi Berlin'de yaşıyorsa, onun bir diğer akrabası mutlaka Pâris'te veya Londra'daydı. Bu durumdan istifâde ederek ithâlât ve ihrâcâtı kolaylıkla ele geçirdiler. Fabrika açıp îmâlatla meşgûl olmadılar. Yerli insanların hem de çoğu kere kendilerinden borç alarak ürettikleri malın pazarlamacısı oldular. Zamanla bir yahudinin kuru bir yazıhâne ile elde ettiği kazanç, birçok fabrikası olan bir patrondan daha ziyâde olmuştur.

Diğer taraftan, bu bölünmüş âileler sûretinde yaşamak, onların çocukları için de bir tâlih olmuştur. Bir Yahudi, çocuğunu bir yaz dayısının, diğer bir yaz farazâ halasının yanına göndererek birkaç dil öğrenmesini kolayca temin etmiştir.

Dikkat edilirse bütün bu avantajlar, yahudi zekâsının eseri değil, düşmanlarının kendine karşı vâkî muâmelesinin ve tarihî şartların eseridir.

Bununla berâber, Yahudiler'in bu durumdan sâdece böyle faydalar sağlamış olduklarını söylemek de doğru

değildir. Bu durum, yahudiler için, iki de menfî netîce doğurmuştur. Bunlar:

1) Her ülkede nüfûsu artıran köylü unsurdur. Şehirli ise hesâbîleşmiş ve çocuğu yetiştirme şartlarını gözünde büyütmüş olduğu cihetle çok çocuk yapmaz. Buna refah ve şehir stresini de eklerseniz, bugün sanayide gelişmiş ülkerin nüfuslarının niçin azaldığı gerçeğini kavrarsınız. Bu sebepledir ki; yahudi nüfûsu, asırlardan beri artmayıp hep aynı miktarda kalmıştır. Bu asrın başında meselâ bir Çin'in nüfûsu 600 milyondu. Bugün 1.6 milyardır. Yahudilerse 20-25 milyondu. Bugün de o kadardır. Burada bir espri nakledelim. Meşhur **Mao**, Filistin'deki kargaşa sebebiyle haberdâr olduğu Yahudiler'in orada ne kadar bir topluluk olduklarını merak etmiş. Kendisine Filistin'de iki buçuk milyon yahudi olduğu söylenince:

"-Aaa! Hangi otelde kalıyorlar?" diye sormuştur.

2) Büyük şehirlerde yaşamak ve refaha ulaşmak, yahudilerde ikinci bir menfî netîceye âmil olmuştur ki bu, korkaklıktır.

Gerçekten, tabiatla haşır-neşir bir sûrette büyüyen insanlar cesur olurlar. Çünkü çocukken, ağaçtan-eşekten düşer, yılan görür, kavga eder, buna mümâsil tabiî şartlar, onun rûhundaki cesâreti geliştirir. Büyük şehirlerde yaşayanlarsa ihtiyaçların çokluğu, her şeyin para ve menfaatle ölçülmesi gibi sâiklerle hasbîlikten uzaklaşıp hesâbîleşir ve tabiatla haşır-neşir olmamaktan dolayı korkaklaşırlar.

e) Batı dillerinin hemen hepsinde kahramanları yahudi olan çeşitli romanlar yazılmıştır. Bunlarda yahudiler korkak, vatansız, serseri, herhangi bir idealden mahrum ve benzeri sıfatlarla tavsif olunur. Bu demektir ki; yahudi olmayan milletlerde yahudiler hakkındaki bu kanaat umûmîdir.

Daha önce Yahudiler'in tarihî şartlar ve düşmanlarının kendilerine muâmeleleri sebebiyle **"para"**yı ve **"ilm"**i âdetâ bir silâh olarak kullandıklarını ifâde etmiştik. Şimdi bu husûsu biraz daha açıklayalım.

Batı üniversitelerinde başta Felsefe olmak üzere bütün sosyal ilimler sahası ve hâssaten şarkiyâta âid kürsüler, kâmilen yahudi işgâli altındadır. Onlar, ilmi ilim için yapmazlar. Bilgiyi, milletleri istedikleri yöne sevk edebilmek için bir silâh olarak kullanırlar.

Gerçekten felsefe târihine bakıldığında insanlığı ifsâd eden bütün görüşlerin, yahudi asıllı filozoflarca ortaya atıldığı, şâyân-ı hayret bir sûrette görülmektedir. Tabiî seleksiyon (ıstıfâ) kanunu diye ortaya bir safsata atıp, bunu **"tekâmül nazariyesi"** (evrim teorisi) şeklinde formülleştiren **Darwin**, bir yahudidir. Marxizm'i insanlığın başına belâ eden **Karl Marx** da öyledir. Bolşevik ihtilâlinin ilk kadroları da, aynıdır. Çarlık Rusya'yı yıkan onlar, Roma'yı yakan onlardır. Semâvî dinlerin bütün metafizik hakîkatlerini reddeden pozitivizm, onların îcâdıdır. Bu menfur telâkkîyi, sosyal vâkıaya tatbik eden **Durkheim (Ziyâ Gökalp**'in üstâdı) bir Alman Yahudisidir. Anasından süt emen bir çocuğun bu mâsum hareketini bile cinsî temâyüllerle îzâh ederek, bütün beşerî hayatı cinsiyet sevk-i tabiîsi (içgüdüsü) olarak gören ve insanlığı bu sûretle ahlâkî süfliyyete sürükleyen **Freud**, Viyanalı bir yahudi doktordur. Bu husustaki misaller saymakla bitmez. Şurasını ifâde etmekle iktifâ edelim ki, yahudiler, yahudi fikir adamlarınca ortaya atılmış olan bu sapık fikirlere kendileri aslâ iltifat etmez ve onları sırf yahudi olmayan milletleri ifsad için kullanırlar.

Burada ehemmiyetle tebârüz ettirilmesi lâzım gelen bir husus da şudur:

Yahudinin, Dünyâ milletlerini köleleştirip istismâr etmek hususundaki en müessir karargâhının adı **"Masonluk"**tur. Bununsa târihi çok eskidir. Yahudi nüfûsu, Yahudi emellerinin gerçekleşmesi için kifâyetsiz kaldığından, bu eksikliği masonluk hareketiyle telâfî etmek istemişlerdir. Milletlerin zayıf karakterli ve yükselmek hırsıyla meşbû (dolu) fertlerini beyne'l-milel bir sûrette organize edip, **"bal tutan parmak yalar"** fehvâsınca men-

faatlendirerek âdetâ cihanşümûl bir ağ meydana getirmişlerdir. Bunu, siyâsî ve iktisâdî sahalarda kullandıkları gibi, fikir sahasında da kullanırlar. "**Hıram Usta**"[36] adındaki bir yahudinin kurmuş bulunduğu iddiâ edilen masonluğun târihi pek eskidir. Esâsen "**mason**" kelimesi de "usta" demektir.[37] **Lions** ve **Rotary** kulüpleri ise masonluğa seçmek için bir nevi hazırlık sınıfı gibidir.

Ayrı bir eser te'lifini gerektirecek genişlikte olan "**masonluk**" hakkında burada fazla bir bilgi verme imkâ-

---

36 1957 yılında, rahmetli **Adnan Menderes**, İstanbul'da bir îmâr hareketine girişmiş, meydanları genişletmiş, yeni caddeler açmıştı. Genişletilmek istenen meydanlardan biri de Karaköy'dü. Burada bugünkü Tatlıcılar müessesesinin bulunduğu yerde iki katlı, minyon, çinko kaplı kadîm bir câmî vardı. O, yıkılıp yok edildi. Fakat, onun önünde, sâhil tarafındaki Ziraat Bankası yıkılamadı. Hattâ Ziraat Bankası'nı tâkîben, rıhtım istikâmetinde bir binâ yıkıldığı hâlde (şimdi yeniden yapıldı) Ziraat Bankası tek başına ve ortada uzun müddet sağı-solu boş olarak ortada kaldı. **Menderes**, bu binâyı yıkmaya muvaffak olamadı. Çünkü, bu binânın balkonunda **Hıram Usta**'nın elinde çekiç bulunan devâsa bir heykeli vardır. Galata köprüsünden bakıldığında, ayan beyan görülen, dört-beş metre boyundaki bu heykel sebebiyle bu binânın yıkılamamış olduğunu acabâ bir bilen var mıdır? Üstelik bu heykelin oraya Osmanlılar zamanında dikilebilmiş olduğunu da düşünürsek, masonluğun Türkiye'deki gücünü anlayabiliriz.

37 Yahudilerin "**Masonluk**" eliyle bütün Dünya'ya şâmil bir iktisâdî ve siyâsî hegemonya tesis edişlerinin dehşet verici tezahürlerini görmek için vaktiyle tarafımızdan tercüme ve neşredilmiş olan şu esere bakabilirler: **Louis Marschalko**, *Yahudi*, İstanbul, 1993.

Bu eserin orijinal adı *"The World Conqueror"*, yani "**Dünya Fâtihleri**"dir. Biz yahudiye fâtihliği yakıştıramadığımız için eseri sadece "**Yahudi**" adıyla tercüme ve neşretmiş bulunduğumuz gibi sonunda da okuyucuya tesellî mâhiyetinde bir son sözle hitab etmek mecbûriyeti hissetmişizdir. Zira oradaki ürkütücü gerçekler karşısında ümidsizliğe düşmemek herkesin kârı değildir. Yahudi, Kudüs'e yerleşmek ve bu yerleşmenin doğurduğu sancılara karşı koymakla şimdilik gücünün zirvesine ulaşmış gözükmektedir. Fakat bu durum yakın bir gelecekte mutlaka değişecektir ki, buna dâir delillerimiz bu eserin son bölümünde hulâsaten arz edilmiş bulunmaktadır.

nımız olmadığından, bu menfur teşkilâtın sâdece fikir hayatına îrâs ettiği zararlara temasla iktifâ ediyoruz.

Gerçekten, Yahudi asıllı filozofların mesâisine ilâveten, başka milletlerde zuhûr etmiş felsefî cereyanların âmilleri de o milletlerin mason olan şahsiyetleridir. Bunun tipik misâli, kadim Yunan felsefesidir. Bu felsefî hareket içinde temâyüz etmiş şahsiyetlerin pek çoğu da masondur. Komünizmin ilk vâzıı ve tatbikatçısı olan **Eflâtun**'dan[38] nefsânî hazları beşerî saâdet için hadsiz hududsuz bir sûrette gerçekleştirmek lâzım geldiğini dâvâ eden **Epikür**'e kadar pek çok filozofun yahudi güdümlü olduğu, târihî bir gerçektir.

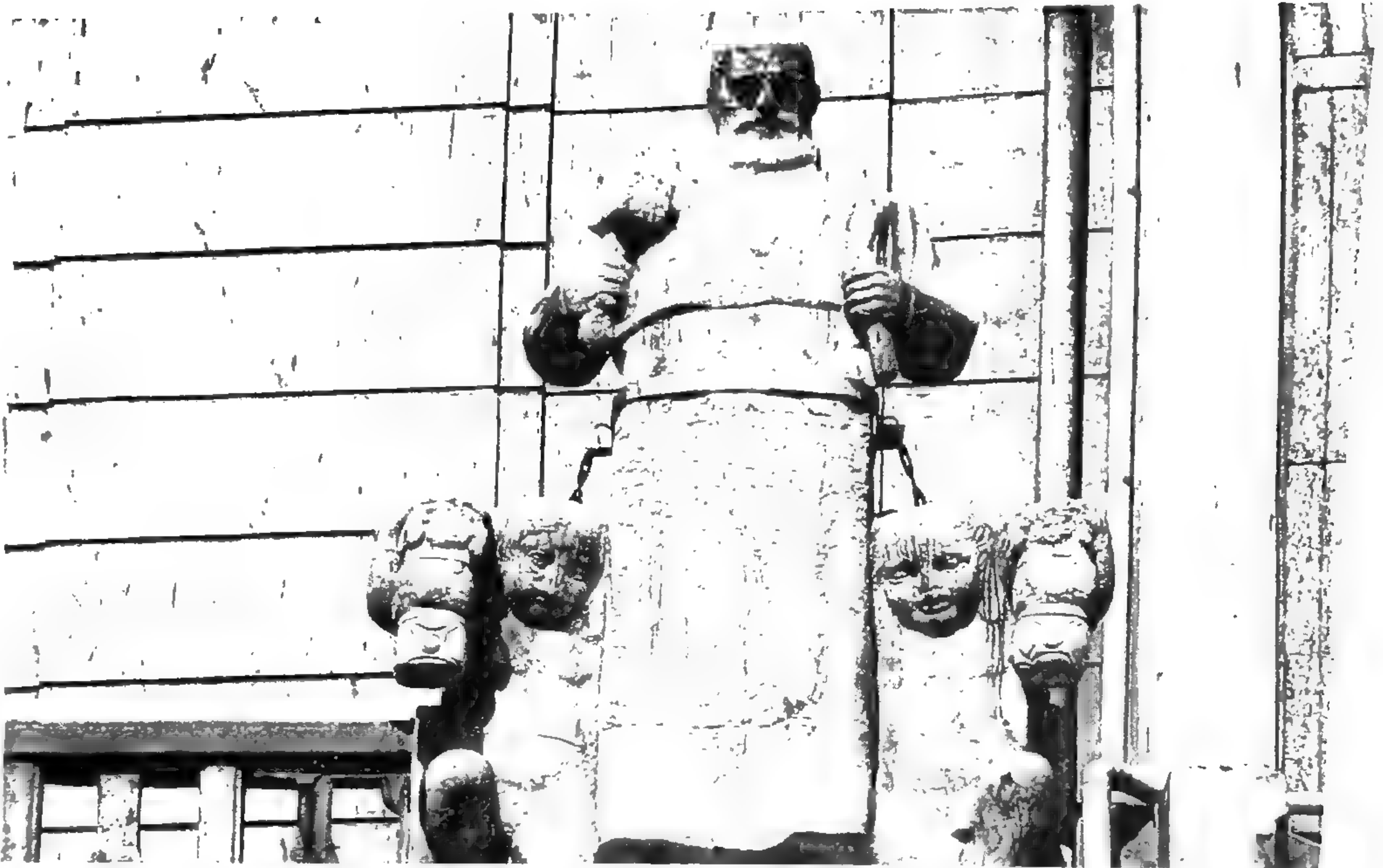
Bu, Batı'da böyledir de bizde başka türlü müdür? Aslâ! İslâm Dünyâsı'nı kana bulayan **Hazret-i Ali, Hazret-i Muâviye** ihtilâfının kaynağı da yahudidir. Sanırım, bu ihtilâfta başrolü oynayan yemenli yahudi **Abdullah ibni Sebe**'nin adını duymamış hiçbir Müslüman yoktur. Bâtınîlik, Hurûfîlik, Karmatîlik[39] gibi İslâm Dünyası'nda zuhûr eden bütün ifsâd hareketlerinde temelde yahudi vardır. Ancak, ne yazık ki, bu eserin hacmi, bu ehemmiyetli meseleye lâyıkıyla temas etmeye müsâid değildir.

Bununla berâber, Yahudiler'in Filistin'e dönüp yerleşmek emellerinin karşısında en büyük engel olan Osmanlı'yı nasıl bertaraf ettikleri husûsuna da -maalesef yine bir telgraf hacmi içinde- temas etmezsek, yahudinin târih içinde oynadığı meş'um rolü lâyıkıyla anlatmış olamayız.

---

38 **Eflâtun**, **"İdeler Âlemi"** düşüncesiyle İslâm Tasavvufu'ndaki **"âyân-ı sâbite"** ve **"Vahdet-i Vücûd"**a benzer görüşler ortaya koymuş ve bundan dolayı İslâm Âlemi'nde **"Nev Eflâtuniye"** veya **"Neo Platonizm"** yâni **"Yeni Eflâtunculuk"** adıyla bir ekol (mektep) tesisine sebep olmuş bir filozoftur. Bununla berâber, iktisâdî düşüncede komünisttir. Sraküza hükümdarı, bu fikirlerini tatbik için onu dâvet etmiş ve orada muvaffakiyetsizliğe uğramıştır.

39 Tafsîlât için bkz: **Muhammed Hammâdî**- *Bâtınîler ve Karmatîlerin İçyüzü*, Sebil Yayınevi, İstanbul, 2004.

İstanbul Karaköy'deki Ziraat Bankası'nın 2. kat balkonunda buluna,n Masonluğun kurucusu Hıram Usta'nın heykeli

C- OSMANLI -YAHUDİ MÜNÂSEBETLERİ

Bir Arap seyyahı olan **İbn-i Batuta**, ikinci Osmanlı pâdişâhı olan **Orhan Gâzi** zamanında Türkiye'ye gelmiş ve Anadolu'yu baştan başa dolaşmıştı. Burada yahudi doktorların gördüğü itibardan hayretle bahsetmektedir.[40] O günün şartlarında bir kimseyi yahudi doktor istihdam ettiğinden dolayı kınamak hiç şüphesiz doğru değildir. Çünkü onlar, bütün Dünya'da -henüz- kaale alınması gereken bir mevcûdiyet değillerdi. Ancak unutmamak gerektir ki, mikrop da küçük ve âciz bir varlıktır. Lâkin dâhil olduğu bünyenin bir zaaf ânında o küçücük mikrobun nasıl pehlivan sağlamlığında bir gövdeyi yere serebildiği, bilinen bir gerçektir.

O gün için ehemmiyetli olmayan yahudi, **Fâtih Sultan Mehmed** gibi bir şahsiyeti zehirleyip öldürebilmiştir. O **Fâtih** ki, vefat ettiğinde Gebze'de bulunmaktaydı. Yâni ordusuyla İstanbul'dan ayrılmış ve bir sefere çıkmıştı. Lâkin, bu seferin hedefi, târih için -hâlâ- meçhuldür. Bu, kendisinin ne kadar dikkatli ve ketum olduğunu göstermektedir. Böyle bir şahsiyeti yahudi asıllı sertabip **Yâkup Paşa** zehirleyip öldürebilmiştir. Bunun papanın emriyle icrâ edilmiş bir ihânet olduğunu, **Prof. Dr. İsmail Hikmet Ertaylan**, Vatikan arşivlerinde bulduğu vesîkalarla ispat etmiş[41] olduğu gibi, **Yâkup Paşa**'nın kullandığı ilâcın terkibi de elde edilmiş ve bunun öldürücü bir zehir olduğu ispat edilmiştir.[42]

O zamanlar Osmanlı ülkesinde yerleşik ciddî bir yahudi topluluğu yoktu. Bunlar şurada burada oturan bir

---

40 **Mehmet Şerif (Paşa)**- *Tuhfetu'l-Enzâr fî Garâibu'l-Emsâr ve Acâibu'l-Esfar (Seyahatnâme-i İbn-i Batuta)*, c: I, İstanbul, 1333, sh: 333.

41 Bkz. Prof. Dr. **İsmail Hikmet Ertaylan**- *Fâtih ve Fütûhâtı*, İstanbul, 1966.

42 Bkz: **Franz Babinger**- "Venedikliler'in **Fâtih**'i Zehirleme Teşebbüsü", *Hayat Tarih Dergisi*, sh: 4, Mayıs 1969, sh: 16 vd.; **Nâşid Baylar**- "**Fâtih** Zehirlendi", *Tarih Dünyası Dergisi*, s: 2, 1965; **İsmail Hakkı Ertaylan**- a.g.e.

avuç azınlıktılar. İzmir'de ve biraz da Selânik'te mevcuttular. Fakat İspanya'nın sukûtundan (düşmesinden) sonra oraya hâkim olan hıristiyanlar, müslümanlarla birlikte yahudileri de katliâm ediyorlardı. Hattâ:

"-Bunların ruhlarına şeytan girmiş, o yüzden **Hazreti Îsâ**'nın ulûhiyyetini kabûl edemiyorlar. Kendilerini yakalım da ruhları temizlensin." diyerek, ölülerini de dirilerini de meydan ateşlerinde yakıyorlardı. Kaçabilen müslümanları, **Barbaros Hayreddin Paşa**, şimâlî Afrika'ya geçirirken yahudiler de Osmanlı himâyesini talep ederek mürâcaatta bulundular ve:

"-Biz de Allâh'ın birliğine inanmakta olan bir topluluğuz. **Hazreti Îsâ**'nın ulûhiyyetini kabûl etmediğimiz için hıristiyanlar bizi de katliâm ediyorlar. Sizin ülkeniz geniştir. Orada bize de barınacak bir yer lütfederseniz size minnettâr kalırız." dediler.

Fâtih'in oğlu **Velî Bayezid**, bu mürâcaatı kabûl etti ve onbinlerce yahudi 1492 yılında İstanbul'a geldi. Buradan Selânik'e nakledilip iskân edildiler.[43] Bunlar arasında bulunan **Yasef Nassi**[44] adında câlib-i dikkat bir şahsiyet,

---

43 Yahudilerin Filistin'e yerleşmek için karşılarında en büyük engel gördükleri Sultan **II. Abdülhamid Han** hazretlerini devirmek maksadıyla kurdurdukları menfur **"İttihad ve Terakkî Cemiyeti"**nin (aslında parti) umûmî merkezinin Selânik'te bulunması hiç şüphesiz bir tesâdüf eseri değildir. O büyük hükümdarı tahtından indiren **"Hareket Ordusu"** da Anadolu'nun herhangi bir vilâyetinden, meselâ Trabzon'dan, Erzurum'dan, Konya'dan değil de, Selânik'ten yürüyüp gelmiştir. Herhalde bu da bir tesâdüf eseri değildir.

İttihad ve Terakkî'nin mâhiyeti, kadroları incelendiğinde bunlar üzerinde yahudinin müessiriyeti çok bâriz olarak görülebildiği gibi bu durum Hareket Ordusu hadisesinde de aynen vâkîdir.

44 Şâyân-ı hayrettir ki, Osmanlı tarihinde meş'ûm (uğursuz) bir rol oynadığı muhakkak olan **Yasef Nassi** için tarihimizde hemen hemen hiçbir mâlûmât mevcud değildir. Bu husûsta vak'anüvisler ve ansiklopediler âdetâ meskûttur. Kaynaklarımızda lâyıkıyla üzerinde durulup değerlendirilmemiş bulunan bu tipik yahudi asilzâdesi 1502 tarihinde Portekiz'de doğmuş, ispanyol yahudilerinden meşhur **Mendes** âilesine

Kânûnî devrinde büyük bir nüfûz elde etti. Yukarıda arz ettiğimiz gibi yahudiler mülk edinmeyip paralarını nakit olarak muhâfaza ederler. Böyle olduğu hâlde, **Yasef Nassi**

---

mensuptu.

Bu âile, 1492 tarihinde İspanya'dan Portekiz'e intikal etmiş ve –hiç şüphesiz- inanmayarak orada hıristiyanlığa girmişti. Daha sonra İspanya'daki baskıların Portekiz'de de vâkî olması üzerine bu âile, 1536'da Vatikan'a göç etmiştir. Papalık çevresinde büyük bir nüfûz sahibi olan bu âilenin başına **Don Juan** adında bir genç geçmiştir ki, işte bu bilâhare Türkiye'ye intikal ederek isim değiştirecek ve gizli tuttuğu yahudiliğini ilân edecek olan **Yasef Nassi**'dir. 1544 yılında beşyüz kişiyi mütecâviz kalabalık bir âile topluluğu ile İstanbul'a gelip yerleşmiştir.

Yasef Nassi'nin İstanbul'daki faaliyetleri câlib-i dikkattir. Buna rağmen de lâyıkıyla incelenmiş değildir. **Kânûnî Sultan Süleyman** ve O'nun oğlu **II. Selim** döneminde sarayla çok yakın münâsebetler tesis ettiği ve İstanbul'da **"Frenk Bey Oğlu"** adıyla meşhur olup, zaman zaman Batı Hıristiyan Âlemine karşı sarayda danışmanlık vazîfesi îfâ ettiği bilinmektedir. Bununla beraber damadı olan **II. Selim**'i, Kıbrıs'ın Fethi'ne imâle eylediği yolunda tarihî gerçeklerle bağdaşmayan birtakım bilgiler ciddî bilinen tarih kitaplarına kadar geçmiştir. Fakat bunlar doğru değildir. Doğru olan şudur ki; **Yasef Nassi**, Osmanlı Devleti'nde ihraç edilen belli başlı malların hemen pek çoğunun tekel hâlinde ihracatçısı olmuş, bu yüzden çok para kazanmış ve Osmanlı tarihinde **"Galata Bankerliği"** denilen gizli fâizcilik ve tefecilik hareketini başlatmıştır.

Diğer taraftan Kıbrıs'ın fethinden sonra buraya sahip olmak için **Sokullu Mehmed Paşa**'dan **Ebussuud Efendi**'ye kadar çeşitli kimselere rüşvetler teklif ettiği ve bunların reddedilmesine rağmen bir müddet evinin kapısına **"Kıbrıs Kralı Yasef Nassi"** yazılı bir levha astığı rivâyetleri vardır. **II. Selim**'in karısı **Nur Bânû Sultan**'ın babası olması dolayısıyla saray çevresinde pek çok entrika çevirdiği muhakkaksa da çoğu kere Batı hıristiyanlık Âlemi'ne karşı Osmanlı'ya istihbarat hizmeti îfâ etmiştir. Bununla beraber 1579 yılında normal eceliyle vefat ettiği zaman muazzam bir servet bırakmış ve bunun meşrûluğu üzerindeki şüpheler dolayısıyla devrin Osmanlı hükümdarı **II. Murad** tarafından bu servet müsâdere edilmiştir. Herhalde çok büyük bir dikkatle incelenip değerlendirilmesi lâzım gelen **Yasef Nassi** hakkında hiçbir biyografik eser yazılmamış olması şâyân-ı teessürdür ve bu durum bizim dehşetli bir zaafımızı ortaya koymaktadır.

Kanlıca'da bir yalı satın aldı. Yalısı, kısa zamanda siyâsî bir mahfel hâline geldi. Oraya zaman zaman, **Kânûnî**'nin teşrif etmiş olduğu da bilinmektedir. İhtimâl, **Kânûnî Sultan Süleyman**, bu yahudi beyini, Avrupa'daki ırkdaşları vâsıtası ile Batı'ya karşı bir istihbârât elemanı olarak kullanıyordu. Ancak daha sonra onun kızını, oğlu **Sarı Selim**'e âile olarak almak sûretiyle bir sıhriyet de tesis etti.

Gerçekten, **II. Selim**'in karısı **Nur Bânû Sultan**, bu **Yasef Nassi**'nin kızıdır. Onun zamanında **Yasef Nassi**'nin büyük bir nüfûz sâhibi olduğu ve **"Galata Bankerliği"** denilen, gizli fâizcilik ve bankacılığı başlatanlardan birinin de **Yasef Nassi** olduğu, târihî bir gerçektir.

O zamana kadar Yahudiler'in, Osmanlı ülkesinde sebep oldukları sâdece bir vak'a görülmüş ve buna, -aslında ehemmiyetli olmasına rağmen- lâyıkıyla önem atfedilmemişti. Bir üstünlük duygusunun eseri olan bu gaflet, bilâhare bize çok pahalıya mâl olacaktır. Bahsettiğimiz bu hâdise, **"Şeyh Bedreddin"** vak'asıdır.[45] **Şeyh Bedreddin**,

---

45 **Şeyh Bedreddin**, **"Simâvî"** lâkabıyla meşhur olmakla beraber Manisa'nın Simav kazasıyla hiçbir alâkası yoktur. Aslında -rivâyete nazaran- babasının kadılık ettiği bugün artık Yunanistan'da kalmış bulunan **"Simavna"**da doğmuştur. Bu sebeple hakkındaki yegâne biyografik eser **"Simavna Kadısı oğlu Şeyh Bedreddin"** adını taşımakta ve eski Diyanet İşleri Reisleri'nden **Prof. Dr. Şerafeddin Yaltkaya** tarafından yazılmış bulunmaktadır.

Timur gâilesinden sonra **Yıldırım Han**'ın çocukları arasındaki dâhilî mücâdelede **Musa Çelebi**'nin şeyhülislamlığı makamına yükselmiş, O'nun, Osmanlı tarihinde bâni-i sânî (ikinci kurucu) kabul edilen **Çelebi Mehmed** karşısında hezimete uğraması neticesinde İznik'e sürgün edilmiştir. İbâhacı, yani herşeyi helâl sayan, bir nevî komünist fikirleri yüzünden takipte olan **Şeyh Bedreddin** burada rahat durmamış, müridleri arasında yahudilikleriyle meşhur **Börklüçe Mustafa** ve **Torlak Kemal** isimli şahıslar mârifetiyle yaygın bir isyan hareketine girişmiş ise de kısa zamanda tenkil olunarak (tepelenerek) Edirne'ye celbolunmuştur.

Osmanlı ilim ve fikir hayatında hürriyet anlayışının ne derece yüksek bir seviyede olduğuna **Şeyh Bedreddin**'in bir âlimler heyetince padi-

İbâhacı yani hiçbir haramı kabul etmeyen, komünist fikirleri olan bir zâttı. Müridleriyle **Çelebi Mehmed** devrinde Ege ve Rumeli'de isyan çıkarmış ve bu isyanın ele başılığını da **Torlak Kemâl** isimli bir yahudi yapmıştı. **Şeyh Behreddin, Torlak Kemal** olmasaydı, fiilen bir isyâna muktedir olamazdı. Fakat Osmanlı Devleti, dikkatini bu yanlış fikirlerin sâhibi olan **Şeyh Bedreddin** üzerine toplamış, **Torlak Kemal**'i hâiz-i ehemmiyet görmemişti. Halbuki **Şeyh Bedreddin** de bir Yahudi dönmesi idi. Bu, babasının adının **İsrail** olması ile sâbittir.[46] **Şeyh Bedreddin**, Edirne Sarayı'nda pâdişah huzûrunda muhâkeme olunmuş ve Serez'de îdâm edilmişti.[47]

Daha sonra benzer bir hâdise de İzmir'de zuhur etmiştir. **Sabatay Sevi**[48] adında bir yahudi, İzmir'de Me-

---

şah huzûrunda vâkî muhâkemesi ibretli bir delildir. Malların, âilelerin müşterek olması gibi İslâm dışı düşüncelerinden dolayı **"mürted"** olduğu hususu kendisine ikrar ettirildikten sonra mürded hakkındaki şer'î cezanın gereği olan idam hükmü Serez çarşısında, **"kanı helâl, malı haram"** hükmüyle infaz edilmiştir. (1420)

Peygamber -aleyhissalatu vesselam-ın **"El-mer'u mea men ehabbe"** yani, "Kişi sevdiği ile beraberdir." meâlindeki hadis-i şerifinin bir tezâhürü olarak asırlardan sonra komünist **Nâzım Hikmet** hapishânede **Şerafeddin Yaltkaya**'nın yukarıda zikri geçen eserini elde etmiş ve **Şeyh Bedreddin**'i tanımak imkânını bulduktan sonra da meşhur **"Şeyh Bedreddin Destanı"** isimli eseri telif etmiştir.

46 Tafsîlât için bkz: *Tarih Dünyası Dergisi*, c: II, s: 18, (İstanbul, 1950), **"Şeyh Bedreddin"** ünvanlı ve **Raif Yelkenci** imzalı serî yazılar.

47 Tafsîlât için bkz: **Yaşar Şâhin Anıl**- *Osmanlı Döneminde İki Dâvâ: Şeyh Bedreddin ve Midhad Paşa Dâvâları*, İstanbul, 1995

48 **Sabatay Sevi** de isyan çıkarmamış olmasına rağmen etrafına toplanan kalabalıktan dolayı sarayın dikkatini çekmiş ve aynen **Şeyh Bedreddin** vak'asında olduğu gibi Edirne sarayında ilmî bir münâzaraya mecbur bırakılmıştır. Bu münâzara sonunda **"mesihlik"** iddiasının doğru olmadığı isbat edilmiş ve hayatını tehlikede gören **Sabatay Sevi**, zâhiren müslüman olup **Mehmed Aziz Efendi** adını almıştır. Zâhiren diyoruz, çünkü kendisini takip eden yahudi cemaati de bugüne kadar **"Sabatayist"** veya **"Dönme"** olarak adlandırılmakta ve bunların zâhiren müslüman olduğu hâlde gizli gizli yahudiliği devam ettirdikleri çok

sihliğini îlân etmiş ve burada fazla yahudi olmamasından dolayı Selânik'e intikâl etmiştir. 17. asrın ortalarında vâkî olan bu hareketin isyâna inkılâbına ramak kalmışken **Sabatay Sevi** de Edirne Sarayı'na celbedilmiş ve **Avcı Mehmed** denilmekle meşhur, **IV. Sultan Mehmed**'in huzurunda istintak olunmuştur. Papucun pahalı olduğunu gören **Sabatay Sevi**, kelime-i şehâdet getirip sûretâ müslüman olmuş, cemaati de kendisini tâkip etmiştir. İşte **"dönmeler"** yâhut **Sabataistler** denilen zümre, bunlardır. Zâhiren müslüman, hakîkatte ise yahudi olan bu topluluğun da Osmanlı târihinde -bilhassa yıkılış hengâmında- oynadığı meş'um rol, son derecede ehemmiyetlidir.

D- FİLİSTİN'E DÖNÜŞ

1789 büyük Fransız İhtilâli'ne kadar yahudiler, yaşadıkları her ülkede umûmî bir nefrete muhatabdılar. Kendileri de hayatlarını bu nefretin icabınca şekillendirmiş, hemen her yerde gettolaşmışlardı. Fakat zamanla maddî bakımdan güçlendikçe Batı sosyetesinde söz sahibi bir hâle geldiler ve pek çoğu yahudiliklerini gizleyerek Almanya'da alman, Fransa'da fransız... ilh. telâkkî olunabilecek derecede yerlileştiler. Fikrî temellerini hazırladıkları Fransız İhtilâli'nden sonra devlet hizmetine kabul olunmak, idârî, siyâsî, askerî... ilh. mevkiler elde etmek imkânına kavuştular. Kendi aralarında millî ve dînî hüviyetlerini muhafaza etmelerine rağmen hârice karşı, her ülkenin sıradan

---

bilinen bir gerçektir. Dönmelerin Osmanlı tarihinin yıkılış hengâmında oynadıkları meş'ûm (uğursuz) rol, üzerinde kitap telifini gerektirecek bir hacimde ve ibretâmizdir.

Sabatay Sevi'nin hayat ve faaliyetleri için tafsilât almak isteyenler şu esere bakabilirler: **İbrahim Alaettin Gövsa**, ***"Sabatay Sevi"***, Semih Lütfi Kitabevi, tarihsiz.

Dönmelerin yakın tarihimizde oynadıkları rol için ise, pek çok eser yazılmış olmakla beraber biz okuyucularımıza değerli müdekkik **M. Ertuğrul Düzdağ**'ın şu eserlerini tavsiye ederiz: *"Yakın Tarihimizde Gizli Çehreler"*, İz Yayıncılık, İstanbul, 1991; *"Yakın Tarihimizde Dönmelik ve Dönmeler"*, Zvi-Geyik Yayınları, İstanbul, 2002.

vatandaşları gibi bir görünüme büründüler.

Bilhassa 19. asra gelindiğinde bu gelişme hızlanmış ve Yahudiler Batı Âlemi'nde sadece iktisâdî bir güç olmaktan çıkıp aynı zamanda fikrî ve siyâsî bakımdan da içinde yaşadıkları topluluklara nâfiz bir mevkie yükseldiler. Eskiden en küçük bir memuriyete bile kabul edilmeyen yahudiler artık en üst seviyede siyâset adamı ve hatta subay bile olabiliyorlardı. Fransa'daki meşhur **Dreyfus** meselesi[49] bunun tipik bir örneğidir.

---

49 **Alfred Dreyfus** yahudi asıllı bir fransız subayıydı. 1894 yılında Almanya'ya, Fransa aleyhine casusluk yapmakla itham edilip ordudan ihraç edilmişti. Fakat yahudiler, bu hâdiseyi Avrupa çapında büyüterek **"asrın dâvâsı"** hâline getirebildiler. Çünkü basına ve siyâsî mahfillere hâkim olmuşlardı. Uzun ve yıllar süren bir mücâdele sonunda **Dreyfus**'un mâsumiyetini (!) isbat edip beraatını sağladılar.

Bu hâdise dolayısıyla insanlara sırf yahudi olmalarından dolayı böyle haksızlıklar yapıldığı yolunda hümanizmi kullanarak dehşetli bir propaganda yaptılar. Sonunda bütün Batı Âlemi'nde iş o hâle geldi ki, bir yahudiye -o ne yaparsa yapsın- eğri bakmak **"anti-semitizm"** adıyla umumî ve dehşetli bir kınama sebebi olmuştur ki, bu durum bütün Batı Âlemi'nde ve hatta Amerika'da hâlâ böyledir. Anti-semitizm ithâmından korkanlar, yahudi ne türlü haksız ve kanunsuz iş yaparsa yapsın, onu izhar ve ifadeden içtinab ederler.

Bu gerçeğin daha iyi anlaşılabilmesi için Almanya'da şâhid olduğum bir vak'ayı dikkatlerinize arz edeyim:

Berlin Duvarı'nın yıkılmasından sonra merak sâikasıyla bir grup arkadaşla Doğu Almanya'yı bir uçtan öteki uca kat ederek bir seyahat yaptık. Yolda kurtuluş sevincini yaşayan Doğu Almanyalılar'la konuştuk. Onlardan birisi câlib-i dikkat bir beyânda bulundu ve sözleri arasında:

"-Biz tam elli yıl bir açıkhava hapishânesinde kaldık. Fakat bunu bize yapan Ruslar değildi." dedi.

"-Kim?" diye sorunca da:

"-Yahudi, Yahudi!.." diye cevap verdi.

Köylü kılıklı bu adam hırpânî kıyâfetiyle bir duvar üzerine oturmuş, sigarasını ağzındaki bitmekte olanın ateşiyle yenileyerek fosur fosur üflüyordu. Bunu yaparken de elleri titriyordu. Heyecanlı veya alkollüydü. Fakat böylesi alt tabakadan birisinin Almanya'nın bölünmesindeki

19. asır nihâyete ererken Viyana'da **"Nueie Presse"** (yeni basım) adıyla bir gazete yayınlanmakta idi. Bunun Paris muhabiri olan **Teodor Herzl**, gazetecilik mesleğinden istifâde ederek, Batı'daki nüfûzlu Yahudi âilelerin du-

---

asıl sebebi böylesine doğru teşhis etmesine hayret ettim.

Almanya'da yahudi aleyhine konuşmak büyük bir cür'et ister ve bunu yapanlar mutlaka cezalandırılırlar. Her Alman'ın zihninde yahudi aleyhtarlığı köklü bir sûretle mevcud olmakla beraber bunu ifşâ etmekten korkar. Bu hareket tarzının isâbetine şâhid olduğum bir çok hâdise aldatmaz birer delildir. Onlardan bir tânesini nakledersem Almanya'da bugün yarım milyon kadar kalmış olan Yahudiler'in ne ölçüde müessir oldukları daha iyi anlaşılır.

1989 senesinde, iki Almanya'nın birleşmesinden çok az bir zaman önce Almanya Parlamentosu Başkanı **Jenninger** bir toplantıda mâsumâne bir ifâdeyle **Hitler**'i kötülemek maksadıyla her akşam Alman televizyonlarından birinde bir film gösterilmekte olmasına tâ'rizde bulundu ve:

"-Biz böyle yapmakla kendi kendimizi kötülüyoruz. **Hitler**'in etrafındaki kalabalık içinde hepimizin babaları vardı!.." dedi.

Muhâtabları arasında Alman Reisicumhûr'u ve Başbakan **Kohl** ön sırada oturyorlardı. Bu sözleri duydukları anda başlarını önlerine eğdiler ve sanki düşürdükleri bir şeyi arıyorlarmış gibi bir tavır takındılar. Herhangi bir tasvib hareketi yapmadılar.

Bu hâdise merkezi Frankfurt'ta bulunan Yahudi Tesânüd Teşkilâtı'nın başkanı tarafından dile dolandı ve bir kızılca kıyâmet koparıldı. Gazeteler, televizyonlar **Jenninger**'e hücûma başladı. O da dayanamayıp mevkiinden istifâ etti. Anti-semitizm münâkaşaları O'nun istifâsıyla bile nihâyet bulmadı. Fakat az sonra bu münâkaşalar dolayısıyla **Jenninger**'in de aslen yahudi olduğu gerçeği ortaya çıktı. Tıpkı bir evvelki Başbakan **Schmitd** gibi O'nun da gizli bir yahudi olduğu tebeyyün etti.

Peki öyleyse yahudi asıllı **Jenninger**, bu sözü niçin söylemişti? Anlaşılıyordu ki, bu hareket, muhâtabları arasında bulunan ve **"Von"** sıfatından da asîl bir alman olduğu anlaşılan Reisicumhur **Weissecker** ve Başbakan katolik saf kan alman **Kohl**'e karşı bir tertipti. Bunlar şu sözler karşısında herhangi bir tasvip hareketi yapsa, onların istifâsına sebep teşkil etmek üzere bu hadise kullanılacaktı.

Diğer bütün Batılı Devletler'de de durum aynıdır.

rumunu inceden inceye tedkîk etti. Neticede, Yahudiler'in Filistin'e dönmek için kuvvet ve kudretlerinin kâfi gelebileceğine hükmetti. Bunun için önce fikri yaymak gerekiyordu. *"Der Juden Statt"* yâni **"Yahudi Devleti"**[50] ismiyle, Almanca bir kitap yayınladı. Böyle bir dâvâda muvaffakiyetin üç rüknü olması lâzım geldiğini hesab edebilecek bir kimseydi. Bu üç rükün (esas) şöyle sıralanabilir:

1. Fikir
2. Kadro
3. Para

Teodor Herzl, fikirlerini duyurmak için 1897 yılında İsviçre'nin **Basel** şehrinde bir **Yahudi Kongresi** topladı. Bu, Yahudiler'in Filistin'e dönme hareketini ifâde eden siyonizmin ilk kongresidir. **"Siyon"** kelimesi Kudüs yakınında bir dağın adıdır. **Herzl** yahudilerce siyonizm hareketinin babası ve İsrâil Devleti'nin kurucusu kabûl edilmektedir.

Basel Kongresi'ne bazı yahudi münevverlerinin katılmasına mukâbil, hiçbir yahudi zengininin iltifat etmemiş olmasına dikkat eden **Teodor Herzl**, bunu temin için bir plân düşündü. Herhangi bir yahudi zenginini, bulunduğu yerde emniyette olmadığı yolunda iknâ ederek yahudi devleti için destekçi kılmak gerektiğini düşündü. Bunun için o gün Dünyâ'nın da, Yahudiler'in de en zengin olan **Rochild** âilesini seçti.

Yaptığı tespitlere göre, **Rochild** âilesinin bazı kanunsuz işlerinin bir kısmını Münih'te bir gazetede yayınlattı.[51] Sonra bu gazete kupürlerini alarak **Rochild**'in iş merkezi

---

50 Bu eser, **Sedat Demir** tarafından *"Yahudi Devleti"* adıyla Türkçe'ye tercüme ve neşredilmiştir. (İstanbul, 2007)

51 Dünya'da Yahudi aleyhtarlığında en ileri gitmiş bir hareket olarak Naziliğin Münih'te teşekkül ve taazzuv etmiş olması sebepsiz değildir. Bu neşriyât, orada yahudi aleyhtarı fikirlerin yayılmasına sebep olmuştur. Çok akıllı sanılan yahudilerin, böyle kaş yaparken göz çıkarmış olmalarına, bu keyfiyet de tipik bir misaldir. Nitekim daha sonra yahudileri tedirgin ederek Almanya'dan kaçırmak ve Filistin'e nüfûs celbetmek için **Hitler**'i başlangıçta desteklemiş olmaları da bu kabil bir yanlış hareketleridir.

Siyonizm'in Mîmârı
Teodor HERZL
(1860-1904)

olan Frankfurt'a geldi. Bunları **Rochild**'e göstererek, Almanların O'nun ticâretindeki istismarları öğrendikleri takdirde kendisini mahvedeceklerini söyledi. **Rochild**, buna ehemmiyet vermez görünerek, gerekirse faaliyet merkezini Arjantin'e nakledebileceğini söyledi. Çünkü kendisinin Arjantin'de çiftlikleri vardı. **Teodor Herzl**, **Rochild**'e, Yahudiler'in fakirlerini o çiftliklerde çalışmak üzere Arjantin'e taşımakta olmasından dolayı da kızıyordu.[52] Çünkü o günün şartlarında Arjantin'den Filistin'e dönmek, Avrupa'dan dönmekten daha güçtü. **Teodor Herzl**, Arjantin hükümetinin herhangi bir talep vukuunda kendisini Almanya'ya iâde edeceğini, ama Dünya'da bir **"Yahudi Devleti"** olsa, orada emniyet içinde yaşayabileceğini anlatarak onu iknâ etti. Peki ama bu nasıl olacaktı? **Herzl**, plânını şöyle anlattı:

"-Osmanlı Devleti'nin pek çok dış borcu vardır. Sen ise Dünya'nın en zengini olan bir yahudisin. Ben senin nâmına İstanbul'a gidersem, pâdişah bir yatırım yapacağım düşüncesiyle beni kabûl eder, ben de ondan dış borçlarını ödemek mukâbilinde isteyen her Yahudi'nin gidip Filistin'e yerleşme müsâadesini koparabilirim." dedi.

Bu esas üzerinde anlaştılar. **Teodor Herzl**, bu maksatla bir kaç defa İstanbul'a geldi ve **Sultan Abdülhamid**

---

52 **Theodeor Herzl**, bahsi geçen eserinde:

"Filistin mi, yoksa Arjantin mi?

Filistin'i mi, yoksa Arjantin'i mi seçmeliyiz? Biz, bize verileni ve Yahudi halkının seçtiğini seçmeliyiz. Dernek iki noktayı da göz önünde bulundurmalı.

Arjantin, geniş arazileri olan, seyrek bir nüfusun yaşadığı, ılıman iklime sahip, yaşamak için elverişli bir ülke... Arjantin Cumhuriyeti, arazisinin bir kısmını bize bırakırsa, saygın bir kazanç elde eder. Ancak kesinlikle Yahudiler'in bu bölgeye sızması bazı hoşnutsuzluklar doğurur ve bizim yeni hareketimizin farklı özü hakkında Arjantin Cumhuriyeti'nin bilgilendirilmesi gerekebilir.

Filistin, bizim her zaman hatırlayacağımız târihî evimizdir. Filistin ismi, halkımıza olağanüstü bir kuvvetle çekici görünebilir." (**Sedat Demir**- a.g.e., sh. 41)

Siyonistlerin emellerine sed çeken siyâset dâhîsi
Sultan Abdülhamid Han Hazretleri
(1842-1918)

Han ile görüştü.[53] Binnetîce emeline muvaffak olamadı. Zîrâ o büyük hükümdar, **Herzl**'i bir hayli oyaladıktan sonra:

"-Ecdâdımın kan dökerek aldığı toprakları benden para mukâbili satmamı mı bekliyorsunuz?!" diyerek bu yahudi ideologunu huzurundan kovdu.[54]

---

53 **Teodor Herzl**'in bugün Kudüs'te Yahudilerce aslı muhâfaza edilmekte olan bir hâtıratı vardır. Bu hâtırâtı tedkîk imkânı bulan genç bir ilâhiyat doçenti **Yaşar Kutluay**, bundan Türkiye'mizi alâkadar eden kısımları seçerek, ***Siyonizm ve Türkiye*** ismiyle yayınlamıştır. Değerli okuyucularımıza birkaç baskısı yapılmış bulunan bu eseri tavsiye ederken, şunu da hatırlatmak isteriz ki, bu değerli araştırmacı 1969 yazında Antalya sâhillerinde bir kayık gezintisi sonucu kaybolmuştur. Yani bu eser, müellifinin hayatına mâl olmuştur.

54 Tafsîlât için bkz: **Kadir Mısıroğlu**- *Bir Mazlum Padişah:* ***Sultan II. Abdülhamid***, İstanbul, 2007, sh: 351 vd.

Bu hâdise üzerine **Sultan Abdülhamid Hân**'ı bertaraf etmedikçe emellerine muvaffak olamayacaklarını anlayan yahudiler, o mübârek şahsiyet için dâhil ve hâriçte bir karalama kampanyası başlattılar. Harc-ı âlem olan "**Kızıl Sultan**" lâkâbı, Ermeniler'e mâl edilirse de aslında bir yahudi îcâdıdır. Esâsen, Rus tahrikiyle daha evvel harekete geçmiş olan Ermeniler, bu târihten itibâren propaganda ve silâh temini husûsunda yahudilerden büyük ölçüde destek görmüşlerdir.

Ermeni asıllı bir yazarın (**Leon Dabağyan**) iddiasına inanılabilirse, kanlı bıçaklı "**Ermeni Kıtali**" de, zâhiren ermenileşmiş olmasına rağmen Yahudi kalmış bir hizbin işidir. **Leon Panos Dabağyan**, Ermeni ihtilâl ve isyanlarının bu topluluk arasında -aynen bizdeki sabataistler gibi- 2.700 yıldan beri varlığını sürdüren "**Ermenileşmiş Yahudiler**" (Pakradüniler) tarafından gerçekleştirilmiş olduğunu iddia etmektedir. O'na göre, Ermeniler'in bilinen isyan hareketlerini saf Ermeniler değil, bu zikri geçen "**Ermenileşmiş Yahudiler**" çıkarmış ve idâre etmişlerdir.[55]

Bu Ermenileşmiş Yahudiler'in, yani Pakraduniler'in varlığını ve ermeni isyanı ve ihtilâllerinde oynadıkları meş'ûm rolü, bazı yahudi tarihçiler de kabul etmektedir:

"*«Kripto Yahudilik» konusunda uzman olan Türkiyeli Yahudi* ***Prof. Abraham Galante****, «Les Pacradounis ou Une Secte Armeno-Juive/Pakradunîler veya bir Ermeni-Yahudi Tarikatı», (1933, Fransızca) adlı eserinde bu konuda hayli enteresan bilgiler veriyor: «Pakraduniler, varlıklarını Juda İmparatorluğu'nun sonlarından (MÖ. 7. yy), yirminci yüzyıla kadar sürdürmüş olan Ermeni-Yahudi karışımı bir kavimdir. Eğin'de, Erzurum-Sivas arasında, Marmara Denizi'nin Avrupa yakasında ve İstanbul Hasköy'de yaşamış oldukları bilinen Pakradunîler, 26 yüzyıldır Yahudi yönlerini sürdürmekte gösterdikleri kararlılık nedeniyle Portekizli Marano'lar, Selânikli Dönmeler ve İranlı Meşhedîler gibi Yahudi kökenli topluluklar*

---

55 **Leon Panos Dabağyan**- *Osmanlı'da Şer Hareketleri ve* ***Abdülhamid Han***, İstanbul, 2006, sh: 469 vd.

یلدز سرای همایونی
باشکتابت دائره سی

[illegible]

Sultan II. Abdülhamid merhûmun Filistin'e Yahudi muhâcir kabul edilmemesini emreden tezkeresi

arasında sayılabilirler.»"[56]

"Sabetaycılık, Ladino ve Kripto Yahudi cemaatleri konusunda uzman isimlerden araştırmacı/yazar ***Dr. Gad Nassi****, Pakradunîler'in yirminci yüzyılın ilk yarısına kadar özel gelenekleriyle Sivas/Divriği ile Erzincan/Eğin (yeni adıyla Kemâliye) arasındaki bölgede varlıklarını sürdürdüklerini belirtiyor.* ***Nassi****'ye göre, cemaatin yayılımı, Arapkir, Kapadokya ve Kilikya/Çukurova'ya kadar uzanıyor."*

*"...****Nassi****, Pakraduniler'in aslâ domuz eti yemediklerini, cumartesi günü çalışma yasağına uyduklarını, genelde cemaat içinden evlendiklerini ve soyadlarının Yahudi kökenlerini anlatacak şekilde olduğunu ifâde ediyor. Bunun da Ermeniler arasında* ***"Yahudiliğin bir uzantısı"*** *olarak değerlendirildiğini söylüyor.* ***Nassi****, Pakraduniler'in, ticâret ve finans alanında çok becerikli olduklarını kaydederken, benzer bir grupun da geleneklerini koruyarak Ondokuzuncu yüzyıla kadar Gürcistan'da Gürciler içinde hayatiyetini devam ettirdiğini ifâde ediyor."*[57]

Ermeni tarihçisi **Leon Panos Dabağyan** ise, Osmanlı ülkesinde ilk ermeni siyanı olan **"Birinci Zeytun İsyanı"**ndan (1862) bahsederken, bunun, Vatikan ile Fransa'nın müştereken tertiplemiş olduklarını izah ettikten[58] sonra:

"Ani Beldesi'nin Bizanslılar'a geçmesinden ve Bizanslılar'ın Ermeni katliâmından sonra, Anadolu'nun muhtelif bölgelerine dağılan ***"Pakraduni Hânedânı"*** *mensupları (Haçin ve Zeytun) havâlisine yerleşmişlerdi. Dolayısıyla mâcerâcı* ***Leon****, Ermeniler'i isyana teşvik etmek için gerçekten en münâsip bölgeleri seçmiş demekti. Zira* ***"Pakradunî Hânedânı"****, zaten birtakım entrikalara müsâit ve* ***"gayr-ı ermeni"*** *bir unsur idi..."*[59] demektedir.

Dabağyan'ın bu tezi, Ermeniler'i mâzur görmeye

---

56 **Mustafa Aydın**- "Ermenileri Yöneten Yahudiler", *Aksiyon Dergisi*, s: 5913, (Nisan 2006)

57 **Mustafa Aydın**- a.g.m.

58 **Leon Panos Dabağyan**- a.g.e., sh: 469.

59 **Leon Panos Dabağyan**- a.g.e., sh. 470.

kifâyet etmemekle beraber mantıkî görünmektedir. Zira Yahudiler'in "**Filistin Dâvâsı**" uğruna koca koca devletleri kendi maksadı istikametine imâle ederken, Ermeniler'e neden el atmış olmasın?!.. Hiç olmazsa şu kadarından aslâ şüphe edilemez ki, bir Yahudi desteği olmasa Ermeniler, seslerini bütün Dünya'ya duyurmak hususunda bu derecede başarılı olamazlardı.

Ancak böylece sırf Ermeniler'e lojistik destek vermekle iktifâ etmeleri düşünülemeyecek olan yahudiler, ondan daha ehemmiyetli olarak iki çâreye başvurdular:

1- Filistin'de birtakım Arapları menfaatlendirerek satın aldılar ve onlar vâsıtası ile arsa ofisleri kurdular. İsteyen herkesin arazisini, bedelini peşin ve kat kat fazlasıyla ödeyerek satın almaya hazır bulunduklarına dâir, îlânlar dağıttılar. Alıcılar Arap göründüğü için, buradaki hîleyi kimse sezmedi. Araplar, arsalarını satmak için kuyrukta birbirleriyle kavga ediyorlardı. Arâzisini satan, gidip Beyrut'a, Mısır'a ve Şam'a yerleşiyordu. Hattâ:

"-Bir aptal gelmiş, râyiç bedeli bilmiyor, fazla para ödüyor. Parası biter de benimkini alamaz." kaygısıyla birbirleriyle mücâdele ediyorlardı.

Bu durumu zamanında haber alan **Sultan Abdülhamid Hân**, oraya bir heyet gönderdi. Bu heyet, oynanan oyunu halka îzâh etti ve bu arazîlerin yahudiler için toplandığı gerçeğini ifşâ eyledi. Diğer taraftan hakîkaten arâzîlerini satmak isteyenler varsa bunları Sultan'ın şahsî servetiyle satın almak üzere oraya gelmiş bulunduklarını beyân ederek yahudi hareketine engel olundu.[60]

---

60 Önceleri ecnebîlerin Osmanlı Ülkesi'nde mülk edinmeleri kat'î bir sûrette yasaktı. Fakat bilhassa sefârethâne mensupları, gizli gizli yerli Hıristiyanlar üzerinden mülk satın alıyorlardı. Bundan zamanla karışıklık ve ihtilâflar zuhûr etti. Bu durumu düzeltmek maksadıyla 5 Haziran 1868 tarihinde çıkarılan 5 maddelik "**Arazî Kanunnâmesi**", tabiatiyle Yahudiler'in Filistin'de mülk edinmelerini engelleyecek bir madde ihtiva etmiyordu. Burada Hicaz vesâire hâriç tutulmakta ve resmî müsaade alınması şart koşulmaktaydı.

Siyonizm zuhur edip de Yahudiler her taraftan yerleşmek üzere

Sultan Abdülhamid Han'ın **"Filistin Çiflikât-ı Şâhânesi"** adıyla bilinen araziler ve çiftlikler, böylece ortaya çıktı. Lâkin, bir müddet sonra gâfil ve yahudi güdümlü İttihadçılar, o mübârek şahsiyeti tahttan indirince, emlâkini millîleştirdiler. Böyle yapmasalardı, o topraklar kaybedildiği takdirde bile şahsî mülkiyet hakkı, beyne'l-milel hukuk kaaidelerine göre bâkî kalacaktı.

2- Dışarıda **Sultan Abdülhamid Han**'ı karalama kampanyası yürütmekte olan Yahudiler, dahilde de **İttihad ve Terakkî Cemiyeti**'ni kurup destekleyerek iktidar mevkiine getirdiler. Bu cemiyetin tamamen Yahudi usûl ve esasları dâhilinde ve onların tâlimatlarıyla hareket ettikleri şüphesiz olmakla berâber, bunu Rumeli'de dağa çıkarak Meşrûtiyet'in ilânını bir emr-i vâkî hâline getirmiş bulunan hürriyet kahramanı (!) **Resneli Niyâzi** de hâtırâtında açıkça îtirâf etmektedir.[61] Fakat, ne hâcet... O devrin vu-

---

Filistin'e akın edince, Osmanlı Hükümeti, 5 Mart 1883 tarihinde yeni bir kanun daha çıkararak bu durumu önlemek istedi. Bu yeni kanunla Filistin'de emlâk satın hakkı, sadece Osmanlı teb'ası olan Yahudiler'e hasredildi.

Bu defa da Siyonistlerin Osmanlı teb'ası olan Yahudiler'i kullanarak, onlar üzerinden arazi satın aldıkları görüldü. Çünkü Osmanlı teb'ası olan Yahudiler için herhangi bir tahdid yoktu. Bu sûretle kanun sûistimal olunarak Dünya'nın her tarafından Siyonist Yahudiler, akın akın Filistin'e geliyor ve burada koloniler kuruyorlardı. Şüphesiz bunların hepsi de Siyonist değildi. Bazıları yabancı teb'alı (uyruklu) olmakla beraber son günlerini Kudüs'te geçirmek isteyen dindar kimselerdi. Fakat bunları birbirinden ayırt etmenin imkânı yoktu.

Bu yüzden 3 Nisan 1893 tarihinde Filistin'de emlâk almak, -tebaiyyet farkı gözetmeksizin- bütün Yahudiler için yasaklandı.

Bu tedbir karşısında Yahudiler, yerli işbirlikçi Araplar'ı kullanmaya başlamışlardır.

61 İttihat ve Terakkî rüesâsının yahudi güdümlü olduğu aralarında Selânik meb'usu **Emanuel Karasu** ile italyan teb'ası **Metr Salem**'in mevcûdiyeti ile sâbit olmakla beraber **Resneli Niyazî** de bunu hâtırâtında açıkça ifade etmektedir. Bakınız *"Hâtırât-ı Niyâzî Yahud Tarihçe-i İnkılâbı Kebir-i Osmânî'den Bir Sahife"*, İstanbul, 1326.

Burada şahsî bir mesmûâtımı da nakletmek isterim: İttihatçı kadrosu

kuâtını ferâsetle tedkîk ve ittihatçılardan hâtırat yazanların söyledikleri bu gerçeği bin delil ile ispata kâfîdir.

Sultan Abdülhamid Hân'ı hal'eden yâni tahttan indiren kararın tebliği için huzûruna çıkan dört kişiden biri Selânik mebûsu **Emanuel Karasu** yahudisi değil midir? Vaktiyle kızı **Ayşe Osmanoğlu**'ndan, **İ. Hâmi Danişmend**'in evinde dinlediğine nazaran, mübârek pâdişah bunu görünce vukuâtın gerçek müessirini ifşâ edercesine o heyete dönerek:

"-Ben müslümanların halifesiyim. Bu makamda bulunmamı isteyip istememek müslümanlar için bir haktır. Lâkin bu yahudi **Karasu Efendi** bu heyette ne sıfatla bulunmaktadır!?" suâlini tevcih edince, heyetteki gâfiller başlarını önlerine eğmek mecbûriyetinde kalmışlardı.[62]

---

içinde büyük hatalarına rağmen hüsn-ü niyetli olan **Enver Paşa**, I. Cihan Harbi nihâyetinde âilesi **Nâciye Sultan**'ı Trabzon'da kayıkçılar kâhyası **Yahya Kaptan**'ın hânesine misafir olarak bırakıp Rusya'ya geçmişti. Önceleri bolşevik ihtilâlcileriyle halkların hürriyet ve istiklali için anlaşabileceğini umuyordu. **Yahya Kaptan**'ın fedâîlerinden biri olan **Celeboğlu Mustafa** adında bir zâtı yakînen tanıdım. Kâhya, **Enver Paşa**'yla evinde sohbet ederken kendisi de muhafız mevkiinde olarak oradaymış. **Enver Paşa** olup biten siyasî vak'aları tahlil ederken bir ara:

"-Biz başlangıçtan beri meğer hep yahudi emellerine hizmet etmişiz!.." deyince, **Kâhya**, tehevvürle dizlerine vurarak:

"-Aman paşam, bunu bu kadar geç mi farkettiniz?!." dediğine şâhid olduğunu bize bildirmiştir.

62 *"Hiçbiri Türk olmayan bu dört kişilik heyet arasında bulunan **Karaso'nun İkinci Sultan Abdülhamid'e** çok eskiden verilmiş bir sözü vardı. Filistin'deki mîrî araziyi Siyonistler lehine satın almak için çok uğraşmış; fakat sarayın önüne dökmek istediği altın külçelerine rağmen, daima eli boş dönmüştü. Sonunda da saraydan uzaklaştırılan **Karaso**, işin ciddiyet kesbettiğini sezerek Viyana'ya kaçmış ve oradan **"Sultan Abdülhamid'e Açık Mektup"** adı altında bir serî neşriyâta başlamıştı. İşte o yazıların birinde:*

"-Seni hal' edecek heyetin içinde beni de göreceksin!.." demiş olduğu mâlumdu.

*Yine aynı adam, **Sultan Abdülhamid'e** yirmi beş milyon liraya yaptıramadığını İttihatçılara dört yüz bin liraya yaptırmış olduğunu söyleyen bir vatan hâinidir ki, Padişahı astronomik rakamlarla dahî mağlup edip elinden bir karşı*

Emanuel Karasu ve **Metr Salem** gibi su yüzüne çıkmış yahudilere mukâbil, mason localarında faâliyet gösterenlerin bizi arka arkaya 1911 Trablusgarb, 1912 Balkan ve 1914-18 Harb-i Umûmî'ye sürükleyerek nasıl mağlup ve perişan ettikleri ve bu hâdiseler dolayısı ile Yahudiler'in oynadıkları rolü anlatmaya bu eserin hacmi müsâid değildir. Şu kadarını söyleyelim ki, Filistin'in harb-i umûmî hengâmında elimizden çıkması, iddiâ edildiği gibi "**Arap İhâneti**"nin eseri değil, Filistin havâlisinde **Yıldırım Ordular Cephesi**'nin -askerî bir mantıkla îzâhı kâbil olmayan- hezîmeti sebebiyledir. Burada sırası gelmişken müstakillen yazılması îcâb edecek derecede ehemmiyetli olan şu **Arap İhânetî (!)** palavrası hakkında da kısa bir îzâhta bulunmak istiyoruz.

Ancak yahudiler mârifetiyle Osmanlı'ya oynanan oyunların son perdesini de kısaca anlatmadan geçmek istemiyoruz:

E- OSMANLI'YA SON YAHUDİ OYUNU

İngilizleri, -o günün sanâyide en ileriye gitmiş bir süper gücü olmaları sebebiyle- kendi siyâsî emelleri için kullanan yahudiler, Harb-i Umûmî nihâyetinde bizden ayrılmış toprakları âdetâ cetvelle çizilmişcesine devletçiklere ayırmış bulunmakla iktifâ etmemiştir. Zira küçük küçük Ortadoğu Devletleri'yle baş etme şansını bu sûretle elde etmiş olmakla beraber Türkiye, Hilâfet bayrağını elinde tutabildiği takdirde bu parçalanma muvakkat olabilirdi. Bu düşünceyle Hilâfet'in ilgâsıyla birlikte Türkiye'nin islâmî

---

toprak alamadığı hâlde, Jön Türkleri bir lokma ekmek parası denecek küçük bir meblağla elde edilmesini bilmiş ve yenmiştir. Sonra da gâfil iktidar, bu düşmana Selânik meb'usluğunu vererek bir de taltif etmek günâhını işlemiştir.

İşte bu sûretle, Meşrûtiyet cenînini besleyen yahudi zekâ ve kapitali, nihayet muzaffer olarak düşmanının şahsında memleketi yere sermiştir.

*Artık **Sultan Abdülhamid** saltanatından Siyonist saltanatına geçtiğimizin farkında bile olmayarak, sadrazamından şeyhülislâmına kadar farmason olan bir iktidarın gâfil ellerine düşüyorduk."* (**Samiha Ayverdi**- *Türk Tarihinde Osmanlı Asırları*, İstanbul, 1999, sh: 681 vd.)

bakımdan dâvâsızlaştırılması da gerekiyordu. Bunu da yine İngilizleri kullanarak gerçekleştirmişlerdir ki, Âlem-i İslâm'ı başsız ve binnetice perîşan duruma sokan bu siyâsî ifsad ve ihânetin bir numaralı âmili, yine Osmanlı teb'ası olan bir yahudi idi: **Haim Nahum**[63] (1873-1960).

---

63 Bu yahudi çıfıtının gerek Osmanlı Devleti'nin son günlerinde ve gerekse Millî Mücadele esnasında ve Lozan'da oynadığı meşum rol için tafsîlât almak isteyenler şu esere bakabilirler: (**Esther Benbassa**, *Son Osmanlı Hahambaşısının Mektupları*, Tercüme: **İrfan Yalçın**, Milliyet yayınları, İstanbul, 1990)

Bu kitabın tamamının okunmasını, muhterem okuyucularıma tavsiye etmekle beraber, burada ondan câlib-i dikkat birkaç cümleyi iktibas etmek istiyoruz:

"Bu Yahudi cemaatleri mozayiğine Karaimler (sözlü dinsel yasaların buyruğuna uymayı reddeden Yahudi topluluğu), Aramca konuşan Kürt Yahudileri ve Arapça konuşan Yahudiler de katılmıştır." (a.g.e., sh: 16)

"Sürgündeki Jön Türklerle sık sık görüştüğü Paris yılları, İstanbul'a dönüşünde yararlanabileceği bir yığın dost kazandırmıştı ona." (a.g.e., sh: 21)

*"Birtakım ilişkilerle toplum içinde yolu açılan **Nahum**, yüzyılın başında Yüksek İstihkâm ve Topçu Okulu'nun Fransızca öğretmenliğine atanıyor, 1908 Devrimi'nin gelecekteki öncülerinin bazılarının bulunduğu ve baştan beri ilerici subaylar yetiştiren okulda günü gelince yararlanacağı yeni ilişkiler kuruyor." (a.g.e., sh: 24)*

*"**Haim Nahum**, bu mektepte bilâhare Lozan'da müşavirliğini yapacak olduğu **İsmet Paşa**'nın da hocası olmuştur." (a.g.e., sh: 31)*

*"1918 yılının Ekim ayında Osmanlı İmparatorluğu'nun çöküşünü hazırlayan Mondros Mütârekesi imzalanırken **Nahum**, Osmanlı otoritelerinin isteğiyle yurt dışında bulunmaktadır." (a.g.e., sh: 40)*

*"Sırasıyla Jön Türkler'in 1918'de geçici **İzzet Paşa** ve 1919'dan sonra da **M. Kemal**'in adamı olmuştur. (...) Hahambaşı olarak resmî sıfatı bulunsa da, hep gayr-ı resmî arabulucu olarak kalıyor." (a.g.e., sh: 45)*

*"**Nahum**, üstlendiği bu görev sırasında çok miktarda altın parayla birlikte İttihad ve Terakkî Cemiyeti'nin önemli belgelerini Köstence'ye götüren yatla dışarıya çıkarmış olmakla itham edilecektir. Sözü edilen altınlar, İttihad ve Terakkî'nin, izi, sittîn sene bulunamayacak olan o ünlü parasal varlığıdır." (a.g.e., sh: 49)*

Aslında **Haim Nahum**'un kaçırdığı para, Osmanlı kağıt parasının Osmanlı Bankası'nda muhafaza edilmekte olan karşılığı tonlarca altın-

Haim Nahum, Osmanlı'nın yıkılış hengâmında önce Robert Kolej'de fransızca muallimi, sonra da hahambaşı idi. Her neden lüzum görülmüşse Lozan Konferansı'nda türk başmurahhası **İsmet Paşa**'ya müşâvir tayin edilmişti. Lozan Konferansı açıldığı hengâmda **M. Kemal Paşa** -evvelki taahhüdleri hilâfına- Hilâfet'i ilgâ etmek yerine onu uhdesine almak temâyülündeydi. Bu düşünceyi ifade etmek üzere çeşitli vesîlelerle Hilâfet'i göklere çıkaran konuşmalar yapıyordu. Türkiye'de böyle bir temâyül mevcudken Lozan'da bir hind müslümanı olan **Abdülkerim Kayyum** adında bir gazeteci **İsmet Paşa**'ya Hilâfet'in geleceği hakkında sualler sormuş, O da -ihtimal şefinin niyetlerine vâkıf olduğundan- *Muslim Standart Gazetesi*'nin bu muhabirine Hilâfet'i göklere çıkaran bir beyânâtta bulunmuştu.[64]

Bu durum İngiliz başdelegesi **Lord Gürzon**'un dikkatini çekmiş ve konferansın umûmî bir celsesinde hafif bir yoklamada bulunmak üzere:

"-Türkiye artık Ceziretu'l-Arab'dan vazgeçtiğine göre mukaddes emanetleri Mekke'ye iâde etmelidir." tar-

---

dır ki, bunun hesabı hiçbir zaman sorulmamıştır.

64 Bakınız: Matbuât ve İstihbârât Müdüriyet-i Umûmiyesi'nce (sonradan Turizm Bakanlığı) yayınlanan *"Hilâfet ve Hakimiyet-i Milliye"* (Ankara 1939). Çeşitli yazarların hilâfet ve millî hâkimiyetin telif olunabileceğini ifade eden yazılarını ihtiva eden bu resmî eserde **İsmet Paşa**'nın **Abdülkerim Kayyum**'a söylediği şu sözler ne kadar câlib-i dikkattir:

"Size ve sizin vasıtanızla bütün Müslümanlara diyebilirim ki, Hilâfet'e her zaman olduğu gibi, dinen pek sıkı merbut (bağlı) olduğumuz gibi icab ederse, onun müdafaası için son damla kanımızı dökmeye hazırız. Türk milleti, İslâmiyet'in kılıcı olmakla müftehirdir. Müslüman Dünyası bizi terk mi edecektir? Müslüman kardeşlerimiz, düşmanlarımızın bizim hakkımızdaki müfteriyâtına (iftiralarına) mı kapılacaktır?!.. Erkek, kadın, çocuk, Türk Milleti'nin fakir, zengin her ferdi Hilâfet-i İslâmiyye'nin şan ve şerefine zahîr (yardımcı) ve hâdimdir. Ve bütün Türk Milleti diyorum, yalnız bir ferdi değil!.. Fert yerine yekvücud bütün bir milletin müdâfii olması müreccah değil midir?" (a.g.e., sh: 222)

Yahudi Çıfıtı
Haim Nahum Efendi
(1873-1960)

zında bir konuşma yapınca **İsmet Paşa**, o günkü siyâsetin icabı olarak bu çıkışa sert bir karşılık vermişti. Böyle müslümanlara has meseleler üzerinde kim olursa olsun, bir gayr-i müslimin bu tarzda beyânda bulunamayacağını sert bir dille ifâde etmişti.

Lord Gürzon daha **M. Kemal Paşa** Anadolu'ya geçmeden evvel vâkî pazarlıklara aykırı bir yol tutulduğunu anlamakta gecikmemiş ve kendisine yakın gördüğü **Haim Nahum** efendiyi çağırarak, *"Hilâfet muhâfaza edilecekse Türkiye ile sulh yapmayacaklarını, bunun için katî bir cevap beklediğini, birkaç gün içinde beklediği cevap gelmezse konferansı terk edeceğini"* **İsmet Paşa**'ya bildirmek üzere, bu yahudi çıfıtını vazifelendirmişti.[65] Pek tabii olarak **İsmet Paşa** bu husûsta

65 Lozan'da **İsmet Paşa**'nın müşâviri olarak bulunan Hahambaşı **Haim Nahum**'un faaliyetleri hakkında **Dr. Rıza Nur** şu bilgiyi vermek-

bir garanti veremezdi. O da biliyordu ki, bu mevzûda tek

---

tedir:

*"Bir müddettir İstanbul Hahambaşısı **Naum**, bizim otelde görünmeye başladı. Baktım bir gün **İsmet**'le görüşüyor. Ne yapmış yapmış, kimi vâsıta yapmış bilmem, **İsmet**'e yanaşmış. Yaman yahudi... Artık **İsmet**'ten ayrılmıyor. Yemek zamanını biliyor ya asansörün kapısında bekliyor. Derhal **İsmet**'in koltuğuna giriyor, belinden yakalıyor. O da O'nun. **İsmet**'i lüzumu yokken holde dolaştırıyor. Sonra yemek salonunda, **İsmet**'le şakalaşıyor, gülüyor. Anlaşılıyor ki, herkese **İsmet** benim samimî ve teklifsiz arkadaşımdır diye göstermek istiyor ve gösteriyor. Nihayet bütün Yahudi sırnaşıklığı ile yanaştı. **İsmet**'in yakasını bırakmıyor. Şimdi odasından da çıkmıyor. **İsmet** bunu müşâvir tâyin etti. Yevmiye vermeye de başlamış. Bana da söylemiyor. Hey'et-i murahhasa çiftliktir, keyfi gibi kullanıyor. Ne diye kandırdı bilmem. Bu sadedil **İsmet**, yahudinin dolabına girdi. Derken Hahambaşını soframıza aldı. Bu vakte kadar sesimi çıkarmamıştım.*

***İsmet**'e dedim ki:*

"-Bu Yahudi de başımıza nereden çıktı? Senin böyle bir Yahudi ile laubâli görüşmen haysiyetini ve Türk Milleti'nin, heyetinin haysiyetini kırar. Bu kadar yüz verme!.. Hiç olmazsa herkesin içinde yüz verme!.."

Bana kızdı.

*Herif derken azdıkça azdı. Hey'etten şuna-buna herkesin içinde kumanda ediyor. Benim önüme geçip önümde yürüyor. İhtimal **İsmet** benim sözlerimi O'na söyledi. Fakat ben durur muyum? Zaten Yahudileri hiç sevmem. Hahama önüme geçtiği vakit hakaret ettim ve kolundan tutup arkama çektim:*

"-Bir daha burada yürü!.." dedim.

*Bunu hotelde, holde yaptım. Herkes gördü. Herif bitti. Bir daha önüme geçmek değil, ben varken **İsmet**'in yanına bile yaklaşmadı. Bunu esâsen **İsmet** yapacaktı. Hadi beni çekemiyor, bir yahudiye hakaret ettiriyor, ama düşünmüyor ki, bu işte benim şahsım değil, mevkiim de var. Bir Türk Nâzırı ve delegesiyim. Bu mevkii, yahudinin pis ayağına çiğnetmese ya!.. Adam, O'nun böyle şeyler umurunda mı? Yahudi ile kimbilir nesi var?*

***İsmet**'e tekrar ettim:*

"-Bu bir yahudidir. Yahudiler çok âdî şeylerdir. Bunun kimbilir ne fenâ işleri vardır?! Bundan bir hayır bekleme!.. O'nun tanıdığı muhît, Yahudi sarraf âlemidir. Bunun gâyesi, imtiyaz gibi bir para dalaveresidir. Kendini küçük düşürme!.. Hele bu herifi yemekte istemem. Yahut ben ayrı sofraya çekilirim."

Yine dinlemedi. Başka sofraya geçtim, o vakit yahudiyi sofradan yolladı. Yemek yerken kendisi samimiyet muhîtimizdeyiz diye gayretle düşünmeden bir laf kaçıracağız, Yahudi derhal düşmanlara yetiştirecek. Aramızda bulunduğu-

rey sahibi **M. Kemal**'di. Bu husûsu **Haim Nahum** vasıta-

---

nu herkese göstererek para dalaveresini yürütecek.

*Hahambaşı **İsmet**'e bütün İngiliz ve Fransız ricâlini tanıdığını, hepsi ahbâbı olduğunu, işleri istediği gibi yaptıracağını söylüyormuş. Tabiî İngiliz, Fransız ve İtalyan delegelerine de İsmet avucunda olduğunu söylüyordu. Derken dediğim oldu. Bizim hahambaşı, **İsmet**'ten İzmir'de bir imtiyaz, istikraz işi, daha türlü para dolabı istemiş. Nihayet Washington sefirliğini de istemiş. Lozan muhîtinde dolaşıyor. Herkese:*

*"-**İsmet** teklifsiz ahbâbımdır, sözümden çıkmaz!.." diyormuş. Haberi aldım. **İsmet**'e:*

"-Gördün mü?" dedim. Cevap yok.

*"-Kov bu herifi!.." dedim. **İsmet** bu imtiyaz ve emsâli işleri bana söylememişti. Şimdi ben söyleyince, sözlerimin doğruluğuna inanmıştır. Fenâlaştı. Bu Haham, sonra Mısır'a gelip Âyân âzâsı olmuştur."* (**Dr. Rıza Nur**- *Hayat ve Hâtırâtım*, c: II, Frankfurt, 1982, sh: 948 vd.)

Konferansın kesintiye uğraması sırasında ise, O'nun hareketine dâir müşâhedelerini şöyle naklediyor:

*"Bu esnada sahneye **Hahambaşı Naum** girdi. Paris gazetelerinden birinde beyânâtını gördük, hülâsaten diyor ki:*

*"-Merak edilmesin, **İsmet** benim ahbâbımdır. Sözümden çıkmaz. Gider işi düzeltirim."*

*Derken Paris'ten **İsmet**'e **Haham**'dan bir telgraf geldi:*

"-Ben geliyorum, işi düzelttim. Size mühim haberlerim var. Sakın ben gelmeyince işi kesmeyin!.."

*Halbuki yahudiyi Lozan'dan kovmuştuk. Utanmıyor, bunu yazıyor. Tabii Yahudi... Utanmaz... Güldüm. Şu yahudinin madrabazlığına bak!.. Gazeteye ne diyor, bize ne?!. Gazeteye göre, Frenklere, telgrafına göre bize hizmet ediyor. Yahudi dediğin böyle olur. **İsmet**, ben, **Münir**, ve daha birkaç kişi **İsmet**'in odasında oturuyoruz. Nefer geldi:*

*"-**Naum Efendi** gelmiş, sizi görmek istiyor." dedi. **İsmet**'e bağıra bağıra:*

"-Sen hiçbir lâkırdı söyleme!.. Bu işi bana bırak!.. Şu domuz yahudiye göstereyim." dedim.

Bu sözleri tabiî methalde bulunan Yahudi de işitti. Nefere:

"-Getir!.." dedim. Geldi.

"-Otur!.." dedik, oturdu.

"-Ne haber var?" dedim. Yahudi bu... Usta... sözümü işitti ya:

"-Hiçbir şey yok. Sizi ziyârete geldim." dedi.

Hiddetim mâni olmasa kahkaha ile gülecektim. Fakat herifin ustalığı takdir ettim. Bu da öfkemi geçirdi. Yahudiler böyle lâstik gibidir, her tarafa uzarlar.

sıyla **Lord Gürzon**'a bildirince o da bir daha dönmemek

İnce bir kamış gibi rüzgâra göre eğilirler. Ama telgrafta ne demişti, onun zararı yok... Utanmadıktan sonra... Yahudi habîsinin ise utanmamak en büyük sanatı, meziyeti ve silâhıdır.

"-Peki..." dedim, "Telgrafında mühim haber getirdiğini yazıyordun?"

Buna cevap bulamadı, kekeledi. Demek tam Yahudi değilmiş... Tam olsa kekelemez, buna da bulurdu, ama zırva... Zararı yok, söylerdi. Herif dalavereye kalksa, fena haşlayacaktım. Kalkmayıp bu tarzda dökülünce, öfkem geçmişti. Gazeteyi kendisine verdim.

"-Bu beyânâtın nedir?" dedim. Şapa oturdu. Herif kafa tutmuyor ki... Hamur gibi yumuşak... Yalnız, soğuk muâmele ve çabuk defettim, gitti." (**Dr. Rıza Nur**- a.g.e., sh: 1015 vd.)

Dr. Rıza Nur'un, hahambaşı **Haim Naum Efendi**'nin bu esnada oynadığı meş'um rolü bilmediği anlaşılıyor. Bu **«Hilâfet Pazarlığı»**dır. **İsmet Paşa**'dan netice alamayınca, inkıta' (kesinti) esnasında O'ndan önce Türkiye'ye gelmiştir.

Dr. Rıza Nur, diğer bir Yahudi olan **Metr Salem**'in de Lozan'daki meş'um rolüne şu sûretle işâret etmektedir:

*"Dikkate ve kayda şâyân bir şey de şu: **Salem** de İtalyan müşâviri. Bu Yahudi mâlum. **Metr Salem** adıyla meşhurdur. Bizim çıfıtlardandır. İstanbul'da Selânik Bankası İdâre âzâsındandır. Selâniklidir. O vakit ora Yahudileri, İtalyan tabiiyetine girerlerdi. Hem bizim teb'a, hem de gizlice İtalyan teb'ası olurlardı. **Karasu** adındaki meşhur çıfıt da böyledir. Zaten Yahudilerin hepsinin de her cebinde bir pasaport vardır. **Salem** pek zekidir. Türkçe'yi de pek iyi bilir. Fransızcası kuvvetli, hukukta mâlumâtı çok. Hâsılı muktedir bir adamdır. **Talât**'ın baş dostu ve en itimad ettiği adamı idi. Devletin en mühim işlerini O'na söyler, sorar, rey alırdı. İşte bu adam, Lozan'da şimdi karşımızda düşman safında olarak çıkıvermiştir. **Talat**, İttihatçılar ne gâfil ve ne câhil adamlarmış?!.. Devletin sırrını böylelerine söylüyorlardı. Tabiî O da derhal İtalyanlar'a, hatta Fransızlar'a götürüyordu. Çünkü **Salem** bütün Paris mâliye mehâfili ile de temasta ve onların âletidir. Bu sûretler ile pek zengin olmuştur. Hadi bu vakte kadar neyse ne... Fakat buradan sonra bu adam, yine Ankara'ya gitmiş, Osmanlı Bankası'nın imtiyazının temdidi işini, daha birtakım mâlî işleri halletmişti. Ondan sonra Ankara'ya ayak bastırılacak adam mıydı?!. Hele Lozan'da aleyhimize gayet âşikâr, vahim bir hareket yaptı ki; bu Türk vatandaşı geçinen herif, onunla artık tamamiyle hâin idi. Türkiye'ye bile girememeli idi. Sırası gelince zikredeceğim."* (**Dr. Rıza Nur**- a.g.e., sh: 868) demekte ve daha sonra Türk Heyetini elverişsiz şartlarla sulhü imzalamaya teşvik edişini şöyle anlatmaktadır:

üzere Lozan'ı terk etmişti. Bu durum konferans için bir in-

---

*"Gece yarısı oldu. **İsmet**'in odasından çıktım. Koridordan yatak odama gidiyorum. Önüme **Metr Salem** çıkageldi:*

"-Sizi görmek istedim." dedi.

"-Hayrola!.." dedim. Titreyerek ve büyük bir heyecan içinde:

"-Aman, vaziyet pek vahim. Frenkler konferansı terk ediyorlar. İngiltere, Fransa ve İtalyan, Türkiye aleyhine harbe başlayacaklar. Ben Türküm. İtalyan müşâviriyim, ama bakmayın!.. Türklükten ayrılamam. Bütün vücudum Türk nimetidir. Türkleri ne kadar severim, siz biliyorsunuz. Müzâkerelerinde bunları işittim. Usulca geldim. Size haber veriyorum. Bu, bana mukaddes bir vazifedir. Haber aldınız mı, sokaklara yafta da yapıştırılmış." dedi.

***Salem** öyle bir hâlde ki, cidden korku içinde ve korkusundan helâk olacak. Canı içine sığmıyor. Lâfı heyecanından yarım yarım, korka korka söylüyor. Neredeyse ağlayacak. Tamamıyla samimi. Mutlaka insan sözlerine inanmalıdır.*

Dedim ki:

"-Size çok teşekkür ederim. Türkiye'ye muhabbetinizi ispat ettiniz. Peki, bu vartadan kurtulmak için ne yapmalı?"

Derhal dedi:

"-İstediklerini verin, biter."

*Şu adam ne çıfıt imiş!.. İşi, o kadar tabiî bir sûrette sahneye koydu ki, hâline bakan samimiyetinden aslâ şüphe etmez. Üstadmış... Ben zaten Yahudileri bit kadar sevmem. Bunlarda babalarına, evlâtlarına bile muhabbet yoktur. Cihanda paradan başka şey bilmezler. Bize mi yâr olacaklar?! Bunlarda nâmus, ahlâk, insaf, vicdan, izzet-i nefs, vekar ve emsâli hiçbir şey yoktur. Dünya'nın en alçak mahlûkudurlar. Şüphesiz bunu İtilâf murahhasları yollamışlardı. Bizi korkutuyorlardı. Şâyialar, yaftalar, hep onların işiydi. Bizden isteyip de alamadıkları ve yığılıp kalan şeyleri, böyle almak istiyorlardı. Bu da bu oyunu gâyet güzel oynuyordu. Tuhaf... Bu uğursuz da **Noradonkyan** gibi Türk'e hıyânet etmek için, ibtidâ vücudunun bütün Türk nîmetinden yapıldığını söylüyor. Zahar bunu söyleyince, insan, hıyânetinden nasıl şüphe edecek?!.. Âh dönmeler!..*

(...)

Yahudiye kızdım ve dedim ki:

"-Ulan domuz Yahudi!.. Yediğin Türk nîmetleri gözüne-dizine dursun. Git, o seni yollayanlara söyle!.. Türkler diyorlar ki, batmış geminin direği olmaz. Türkiye batmış bir gemi idi. Ya tam kurtulur, yahut batsın. Batarsa kaybedilecek bir şey yok. Çünkü batmış idi. Nesine korkalım... Harp mi? Buyursunlar... Anadolu'ya gelsinler de, bir aslanca vuruşalım. Hadi defol!.." dedim.

Evvelki yumuşaklığım üzerine bu sert sözleri işitince şaştı. Yahudide hoşafın

kıta' (kesilme) sebebiydi. İngilizler müzâkereden çekilince, diğerleri de birer ikişer dönmeye başlamışlardı.

Bu sırada **M. Kemal Paşa, "İzmir İktisad Kongresi"**ni açmak üzere İzmir'e doğru gidiyordu. Yolda her vesîleyle Hilâfet'i göklere çıkaran konuşmalar yapılıyordu ki, bunlar bilâhare *"Gâzi Mustafa Kemal Paşa Hazretleri İzmir Yollarında"* (Ankara, 1339) ismiyle resmen yayınlanmıştır.

İsmet Paşa, Köstence üzerinden Türkiye'ye avdet etti. Fakat **Haim Nahum** ondan daha er davranarak İzmir İktisad Kongresi'nin açılışından bir gün evvel İzmir'e ulaşmış ve **M. Kemal**'e mulâkî olmuştu. Ona Lozan'daki durumu aktarınca **M. Kemal Paşa**, kongrenin açış konuşmasında İzmir'e gelirken söylediklerini tekzib edercesine Hilâfet hakkında sert bir konuşma yapmıştı.[66] Halbuki O, bundan

*köpüğü kesildi. Odama gittim. Aklıma geldi. Ya şimdi bu herif, **İsmet**'in yanına giderse... O'nun evhâmını mutlaka uyandırır. Başıma belâ çıkar. **İsmet** her şeyi kabule kalkar, bir de O'nu teskin için uğraşmalı veya kavga etmeli. Hemen odadan fırladım. Koşarak geldim. Bir de **Salem**'i, **İsmet**'in yanında bekler görmeyeyim mi?!*

"-Burda ne arıyorsun?" dedim. Hiç sessiz savuştu." (**Dr. Rıza Nur**- a.g.e., sh: 959 vd.)

66 **M. Kemal Paşa**'nın İzmir İktisad Kongresi'nde yapmış olduğu uzun târihî konuşma, O'nun Hilâfet meselesindeki dönüşünün âşikâr delilleri ile doludur. Aşağıya alınan şu birkaç satır bile, bu gerçeği ispata kâfidir, sanırız:

*"...Osmanlı tarihinde bütün gayretler, bütün mesâî, milletin arzusu, âmâli ihtiyâcât-ı hakikiyyesi nokta-i nazarından değil, belki şunun-bunun âmâl-i mahsusanın, ihtirâsâtını tatmin nokta-i nazarından vukû bulmuştur. Meselâ **Fâtih**, İstanbul'u zabt ettikten sonra, yani, Selçuk saltanatıyla Şarkî Roma İmparatorluğu'nu da zaptederek azametli bir saltanat kurmak istedi. Böyle vâsî bir emel tâkip eyledi. Böyle bir emeli tâkip ve tatbik edebilmek için bütün milleti, unsur-i asliye arkasından bu hedefe doğru sevk etti. Meselâ **Yavuz Sultan Selim, Fâtih**'in açtığı garb cephesini tesbit etmekle beraber bütün Asya'yı birleştirerek büyük bir İslâm İmparatorluğu vücuda getirmek üzere, böyle bir meslek-i siyâsî tâkip etti. Unsur-i aslîyi bunun arkasından dolaştırdı. **Kanunî Sultan Süleyman** her iki cepheyi azamî derecede tevsî etmek, bütün Bahr-i Sefîdi bir "Osmanlı havuzu" hâline getirmek, Hindistan üzerinde nüfuzunu*

az bir müddet önce (Bursa'da, 23 Ocak 1923'te):

"...Hilâfet'in yalnız Türk halkına değil, bütün İslâm Âlemi'ne şümûlü olması hasebiyle, bu makam hakkında karar vermek Türk Milleti'nin selâhiyeti hâricindedir."[67] demişti.

Sonra da riyâseti **Kâzım Karabekir Paşa**'ya bırakarak **İsmet Paşa**'ya mülâkî olmak üzere İzmir'den ayrılmıştı. Fakat ayrılmadan önce **"Başkumandanlık Kaanunu"**nun kendisine verdiği selâhiyete istinâden, askerin yorgun olduğunu ifâdeyle dört kura hâriç olmak üzere ordunun terhisini ilân etmiştir. Bu iki hareket, İngilizlere karşı teslim bayrağı çekmekten farksızdı. Eskişehir'de bekletilen trenle **İsmet Paşa**'ya mülâkî olmuş ve Ankara'ya kadar ondan da gerekli tafsilâtı almıştır.

Konferansın bu sûretle kesintiye uğraması sebebiyle Meclis gizli bir celse akdetmiş ve bu celsede Hilâfet meselesinden habersiz olan muhâlif ikinci grupun hatibleri, Lozan'da müzâkerelerin Musul meselesinden dolayı ke-

---

tesis eylemek gibi çok azametli, şâhâne bir siyaset tâkip etti. Bu siyasetin tatbiki için unsur-ı aslîyi kullandı.

Arkadaşlar, bütün bu etvar ve harekât, tahkik olunursa, görülür ki, bu azametli, kudretli padişahlar, tâkip ettikleri siyaset-i hâriciyede kendi emelleri, hırsları ve arzularına istinat etmişlerdir." (Bkz: **Atatürk**'*ün Söylev ve Demeçleri II*, Ankara, 1959, sh: 101)

"Millet eshâb-ı hayatiyyesiyle iştigalden memnu olarak diyar diyar dolaştırılıyor ve bu yeni diyarlar halkı bir çok istisnalara, bir çok imtiyazlara mâlik olarak çalışıyordu. Yani fâtihler, unsur-i aslîyi peşine takarak kılıçla fütuhat yaparken, kılıç sallarken zaptolunan memâlik ahâlisi kazandıkları istisnalar, mümtaziyetlerle sapana yapışıyorlar; toprak üzerinde çalışıyorlardı. Arkadaşlar, kılıç ile fütuhat yapanlar, sapanla fütuhat yapanlara mağlub olmaya ve binnetice terk-i mevkî etmeye mecurdurlar. Nitekim Osmanlı Saltanatı da böyle olmuştur. Bulgarlar, Sırplar, Macarlar, Romenler sapanlarını yapmışlar, muhafaza-i mevcudiyet etmişler, kuvvetlenmişler; bizim milletimiz de, böyle ***Fâtihlerin arkasında serserilik etmiş*** *ve kendi ana yurdunda çalışmamış olmasından nâşi bir gün onlara mağlub olmuştur."* (Bkz.: a.g.e., sh: 102-103)

67 ***Kâzım Karabekir*** *Anlatıyor*, (Yayına Hazırlayan: **Uğur Mumcu**), İstanbul, 1994, sh: 71.

sintiye uğradığını sanarak tenkidlerini o yolda serdetmişlerdir. Hakîkaten **İsmet Paşa**, Lozan'da Mîsak-ı Millî'ye dâhil olan Batum, Batı Trakya, Adalar, Kıbrıs, Antakya, Halep gibi yerlerin hiçbirini dâvâ etmezken sadece Musul için ciddî bir mücâdele vermiş ve maalesef çeşitli taktik hataları yüzünden onu da müspet neticelendirememiştir.

Bu gizli celseden sonra bir Anadolu seyahati tertipleyen **Kemal Paşa**, Konya'da gazetecilere Meclis'teki münâkaşalardan bahsederek *"muhaliflerin hayal içinde olduklarını Musul'u vermemek istediklerini, bunun için gerekirse İngilizlerle harbi göze alabileceklerini"* söylemelerine târiz yollu temas ettikten sonra bunun mümkün olmadığını gerekirse Musul'u vermek sûretiyle de olsa İngilizler'le anlaşmak gerektiğini alenen ifade edince İngilizler bu siyâset değişikliğinden memnun kalmışlar ve Lozan Konferansı'nı tekrar toplantıya dâvet etmişlerdir.

Bir muâhedenin murahhaslarla imzalanması kâfi gelmeyip onun iç hukuk kaaidelerine göre aynen herhangi bir kaanun gibi müzâkere, kabul ve tasdîki icab ettiğinden bu yapılmadığı takdirde o muâhedenin Sevr gibi **"teklif"** olarak kalacağının[68], gizli müzâkerelerle kararlaştırılma-

68 Gerçekten Lozan Muâhedenâmesi'ni makbul gösterebilmek için öteden beri O'nu **"Sevr Sulh Teklifi"** ile mukayese etmek gibi bir bâtılla iştigal edilmiştir. Halbuki o, **M. Kemal Paşa**'nın Nutku'nda ve hatta **İnönü**'nün hâtıralarında da **"proje"** olarak zikredilmektedir:

*"Efendiler, Mondros Mütârekenâmesi'nden sonra Türkiye'ye muhâsım devletler tarafından dört defa sulh şerâiti «**teklif**» edilmiştir. Bunların birincisi Sevr* ***Projesi****'dir. Bu proje, hiçbir müzâkerenin mahsulü olmayıp Düvel-i İtilâfiye tarafından Yunan Başvekili Mösyö* ***Venizelos****'un da iştiraki ile tanzim ve* ***Vahdettin****'in hükümeti tarafından (****Vahideddin*** *değil!..) 10 Ağustos 1920'de imza edilmiştir.*

Bu proje, Türkiye Büyük Millet Meclisi'nce bir zemin-i münâkaşa bile addedilmemiştir." (Bkz: **M. Kemal**- *Nutuk*, Ankara, 1927, sh: 403-404)

M. Kemal Paşa, yukarıda dercettiğimiz satırlarında **"Sevr"**den tam üç kere **"proje"** tavsifi ile bahsetmekte ve **Sultan Vahideddin** merhumun bu projeyi tasdik edip etmediğini meskût geçmektedir. Halbuki O, Sevr'i tasdik etmemek için (Bkz: **Reşid Rey**- *Gördüklerim, Yaptıklarım*, İstnabul, 1945, sh: 299) vâkî tazyiklere göğüs germiş ve böylece de O'nun tekemmül ederek tam bir muâhede hâlini almasını önlemiştir.

Sevr'den, **İnönü**'nün hâtıralarında da **"proje"** olarak bahsedilmektedir.

sı üzerine İngilizler, Lozan'da imzalanan muâhedeyi tam yedi buçuk ay tasdik etmeyerek Hilâfet'in ilgâsı keyfiyetinin gerçekleşmesini görene kadar beklemişlerdir. 24 Temmuz 1923'te imzalanan Lozan muâhedesinin İngiliz Parlametosu'ndaki müzâkere ve tasdîki 6 Mart 1924'tir. Zira 3 Mart 1924'te yenilenen meclisle Hilâfet'in ilgâsı temin olunmuş ve bunu gören İngilizler de mezkûr muâhedeyi tasdîkte bir beis görmemişlerdir.

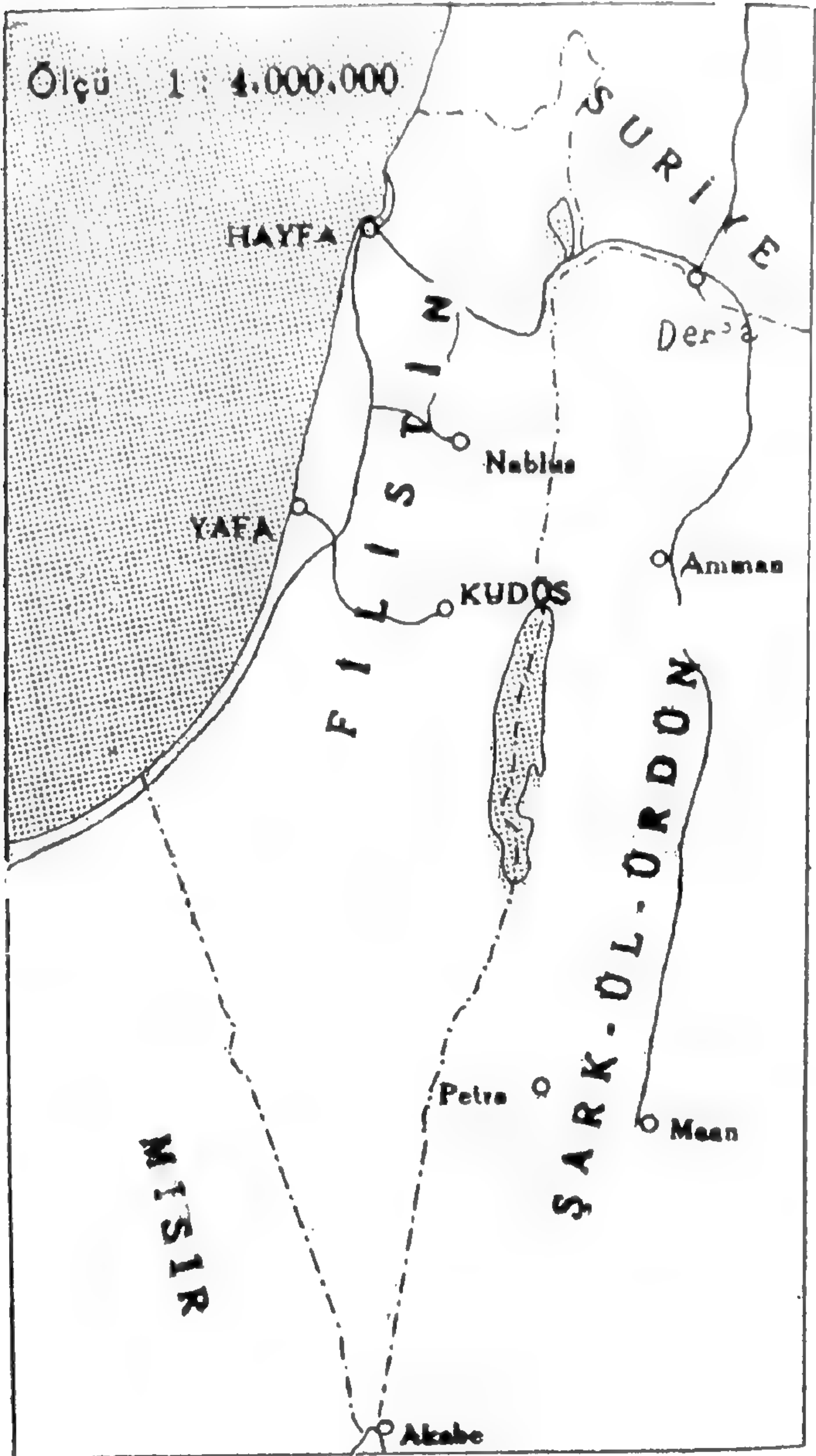
Kısaca hülâsa ettiğimiz bu tarihî ve siyâsî hâdisenin o kadar girift bir teferruatı vardır ki[69] bunun gerçekleşmesi **Haim Nahum** gibi bir entrika dehâsının sâyesinde olmuştur.

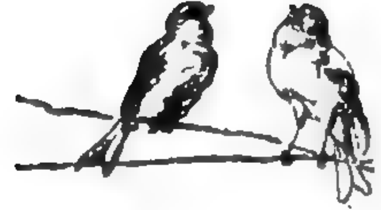
Haim Nahum, Lozan'dan sonra Türkiye'ye gelmeye cesâret edememiş, terfîan tâyin olunduğu Mısır Hahambaşılığı'na gitmiştir. İhtimal oynadığı meş'um rolü fark eden bir türk olur da kendisine bir zarar verir endişesiyle takip ettiği bu hareket ona yeni bir ihânet sahası açmıştır. Kısaca söylemek gerekirse ölünceye kadar Mısır diktatörü **Nâsır**'ın müşâvirliğinde bulunmuş, sık sık siyâsî beyânâtlar ve perde arkası hareketlerle Mısır siyâsetinde büyük ölçüde müessir olmuştur. Gazetelere bakınca o **Nâsır**'a ibranice öğretiyormuş. Bütün ihânetlerin böyle zahirî bir kılıfı olagelmiştir.

Bu anlattıklarımız gösteriyor ki, yahudiler sadece Osmanlı Devleti'nin yıkılışında âmil olmamışlar, onun yerine geçen Türkiye Cumhuriyeti'nin de gelecekte Âlem-i İslâm üzerinde müessir bir rol oynama imkânını elinden alabilmek için her çareye başvurmuşlardır. Onlar vasıtasıyla gerçekleşen Hilâfet'in ilgâsı, bugünkü Türkiye'nin tarihî şahsiyetiyle Batı arasında rotasını şaşırmış bir gemi gibi sağa-sola savruluşunun ve İslâm Dünyası'nda başsızlığın tevlîd eylediği fâciaların bir numaralı âmilidir. Tabiatıyla Filistin dramının da...

(Bkz: "İnönü'nün Hatıraları"- *Ulus Gazetesi*, 24 Temmuz 1968 tarihli nüsha.)

69 Bakınız: **Kadir Mısıroğlu**, *Geçmişi ve Geleceği İle Hilâfet*, İstanbul, 1993.

Ölçü 1 : 4.000.000
SURİYE
HAYFA
FİLİSTİN
Nablus
YAFA
KUDÜS
Amman
ŞARK-ÜL-ÜRDÜN
Petra
Maan
MISIR
Akabe

İKİNCİ BÖLÜM
ARAP İHÂNETİ İDDİASI

A- TÜRK-ARAP MÜNÂSEBETLERİNE KISA BİR BAKIŞ VE CİHÂD-I EKBER FETVASI

Cumhûriyet'in bidâyetinden beri Türkiye yüzünü Batı'ya çevirmiş ve İslâm Dünyası'yla olan müşterek hâtıralarını nisyana terk etmiş olmakla iktifâ etmeyerek bir de haksız ve mesnedsiz sûrette kadîm dost ve kardeşlerimizi töhmet altına sokan bir propagandayı benimseyip ısrarla yürütmüştür. Bu propagandanın özü, *"İslâm kardeşliğinin bir işe yaramadığı, Araplar'ın en zayıf zamanımızda bizi arkadan vurduğu"* yolunda, artık çiğnenmiş bir çürük sakıza dönen propagandadır. Ben, şahsen bu propaganda silâhıyla ithâm olunmaya çocukluğumdan beri mâruz kalmış bulunmaktayım. Ne zaman İslâm'ın emri olan "ittihâd"ın lüzûmu istikâmetinde söz söylesem, hep bu safsatalarla susturulmak istenmişimdir.

Bu sakîm itham ve itirazın ilk yazılı şekline 1964 yılında muhatab olmuş ve ben de ona yazılı cevap vermek mecbûriyetinde kalmışımdır:

Gerçekten 1964 yılında ***"Lozan Zafer mi, Hezimet mi?"*** adlı eserimizin ilk cildi yayınlandığı zaman, o za-

manki *Ulus Gazetesi*'nde **Cihad Akçakayalıoğlu** imzasıyla bu eser hakkında bir tenkid ve ta'riz mâhiyetinde bir seri yazı yayınlanmıştı.[70] Bu yazıda bize tevcih edilen çeşitli tâ'rizler meyânında, şu satırlara da yer vermişti:

"Şunu iyi bilmeliyiz ki, mukaddes cihadlar artık devrini tamamlamıştır. Birinci Dünya Savaşı'nda imparatorluk çökerken (ilikleri, kemikleri Türk'ün parası ve emeğiyle dolu müslüman ve Arab Âlemi) Halife'nin bayrağı altında toplanmak şöyle dursun, O'nu ateşe vermiş, kahraman Türk ordularını düşmanlarla el birliği ederek arkadan vurmuştur." [71]

Biz bu tarihî gerçeklere aykırı iddiayı, daha o zaman şu şekilde cevaplandırmıştık:

*"Türkler, arab memleketlerini takriben dört asır kudretle sıyânet ve mâhirâne bir sûrette idare etmişlerdir. Bu bir sıyânetti: Çünkü maksadı İslâm'ı yok etmek olan **"Haçlı Orduları"**na karşı aşılmaz bir iman seddi teşkil ettikleri tarihin şehâdetiyle sâbittir. Gerçekten Selçuklular ve daha önceki devirlerde Anadolu ve bazen da Sûriye'ye kadar ilerleyebilen Haçlılar, İslâm Dünyâsı'nın şerefli temsilciliği Osmanlılar'ın kudretli ellerine geçtikten sonra, Tuna Nehri'ni aşamamışlardır. Üst üste tertib edilen Haçlı Seferleri'nin her biri üssü'l-harekelerine bitişik olan Orta Avrupa Ovaları'nda karşılanıp mağlup edilmiş ve bu sâyede arab memleketleri ve hâssaten **"Mukaddes Beldeler"** yüzyıllar süren sâkin bir hayat geçirmek imkânını bulabilmişlerdir.*

*Osmanlılar, bu ülkeleri aynı zamanda gayet mâhirâne bir sûrette idare etmişlerdir. Bu yüzden aslen "Arab" değil, "Arnavut" olan **Kavalalı Mehmed Ali Paşa**'nın Mısır'da çıkardığı isyanla; dînî vasfı, siyâsî vasfına gâlip bulunan **"Vehhâbî Hareketi"** gibi münferid vak'alar bir yana bırakılırsa, Arab Âlemi imparatorluğumuzun yıkılışına kadar gâyet sâdıkâne bir sûrette bize ve bütün müslümanlar'ın devleti olan **"Devlet-i Âliye"**ye*

---

70 **Cihad Akçakayalıoğlu**- "Lozan"- *Ulus Gazetesi, "Bu yazıda Lozan hakkında olumsuz bir eser incelenecektir."* serlevhalı ve 25 Şubat-3 Mart 1966 tarihleri arasında yayınlanan tefrika.

71 **Cihad Akçakayalıoğlu**- a.g. tefrika, *Ulus Gazetesi*, 1 Mart 1966 tarihli nüsha.

bağlı kalmıştır. Yemen ve sâir yerlerde son devirlerdeki karışıklıkların dâhilî olmaktan ziyâde, İslâm Âlemini parçalayıp yutmak isteyen Avrupalılar'ın ihdas ettikleri haricî fitne ve fesatlardan doğmuş sun'î kımıldanmalar bulunduğunu tafsil ve izaha sahifelerimizin hacmi müsâid değildir.

Esâsen Osmanlılar, hiçbir arab memleketini yerli arab idârecilerin elinden almamış, her birini zâlim ve yabancı bir müstevlînin pençesinden kurtarmışlardır. Irak ve Sûriye'yi Acemler'in, Mısır'ı çerkes asıllı Kölemenler'in, Şimâlî Afrika ve Yemen gibi uzak arab ülkelerini ise İspanyol, Portekiz gibi müstevlî garblıların elinden almış ve bu memleketlere bir ***"kurtarıcı"*** *olarak girmişlerdir. Üstelik Kur'ân'ın ölümsüz umdelerine son derece riâyetkâr oldukları için de bütün müslümanları* ***"kardeş"*** *ve İslâm Âlemi'ni tek bir* ***"devlet"*** *kabul ettiklerinden sahip oldukları ülkeler arasında hiçbir fark gözetmemişlerdir. Sırf ümmetin birlik ve bir merkeze bağlılığını te'minden ibâret olup hiçbir müslümana ağır gelmeyen hareketleri ile İslâm'ın emir ve îcâbını yerine getirmekten başka bir şey yapmamışlardır. Teb'a arasında vazife ve mevkiler için sadece ehliyet ve liyâkati bir kıstas olarak tanıyan Osmanlılar'ın tarihi, bu bâbda alâka çekici misallerle doludur. Meselâ* ***Yavuz Sultan Selim Han****, Mısır'ın fethini müteâkiben dönerken yolda, Mısir Beylerbeyliği'nin elinden alınmasına münfail olarak kendisine at üstünde:*

"-Bu kadar zahmet çektik, Mısır'ı gene bir çerkese verdik. Çekilen emekler boşa gitti!.." diyen Vezir-i âzamı ***Yunus Paşa****'yı derhal idam ettirmiştir.*[72]

Osmanlı Devleti'nin takip ettiği bu siyâset, Arab Âlemi'nde diğer beldelerden daha da iyi neticeler vermiş ve bir çok yerlerde -mesela Rumeli ve bilhassa Anadolu'da- görülen ***"eşkiyâ"*** *ve* ***"Celâlî İsyanları"****'na benzer hâdiseler buralarda ortaya çıkmamıştır.*

Birinci Cihan Harbi esnasında Araplar'ın Halife'nin ***"Ci-***

---

72 **Dr. Ahmet Mumcu**, *Osmanlı Devletinde Siyaseten Katl*, Ankara, 1963, sh: 31; **Dr. Selahattin Tansel**, *Yavuz Sultan Selim*, Ankara, 1969, sh: 203. Ve ayrıca o devre aid kaynak eserler, mesela, **Süheylî**, Varak 48 B; **Âli**, Varak 263.

***had Fetvası**"nı dinlemedikleri iddiası ise; menfi bir propaganda maksadına bağlı olarak büyütülmüş bir mes'eleden ibarettir. Evvelâ şunu unutmamak gerekir ki, bu fetva, Hilâfet'i İslâm Dünyâsı üzerinde cidden nâfiz bir kudret hâline getiren **II. Sultan Abdülhamid Han** Hazretleri gibi mübârek bir hükümdara karşı her tarafta derin akisler uyandıran bir ihtilâl yaparak işbaşına gelen "**İttihatçı gürûhu**"nun elinde irâdesiz bir oyuncak mevkiine düşen **Sultan Reşad** tarafından ilân edilmiştir. Üstelik "**Halife İrâdesi**"nden ziyâde "**Alman menfaati**"ni temsil etmekte olduğu âşikârdı. Ayrıca da dörtyüz senelik aşırı bir müsâmahakârlığın arkasından, bir tek kelime Türkçe bilmeyen Arab halkına, Türkçe konuşmak mecburiyeti tahmil etmek gibi saçmalıklarla dolu İttihadçı idaresinin incelenmesi de Arab aksülâmelinin sebeplerini keşf ve tesbit için zarûrîdir.*[73]

*Böyle olduğu hâlde bu fetvanın hiçbir te'sir icra etmediği de söylenemez. İngilizlerin bu yüzden Mısır ve hatta Hindistan'ın idaresinde karşılaştıkları müşkilât ve bu memleketlerde ortaya çıkan karışıklıkların izahı uzun bir mes'eledir. Mutaarrız İtalyanlar'a karşı vatanını müdafaa etmekte iken bu fetvaya ve verilen husûsî emre itaat ederek İstanbul'a gelen **Şerif Ahmed es-Sünûsî** arab değil miydi? Misalleri çoğaltmak istemiyoruz. Ancak şu kadarını söyleyelim ki, Arab Âlemi'ndeki bu "**itaatsizlik**" sadece bir âileye, yani **Şerif Hüseyin** ve avanesine münhasır olduğu hâlde onu bütün Arab Âlemi'ne şâmil göstermek isteyenler kasıtlıdırlar. "**İslâm kardeşliği**"nin, hatta daha emin*

---

73 Gerek bu ittihatçıların idarelerine karşı ortaya çıkan Arab aksülâmelini ve gerekse bu mes'eledeki -başta İngilizler olmak üzere- düşman te'sirini bütün teferruâtı ile görmek ve hâdiselerin aslî sebeplerine nüfûz edebilmek için bkz; **Şerif Abdullah**, *Müzekkirâtî (Hâtırâtım)*, Kudüs, 1945. Bu eserde İttihatçılar acı bir dille tenkid edildiği halde **Sultan Abdülhamid Han**'ın methedilmesi (sh: 24) dikkat çekici bir husustur.

Bu hâtırat, son zamanlarda Türkçe'ye *"Biz, Osmanlı'ya Niye İsyan Ettik?"* adıyla tercüme edilmiştir. (İstanbul, 2006)

Ayrıca, "**Phillip Knightlet, Colin Simpson**, *The Secret Lives of Lawrence of Arabia*, (London), 1969"da da İngiliz te'sir ve entrikaları hakkında geniş mâlumât vardır. Bu sonuncu eserin Türkçesi *"Lavrens'in Gizli Hayatı"* adıyla yayınevimiz tarafından neşredilmiştir.

*bir tâbirle söylemek gerekirse "**İslâm**"ın düşmanıdırlar. Onlar böyle bir iddia ile İslâm'ı (hâşâ!..) modası geçmiş gibi göstermek istemekte ve sırf bu maksadla bu hâdiseyi sık sık tekrarlanmaktadırlar."*[74]

Bizim, "**Arap İhaneti (!)**" palavrasına 40 sene gibi bir zaman evvel vermiş bulunduğumuz bu cevap, -tabiatıyla- İslâm düşmanlarını susturmaya yetmemiş ve bu iddia, temcid pilâvı gibi o günden beri tekrarlanıp durmuştur. Bundan dolayıdır ki, aziz vatana avdetimizi müteâkîben yayınlamış bulunduğumuz "**Geçmişi ve Geleceği ile Hilâfet**" isimli eserimizde bu mes'eleye bir defa daha avdet mecburiyeti hâsıl olmuştur. Bu eserde -bilhassa- **Sultan Abdülhamid Han** Hazretleri'nin devrinde ehemmiyetle takip edilmiş olan "**Hilâfet Siyâseti**"nin başta Çin'deki **Boxer** ayaklanması olmak üzere pek çok başarıları anlatılmış ve "**Arap İhaneti (!)**" ile "**Cihad-ı Ekber Fetvâsı**" hakkındaki şu çiğnenmiş sakıza dönen bu asılsız iddiaya da bir kere daha cevap verilmiştir. Oradan değerli okuyucularımıza takdim etmek istediğimiz şu birkaç paragraf bile bu husustaki tarihî gerçekleri kavramaya kâfidir.

Sultan Abdülhamid'in, hilâfeti, müstevlî Batılılar'a karşı nasıl silâh olarak kullandığı uzun uzun anlatıldıktan sonra İttihadçılar ve onların elinde bir kukladan farksız durumdaki **Sultan Reşad**'ın "**fâil-i muhtar**" bir padişah olmadığı îzah edilmiş ve müteâkiben:

"Böyle olmasına rağmen O'nun tarafından 23 Kasım 1914 tarihinde îlan edilen Cihâd-ı Mukaddes fetvası yine de umulandan fazla alâka görmüştür. Gerçi bugüne kadar bu fetvanın hiçbir işe yaramadığı, hatta buna rağmen binlerce müslümanın İngiliz, Fransız ve Rus ordularında yer alarak bize karşı fiilen silâh kullandığı iddia edilegelmiştir. Hilâfet müessesesinin hiçbir tesir ve faydasının olmadığı görüşünü te'yid ve isbat zımnında ortaya atılan bu iddiada hakikat payı yok değildir. Ancak unutmamak gerektir ki, bu müslümanlar iddia edilen hareketi

---

74 **Kadir Mısıroğlu**- *Lozan Zafer mi, Hezimet mi?*, 3. Basım, İstanbul, 1992, sh: 44-47.

kendi hür iradeleriyle yapmış değillerdir. Bunlar, ordularına katıldıkları hıristiyan devletlerin esiri idiler. Kaldı ki, binlercesi de hapsedilmek veya asılmak sûretiyle mâruz kalacakları tehlike ve musîbetlere aldırmayarak metbûlarının bu husustaki emirlerini dinlememişlerdir. Sadece Hindistan'da İngiliz idaresinin bu sebeple hapsettiği müslümanın adeti 30.000'in üzerindedir.

1914 yılında Türklere karşı dövüşmek üzere Irak cephesine gönderileceğini öğrenen Hindli Müslümanlar ânî bir sûrette isyan ederek başlarındaki İngiliz subaylarını katlettiklerinden bunların binlercesi hemen oracıkta kurşuna dizilmiştir.

***Mısır** vesâir Arap ülkelerinde de bir tesiri olmadığı söylenen işbu Cihâd-ı Mukaddes fermanı sebebiyle ecnebî idârecilere karşı birçok isyan ve karışıklıklar çıkmış ve binlerce Müslüman katledilmiştir.*

*Kaldı ki, halifenin dâvetine gönüllü olarak icabet eden birçok Arap da görülmüştür ki, bunlardan teşekkül eden iki taburu Çanakkale'de bizzat **M. Kemal Paşa** kumanda etmiştir. İştirakin fazla olmayışı İttihatçıların Arap ülkelerindeki yakışıksız tutumlarından ve Arapların asırlardan beri gayr-i muharip bulundurulmalarından doğmuştur. Kaldı ki, düşman saflarında yer alan Müslümanlar'dan dahî umulmadık istifadeler sağlanmıştır. İstanbul'da silâh depolarında bekçilik yapan Hindliler'in Anadolu'ya silâh kaçırılması işinde gösterdikleri kolaylıklar Kemalist kalemlerde bile ma'kes bulmuştur. Rus ordusundaki Müslümanlar ise, Rus-Ermeni mezâlimini önleyici istikamette pek büyük ve ehemmiyetli bir rol oynamışlardı.*

*Bütün bunlara ilâveten şunu da söyleyelim ki, cihad fetvasına rağmen Türklere silâh çektiği söylenen **Şerif Hüseyin** Medine'yi teslim almaya geldiği zaman emrinde sadece 350 kişi vardı. Üstelik bunlar da o derecede derme çatma insanlardı ki, kendisi Türk kumandanlarından silâh depolarının kapısında bir müddet daha Türk askerlerinin nöbet tutmalarını rica etmiş, bu silâhların kendi adamları tarafından yağmalanmasından korktuğunu açıkça ifade eylemiştir.*[75]

Bu demektir ki, Ceziretü'l-Arab'a oluk gibi akan İngiliz

---

75 Bkz. **Kâşif Kıcıman**, *Medine Müdafaası*, İstanbul, 1994, sh: 473-74.

İngiliz iğfallerine kapılarak "Osmanlı Paşalığı"ndan "Halifelik"e yükselme hülyâları peşinde koşan ve bu maksada âlet ettiği bir avuç insanla isyan eden
Şerif Hüseyin Paşa

*altınları, Türklere karşı silâh kullanabilecek ancak 350 adam bulunmasını temin edebilmiştir. Halbuki aynı çarpışmalarda Türk ordusu tarafında yer alan Araplar bu sayıdan katbekat fazlaydı. Hem de bölgenin ileri gelen insanlarından olarak... **Şerif Hüseyin**'in sokaktan topladığı adamlar nev'inden değil!..."*[76]

Şimdi şu kadar sene sonra bu iddiaya cevap sadedinde söylenecek pek fazla bir şey kalmamış olsa bile, biz yine de Filistin dramı dolayısıyla tekrarlanmış bulunan bu iddiayı bugünkü hadiseler muvâcehesinde kısaca cevaplandırmak ve üstelik bu defa iddia sahiplerine paralel bir düşünüş ve şahsiyet sahibi kimselerden de deliller ve müşahedeler arz etmek istiyoruz.

---

76 Bkz. **Kadir Mısıroğlu**, *Geçmişi ve Geleceği ile Hilafet*, İstanbul, 1993, sh: 128 vd.

B- ARAP İHÂNETİ İDDİASINI TEKZİB EDEN GERÇEKLER

a- Reşîdîler ve Uceymî Sâdûn Paşa

Osmanlı târihini baştanbaşa tedkîk edenler hayretle müşâhede ederler ki, Anadolu'da **"Celâlî İsyanları"** adıyla, müteaddid isyan hareketine şâhid olunduğu hâlde, 450 sene hükmettiğimiz **Cezîretü'l-Arap**'da (Arap Yarımadasında) benzer bir hâdiseyle karşılaşılmaz. Üstelik oralarda Anadolu'daki gibi ciddî bir askerî kuvvet de bulundurulmuş değildir.[77]

Avrupa'da sanayi hareketi vücûda gelip de müstemleke edinme siyâseti revaç bulunca Mekke-Medîne gibi bilâd-i mübârekenin emniyetini sağlamak mülâhazasıyla Osmanlılar Aden Körfezi'nin girişindeki **Yemen** ve onun hemen karşısında Afrika kıyısındaki **Cibuti**'ye yerleşmişlerdir. Dillere destan olan Yemen isyanları, bu ülke halkının ekseriyetle Şia'nın bir kolu olan **Zeydiye** Mezhebi'ne mensup bulunmaları dolayısıyla "Hilâfet"e değil, imâmete inanmış olmalarındandı. Yâni onlar, mezhepleri îcâbı olarak, Osmanlı hükümdarını halîfe sıfatıyla tanımak istemiyorlardı. Burada çekilen sıkıntıların temel sâiki budur.

Cezîretü'l-Arab, kâhir ekseriyetiyle Sünnî olduğu cihetle burada uzun asırlar boyunca sulh ve sükûnet devâm etmiş ve karışıklık ancak İttihâtçıların devlete hâkim olmasından sonra ortaya çıkmıştır. Bundan daha önce görülmüş olan birkaç **Vehhâbî** hareketi de aynen Yemen'deki gibi ve fakat ondan farklı bir ictihâdın netîcesidir. Üstelik de çok mevzî kalmıştır. Anadolu'daki Celâlî isyanları gibi

77 Osmanlı Devleti, İslâm'ı öylesine büyük bir samimiyet ve dirâyetle temsil etmiştir ki, bütün Dünya'da **"Türk"** ve **"İslâm"** kelimeleri eşit mânâda telâkkî olunmuştur. Batı Âlemi'ne giden bir kimse, Arap da olsa Türk olarak isimlendirilmiştir. 1900 yılında Arjantin'e göç eden ve aslen Lübnanlı bir Hıristiyan olan **Karlos Menem**'in âilesi, burada **"el-Turko"** diye anıldığından bu isim onlara soy adı olmuştur. Bir ara Arjantin'de reisicumhur olan Karlos, bu sıfatla Türkiye'ye gelmiş ve gazetelerde ismi **"Karlos Türko"** olarak zikredilmiştir.

taaddüdü mevzu-i bahs değildir.

Celâlî isyanları, ilk isyan eden grupun başında **Celâl** isminde bir alevî bulunduğu için bu ismi almış ve zaman zaman tekerrür etmiş ise de bugün hiç kimse Anadolu Alevîlerini, bizi arkamızdan vurmuş olmakla ithâm etmemektedir. Hattâ biz Yunan'la harb ederken Anadolu'nun göbeğinde **Konya**'da isyân zuhûr etmiş ve güçlükle bastırılabilmiştir. Bunun benzerleri **Yozgat**, **Bolu**, **Düzce** vs. yerlerde de tekerrür etmiştir. Bugün kimse çıkıp da Konyalılara, Düzcelilere, Yozgatlılara.. ilh.:

"-Siz Türk-Yunan Harbi gibi buhranlı bir zamanda bizi arkadan vurdunuz!.." diyerek bir târizde bulunmamaktadır. Halbuki nasıl bu hareketler Ankara'da nüvelenen millî hareketin, İttihatçılığın hortlaması gibi bir mâhiyette telâkkî edilmesi tarzındaki fikrî bir sâikten doğmuşsa, Arabistan'daki mevzî hareketler de aynı mâhiyettedir. Yani bir görüş ve ictihad sâikıyladır. O hâlde, Anadolu isyancılarını ithâm etmezken, **"Arap İhâneti (!)"** palavrasını ayyuka çıkarmanın ardında bir husûsî maksat olsa gerektir ve hiç şüphesiz öyledir. Evet bu bir palavradır. Buna dâir söylenecek sözler müstakil bir eser teşkil edecek genişliktedir. Biz burada ancak birkaç nirengi noktasına işâretle iktifâ edeceğiz:

Başta **Filistin** olmak üzere **Ceziretü'l-Arab**'ın elimizden çıkmasına sebeb yukarıda zikri geçmiş olan **Şerif Hüseyin** ve avanesinin isyanı değildir. Bunların yapabildikleri demiryolunu tahrip ederek Medine'nin merkezle ittisalini kesmek gibi neticeye büyük ölçüde müessir olmayacak bir işti. Bu toprakların kaybı, Filistin havalisinde *"Yıldırım Ordular Cephesi"*ndeki -burada izahı, fiilen ve kaanunen imkânsız olan- hezimetin neticesidir. Bu yüzden Medine müdâfileri devletten kopuk bir duruma düşmüşlerdi. Yine de dayanabilirlerdi. Çünkü onbeş bin kişilik **"Kuvvâ-yı Seyyâre"** adıyla muazzam bir güçtüler. Üstelik ellerinde yüzlerce Alman schinayder topu vardı. Fakat İngilizler, Filistin cephesinde elde ettikleri avantajla Suriye

ve Irak mıntıkalarını ellerine geçirince bazı Türk subayları "**Medine Müdâfaası**"nı artık gereksiz görmüş ve orasını Araplar'a teslim etmek temâyülünde bulunmuşlardı.

Medine müdâfilerinin yanında aşîreti, itibarı ve çıkarabileceği silahşör sayısı **Şerif Hüseyin** ile kıyaslanmayacak durumda olan "**Şammar**" aşireti reisi **İbnü'r-Reşid**[78]

---

78 **Şammar aşireti**, Ceziretu'l-Arab'ın en büyük ve Osmanlı'ya sonuna kadar sâdık bir topluluğuydu. Necid havâlisinde temerküz etmiş Suudîler, Vehhabîliği benimseyip devlete âsî bir duruma geldiklerinde, önce **Kavalalı Mehmed Ali Paşa**'nın oğlu **Tosun Paşa** tarafından tenkil edilmişler (II. Mahmud devri), bilâhare **Sultan II. Abdülhamid** devrinde bu muhâlefet ciddî bir şekil alınca Şammar aşîreti tarafından tepelenip Kuveyt'e sığınmaya mecbur edilmişlerdi. Kuveyt o zaman da bugünkü **Sabbah** âilesinin riyâsetinde iç işlerinde muhtar bir eyaletimizdi. Devlet âsîleri teslim etmesini emredince Sabbahîler, İngiliz himâyesine geçtiklerini ilân etmiş ve **Abdülhamid** de bu emr-i vâkîyi kabûle mecbur kalmıştı. Bilâhare Medine demiryolunun emniyetini bahane ederek Akabe ele geçirilmiş ve İngilizlerin ültimatomlarına aldırış edilmeyerek Kuveyt'in kaybı telâfî edilmiş oldu.

Şammar Aşîreti, başta reisleri **İbnürreşid** olmak üzere Medine müdafaasında daima Osmanlı'nın yanında yer almışlardır. Osmanlı'ya sadâkatsizliğinden dolayı mücâdele ettikleri Suâdiler tarafından, bilâhare Ceziretu'l-Arab'tan çıkarılmışlardır. Şöyle ki:

Şerif Hüseyin'i büyük bir İslâm imparatorluğu ve Hilâfet vaadiyle Osmanlı'ya isyan ettiren İngilizler, bizim çekilmemizden sonra kendisine sadece Hicaz Krallığı'nı vermiş, Irak'ı ayrı bir devlet haline getirerek başına onun bir oğlunu geçirmiş, diğer oğlunu da o zaman bir Roma harâbesinden başka bir şey ihtivâ etmeyen Amman merkezli "**Ürdün**" diye bir devlet kurarak onun başına geçirmişti. Bu bölünmüşlük, hiç şüphesiz yahudi siyâsî emellerinin icabıydı.

Şerif Hüseyin İngilizlere karşı aldatıldığı yolunda tarizkâr bir tutum takınmıştı ki, bu huzursuzluğu bahâne eden Suudîler, Hicaz Krallığı'na defalarca baskınlar düzenlemişlerdir. Her defasında bunları defeden Şammar Aşireti'dir. Şammarlar'ın bu mukâvemeti yüzünden bu suud tecâvüzleri 1931'den itibaren Kuveyt'e teveccüh etmiştir. Fakat İngilizler donanmalarını Haliç'e getirerek Suûdîleri tehdid ile geri çekilmeye mecbur bırakmıştı. Kuveyt onları tâ **Sultan II. Abdülhamid** zamanından beri **Şammar Aşireti**'ne karşı korumuş olduğu hâlde bu tecâvüzleri

gibi bir şahsiyet vardı. Lâkin İngilizler, burası O'na bırakıldığı takdirde de kendi adamları olan **Şerif Hüseyin** nâmına mücadele edeceklerdi. Hakîkaten Mısır'dan kaldırdıkları uçaklarla Medine halkı üzerine propaganda broşürleri atmış ve bölge **Şerif Hüseyin**'e teslim edilmediği takdirde Harem-i Şerif'in bombalanacağı tehdidinde bulunmuşlardı.

Bundan endişe eden birtakım subaylar, direnmekte ısrar eden **Fahreddin Paşa**'nın huzuruna avuçlarında mangal külü dolu olduğu hâlde girerek selâm verir gibi bir hareketle külü onun gözlerine serpmişler ve bilâhare de yakalayarak elini kolunu bağlamış ve kendisini **Şerif Hüseyin**'e teslîm etmişlerdir. İşte **Ceziretü'l-Arab**,,elimizden bu sûretle çıkmıştır.

Irak havâlisindeyse, **İbnü'r-Reşid** emsâli mahallî aşiret reisleri pek çoktur. Onların Osmanlı'ya sadâkatleri Osmanlı o toprakları terk ettikten sonra bile devâm etmiştir. Bunlara bir tek misal vererek, Sûriye ve Filistin havâlîsine dönelim. Bu misal, **Uceymî Sâdun Paşa**'dır. Bu zât, Irak'ın güneyinde **Mentefek** denilen bir mıntıkanın âdetâ taçsız hükümdârıydı. Biz çekildikten sonra da Osmanlı bayrağı altında İngilizlerle uzun zaman muhârebe etmiş ve nihâyet İngiliz mukâvemetine karşı koyamayınca aşiretiyle birlikte Türkiye'ye intikâl etmiştir.

---

cidden nankörlüktü. Fakat Suûdiler de mutlaka devlet olmak istiyorlardı. İngilizlere:

"-Sen, herkesi devlet yaptın, biz de devlet olmak istiyoruz. Sana muvâzî bir siyâset takip etmeye söz veririz." deyince **Şerif Hüseyin**'in sızlanmalarından bîzâr olan İngilizler, onlara silâh vererek **Şerif Hüseyin** üzerine saldırtmıştı. **Şerif**, ingilizlere dönüp:

"Aman beni kurtarın!" deyince:

"-Cidde limanında gemimiz hazır, bin ve kaç!.." karşılığını vermişler ve onu alıp Kıbrıs Adası'nda ikaamete mecbur etmişlerdir. **Şerif** hayatını burada tamamlamış ve burada yazdığı hatırâtta aldatılmasının hazin hikayesini bütün çıplaklığıyla anlatmıştır. Ancak Suûdîler'e bu ikram boşuna değildi. Bu, Yahudiler'in Filistin'e yerleşmelerine muvâfakat ve bu husustaki bir taahhüdün eseridir ki, ileriki sayfalarda anlatılacaktır.

Sâdun Paşa, milisleriyle Yunan'a karşı harb etmiş ve ihraz ettiği muvaffakiyetler sebebiyle **M. Kemâl Paşa** kendisine zaferden sonra Urfa'da bir çiftlik bağışlamış ve hayatı burada nihâyete ermiştir. Arap ihaneti palavrasına en susturucu cevap **Uceymî Sâdûn Paşa**'nın hayat ve mücadelesidir.

Bunu, hem de Arap İhâneti (!) palavrasının baş müdâfilerinden biri olan **Cemal Kutay**'ın[79] yayınladığı **"Tarih Konuşuyor"** adlı dergiden ve bir görgü şâhidinin ağzından dikkatlerinize arz ediyoruz. Bu görgü şâhidi Demokrat Parti devrinde Sakarya milletvekilliği yapmış **Hamza Osman Erkan**'dır. **Hamza Osman Erkan**, meşhur **Şeyh Şâmil**'in Medine muhâfızlığı yapmış olan damadı **Osman Paşa**'nın oğludur. Şimdi buyurunuz, mezkûr görgü şâhidinin ifadesiyle bir sâdık Arap liderinin yaptıklarını dinleyiniz:

*"Birinci Dünya Harbi'nin ilk haftalarında, **"Teşkilât-ı Mahsusa"** hücum taburları Reisi Kurmay Yarbay **Süleyman Askerî Bey**'in mâiyetinde **Kafkas** cephesine gitmek üzere iken vak'alar ve hâdiseler bizi Irak'a sevk etmişti.*

***Müntefik** mutasarrıflığının merkezi olan **Nâsırıyye**'den **Nuhayle** çöl karagâhına **Ferhan** isminde yerli bir kılavuzun delâletiyle ve birkaç Kerküklü jandarma ile vazife ile gidiyorduk. Nuhayle mevkiinde setir kuvvetlerimiz kumandanı **Yarbay Seyfullah Bey**'e ve aşâiri teşkîlâtlandırmak vazîfesiyle yanında bulunan "Teşkilât-ı Mahsûsa" subaylarından **Fâtihli Lütfi Bey**'e merkezin gizli bir emrini ve bir mikdar da para götürüp avdet edecektik.*

Yolculuğumun üçüncü günü idi, çok şiddetli bir kum fırtınası esiyordu. Mukâbil taraftan kum rüzgârının içinden bir süvârî müfrezesinin bize doğru gelmekte olduğunu gördük.

"-Aşiret atlıları!"

"-Hayır, süvari, asker!.."

Diye tahminlerde bulunurken, atlılar müthiş bir kum

---

79 Bkz. **Cemal Kutay**- "Tarihte Türkler, Araplar, Hilâfet Mes'elesi", *Son Havâdis Gazetesi* 15 Temmuz 1978 vd. veya aynı adlı eser.

Büyük Türk Dostu
Uceymî Sâdun Paşa

rüzgârı şeklinde birkaç sâniyenin içinde yanımıza yaklaştılar.

Bunlar, tahminen 30 yaşlarında, kibar yüzlü, buğday çehreli, parlak siyah gözlü, çok zeki bakışlı, zayıf, nahif bir aşiret reisi ile muhâfızları idi. Mütekâbilen durduk, selâmlaştık ve bir an sükut içinde bakıştık. Genç aşiret reisi, çok tatlı bir sesle bir arzumuz olup olmadığını sorduktan sonra büyük bir tevâzu ve nezâketle:

"-Bana bir emriniz var mı? Müsaade ederseniz yanınıza adamlarından bir kaçını terfik edeceğim." dedi ve sonra eliyle selâm işareti vererek hızla ayrıldı. Kim olduğunu iyice bilmediğim bu kibar ***"çöl şövalye"****si kayboluncaya kadar arkasından manyetize olmuş bir halde bakakaldım ve yanımdaki kılavuz* ***Ferhan'****a sordum:*

"-Kim bu adam?"

Bedevî arkadaşımız mukâbele etti.

*-****"Arz-ı Müntefik"*** *müntehâlarına* ***"Necid"*** *hudutlarına kadar ahkâm ve emirleri kayıdsız ve şartsız cârî olan Şeyh-*

*lerin Şeyhi **"Emir Uceymî Sâdûn"** işte budur. **Emir Sâdun Paşa**'nın oğludur. Asâlet, servet, mertlik ve şecaatiyle bütün Irak'ta meşhurdur.*

Bağdat'tan beri menkıbe ve hikâyelerini işitmekte olduğumuz, düşman kuvvetleri ileri karakollarının rüyalarına giren ve uykularını kaçırarak dehşet uyandıran Müntefik aşiretleri reisini o gün ilk defa görmüş oluyordum.

Konuşmalarına, tavrındaki yumuşaklığa baktım da, "hakkında mübâlağaya varan şekilde sayılıp dökülen methiyelerle esâtîrî bir cengâver kılığına sokulan genç bu mu?" diye düşünmüştüm.

*Vaktâ ki, harb meydanında ateş tufanı içinde yelelerini şahlandırmış nasıl korkunç bir aslan kesildiğini, nasıl bir şimşek gibi parladığını, kendisinden birkaç misli üstün düşman kuvvetlerini, mâiyetindeki cengâver süvarîleriyle nasıl târumâr ettiğini herkes gibi görünce gözlerime inanamayacağım geldi. Hayretten hayrete düştüm. Müntefiklilere hak verdim. Bu asîl çöl çocuğu cidden şahâmet, sadâkât ve hamâsetin bâriz bir timsâlidir. Hakkında ne söylense ve ne methiyeler yazılsa sezâdır. İşte bu satırları, Birinci Dünya Harbi'nin bidâyetinden sonuna kadar, malını, mülkünü, efrad ve âilesini ve her şeyini fedâ ederek Türk saflarında kahramanca mücadeleye devam eden ve Harpten sonra da Türkiye'de yerleşmek sûretiyle teferrüd ve temâyüz etmiş olan **Uceymî Sâdun Paşa**'ya hasretmekle kadirşinaslık vazifemizi biraz geç de olsa ifa etmiş oluyorum.*

Yukarıda da söylediğim gibi cüretkârâne bakışlarıyla düşman kıt'alarının rüyalarına giren ve mütemâdiyen tâciz eden bu kahraman kabileler reisinin muharebe esnasındaki heybetli tavır ve hareketlerini hakikaten esâtîrî kahramanlara benzetiyordum. Bu çöl şövalyesinin miğferi, zeytinyağı sürülmüş gür saçları, zırhı da düz ve beyaz elbisesiydi. Asîl küheylanına bu sâde kıyafetle biner ve pürsilâh aşîretinin başında muharebe meydanına yıldırım gibi inerdi.

***Basra**'nın tahliyesinden sonra anavatanla irtibat ve münasebetleri tamamen kesilmiş olan ve çok fâik kuvvetler karşısında kahramanca müdafaalardan sonra merkezden verilen emir*

üzerine çekilmek mecburiyetinde kalan fedakâr cenub müfrezemizi kuş uçmayan ve kervan geçmeyen ıssız bir çölden geçirerek muhakkak bir esâretten kurtaran ***Uceymî Sâdun Paşa****'dır.*

....

Ric'at esnasında ordugâhtan eşya çalan birkaç bedevîyi ***Uceymî Sâdun Paşa*** *adamları vasıtasıyla buldurarak umûmun muvâcehesinde kendi tabancasıyla öldürdü. Basra önlerinde* ***Şuaybe*** *muhârebesinin ikinci günüydü. Düşman süvarisinin âni bir ihâta tehlikesine karşı, Irak ve havâlisi umum kumandanı* ***Süleyman Askerî Bey*** *daha evvelden* ***Basra-Şüaybe*** *yolunu kesmeye me'mur ettiği* ***Uceymî Sâdun Paşa****'dan istimdâd etti.* ***Uceymî****, tam zamanında Hızır gibi imdada yetişti ve mâiyetindeki atlılara gür sesle hücum emrini verdi.*

Koca Müntefik kahramanının cidden emsali nâdir görülen bu cüretkârâne hücumu, kıtâātımızı ve kumanda karargâhını muhakkak bir tehlikeden kurtarmış bulunuyordu.

Yıldırımla vurulmuşa dönen düşman süvarisi de bu korkunç ve müthiş fırtınadan çekinerek geri çekilmişti. Başka bir gün de müsâdeme meydanına süvârileriyle geç yetişen akrabalarından birisini rövelverle ateş ederek yaralamıştı.

İngilizler Basra'yı işgal ettikten sonra Uceymî Sâdun Paşa'ya bir mektub göndererek Türklerden ayrılıp Irak'a kurtarıcı olarak gelen ordularıyla teşrik-i mesâî ettiği takdirde istiklâlini aldığı zaman Irak tahtının uhdesine tevdî olunacağı va'd olunuyordu. Büyük Britanya hükümet-i fâhimesi nâmına yapılan bu teklif Uceymî Sâdun Paşa'nın 24 saat sonra İngilizler'e yaptığı müthiş bir baskınla cevaplandırılmış oluyordu.

İşte bu asîl çöl çocuğu tâ Basra kapılarından Urfa'ya kadar ordumuzun kahraman bir muâvini olarak harb ede ede çekilerek geldi.

Daha sonra da ***Millî Mücadele****'nin ilk ve felâketli günlerinde Diyarbakır'a ve oradan da Ankara'ya gelerek vatanın hizmetine koşmuş ve cenub hududlarımızda da mühim ve unutulması küfrân olacak hizmetler etmişti. Büyük zaferden sonra* ***Urfa'da Atatürk****'ün emriyle hükümetimizin kendisine verdiği*

bir çiftlikte ziraatle iştigal ettiğini işitmiştim."[80]

Hamza Osman Erkan, yıllar sonra **Uceymî Sâdun Paşa**'yla Ankara'da karşılaşışını nakletmekte ve yazısını **M. Kemal Paşa**'nın **Uceymî Sâdun Paşa**'ya göndermiş olduğu bir telgrafla noktalamaktadır. O telgraf da şudur:

*"Irak Şeyhu'l-meşâyihi **Uceymî Sâdun Paşa** Hazretlerine,*

Diyarbekir'e teşriflerinizi istibşâr (müjdelemek) ile harb-i zâilde (bitmiş olan harpte) ikinci ordu kumandanlığı ile Diyarbekir'de ve dördüncü ordu komutanlığı ile Halep'te bulunduğum sıralarda nesl-i necîbinize (temiz soyunuza) has olan evsâf-ı merdânelerini (yiğitlik vasıflarını) duymuş ve mine'l-giyâb (gıyâben) şahsiyet-i muhteremelerine karşı büyük bir muhabbet-i kalbiye hâsıl eylemiştim. Bütün cihân-ı İslâm'ın iki gözbebeği olan -Türk ve Arab milletlerinin- iftirak (ayrılık) yüzünden ayrı ayrı zayıf olması, ümmet-i Muhammed için şanlı bir halde buna karşı elele vererek ümmet-i Muhammed'in hürriyet ve istiklâliyeti uğrunda mücâhede eylemek bizler için farz-ı ayndir.

Unsurların sufûf (saflar) ve an'anâtını siyânet (ananelerini korumak) ile istîlâcıların esaretinden tahlis-i girîbân eylemeye (kurtulmaya) mücâhedâtınızda zât-ı necîbânelerinizle beraber olduğumu arz ederim. Bu bâbdaki mütâlalarımın onüçüncü kolordu vâsıtasıyla işârı sûretiyle müdâbele-i efkâr etmeyi (görüş alış verişinde bulunmayı) rey-i necîbânelerine terk ile takdim-i ihlâs eylerim efendim."

15 Haziran 1335 (1919)
Üçüncü Ordu Müfettişi
Mustafa Kemal[81]

Uceymî Sadun Paşa'nın sadâkat ve kahramanlıkla-

---

80 *Tarih Konuşuyor* Dergisi, İstanbul, Temmuz 1964, sayı 6, sh: 488 vd.

Uceymî Sadun Paşa hakkında -aşağı yukarı- aynı mâhiyette olmak üzere **"Dün ve Bugün"** isimli dergiye, diğer bir yazı yazan **Hamza Osman Erkan Bey**, ilâveten dercedilen telgrafın husûsî arşivinde mahfuz olduğunu bildirmektedir. (bkz: a.g.d., s: 30, 25.5.1956)'da yer alan **"İngilizler'i Yıldıran Şeyh"** isimli yazı...

81 *Tarih Konuşuyor* Dergisi, aynı sayı, sh: 491.

rına ışık tutan bir diğer yazar da merhum dostumuz **Halil Zafir Bey** (1916-1975)'dir. O da 1971 yılında aylık *Hilâl Mecmuası*'na yazdığı **"Uceymî Sadun Paşa"** adlı makalesinde şöyle diyor:

*"...Evet, bundan 50-60 sene evvel, Meşrûtiyet'i müteâkip sadrazam olan Bağdatlı **Mahmud Şevket Paşa**, hükümetin başına geçiyor. Günün birinde yakın bir dostuna, «Bu memlekette iş görmek hakîkaten güçmüş. En ufak mesele için etrafa danışmak lâzım gelecekmiş.» diyor. «Meselâ geçenlerde İngilizler bana müracaatta bulundular. Kuveyt ve Katar'ı istiyorlar. Buraları kum çölünden ibaret verimsiz yerlerdir. Artık bu kadar ufak bir meseleyi de şahsen hâl selâhiyetim bulunmaz ise, nasıl iş görebilirim. Böyle basit meseleyi hal etmek için yok Meclis-i Mebusan'dan, yok şundan izin almak benim için tenezzül olmaz mı? Ben bu devletin sadrazamı mıyım? Yoksa bostan korkuluğu mu?!. Bu kum çölünü verip vermemek münâkaşası kulaklarına gittiğinde dostumuz İngilizler herhâlde güceneceklerdir. Lütfen arkadaşlara söylensin. Mecliste patırtı yapıp beni ecânibe (ecnebîlere) karşı mahcup vaziyete sokmasınlar. Hem de zaten bu kupkuru yerlerden ne gibi fayda umulmaktadır.»*

***Mahmud Şevket Paşa** yanılmakta idi. Çünkü korktuğu itiraz ve patırtı Meclis içinden değil, bilâkis Meclis dışı, o kupkuru çöl parçalarından geldi. Hem de pek gürültülü tarzda...*

*Basra ve Necid havâlisi Şeyhü'l-Meşâyihi olarak o mıntıkada tam hâkimiyet kurmuş olan **Uceymî Sâdun Paşa**, hâdiseyi duyunca son derece müteessir oldu:*

"-İster kuru, isterse de kum çölü olsun!.." dedi. "Bir karış toprak, hatta bir tek kum zerresi bile verilemez. Ata yâdigârı bu yerler, bizlere muhafaza için emânet edilmiştir. Bu mülk, İslâm'ın mülküdür. O'na göre tasarruf şartları vardır. Hiç kimse bu şartları bozamaz. Hele ecnebîlere arazi vermek hususunda alınacak bir karar asla meşrû sayılamaz.

***Uceymî Sadun Paşa**'nın sadâkat timsali bu hareketini, Devlete karşı isyan olarak tefsir edip telâşa düşenler bulundu. Hâlen binbir gece masalları gibi dillere destan olan petrol padişahları, o vakitler teker teker **Uceymî Paşa**'nın emrinde idiler.*

*Böyle bir kimsenin baş kaldırması, devletin başına büyük bir gâile açabilirdi. Tabiî ki, bu **Uceymî Paşa**'yı iyi tanımayanların yanlış düşüncesi idi. Halbuki **Paşa**, devlete karşı gelmek şöyle dursun, bilakis doğru bildiği yolda hayatı dâhil, her varlığını ortaya koymaktan bir an geri kalmayacak asil karaktere sahip bir insandı. O vakitki devlet ricâli ile geçimsizliği ise, sırf onları doğru yola sevk etmek içindi.*

Hâdiseyi yakından tâkip izleyip de değerlendirilmesinde en çok yanılan İngilizler olmuştu. O kadar ki, Birinci Dünya Harbi arefesinde tam selâhiyetli bir murahhas heyetini O'na göndermek gafletinde bile bulundular. Gelen heyet, Paşa'nın derhal istiklâlini ilân etmesini teklif etti. Bu takdirde Irak ile Necid ve Katar, Kuveyt dâhil Basra Körfezi'nde geniş arazi, yani bugünkü ölçüye göre, Dünya'nın en zengin petrol hazînesi üzerindeki hâkimiyeti tanınacak ve O'na her türlü silâh ve para yardımında bulunulacaktı. Paşa bu gelenlerle gâyet az konuştu. Sert ve kesin bir hitapla tekliflerini reddetti. Yanında ayrılırlar iken de, beraberlerinde getirmiş bulundukları kıymetli hediyeleri alıp geri götürmelerini ihtar etti. Ordu saflarına katılarak, İngilizlere karşı cihâda girişti.

Bu harpte O'nun fedâkârlıkları, kahramanlıkları sonsuzdur. Düşmana karşı yılmadan, en ön safta dövüştü. Birinci Dünya Harbi'nin acı mağlubiyeti üzerine Anadolu'ya geçti. İstiklâl Mücadelesi'ne iştirak ederek; generalliği resmen tanındı. İstiklâl Mücâdelesi'ni müteâkip Urfa'da yerleşti. Orada kaldı. Bundan birkaç sene evvel vefât etti. Allah gani gani rahmet eyleye!.."[82]

Gelelim **Filistin ve Sûriye** havâlîsine... O zamanlar Sûriye, merkezi Şam olan bir vilâyetimizdi. Kudüs ise bir sancak merkezi olarak bu vilâyetin bir parçası idi. Bu havâlide Ordu Kumandanı sıfatıyla bulunan İttihat Terakkî reislerinden **Cemâl Paşa**, **"Deriye Dîvân-ı Âli-yi Örfîsi"** kararlarıyla pek çok Sûriye ileri gelenini Fransızlarla teşrîk-i mesâi etmek töhmetiyle astırmıştı. Fakat bundan dolayı, Sûriye halkı hiçbir zaman:

"-Türkler bize şöyle zulmetti, böyle zulmetti!.." de-

82 a.g.d., s: 113, sh: 11

memiş, haklı veya haksız sâdece **Cemâl Paşa**'yı ithâm etmekle iktifâ etmiştir. Bugün de durum aynıdır. Bize ne oluyor ki, bir **Şerif Hüseyin**'i dilimize dolayarak bütün Arapları ihânetle ithâm etmeye devâm ediyoruz. Burada bir düşman parmağı olduğundan aslâ şüphe edilemez.

İngilizler dağılan imparatorluklarını, yeni Dünya şartlarında "**Commenwelt**" adıyla bir birlik hâlinde ayakta tutmaya çalışmışlardır. Bu günkü Rusya da dağılırken aynı şeyi yapmıştır. Biz aynı şeyi yapamaz mıydık? Pekâlâ yapabilirdik. Zemin müsâiddi. Lâkin kafalarımız siyonist telkininin eseri olan fikirlerle doluydu.[83] Bunun tipik bir misâlini **Dr. Rıza Nur**'un hâtırâtında görüyoruz. **Dr. Rızâ Nur, Lord Gürzon**'un Musul'dan vazgeçmek mukâbilinde Sûriye'yi Fransızlar'ın elinden alıp bize vermeyi teklif etmiş olduğunu kendisinin ise, bu teklifi kabul etmediğini anlatmaktadır.[84] Halbuki zemin ne kadar da müsâidmiş. Halk, Fransız idâresi altına girmek istemiyor, nisbî bir muhtâriyetle veya kayıtsız şartsız bizimle birlikte bulunmak düşüncesine sâhip bulunuyordu. Bu keyfiyeti **M. Kemâl Paşa** Birinci Büyük Millet Meclisi'nin 24 Nisan 1920 (1336) târih ve Cumartesi günkü gizli celsesinde uzun uzun anlatmakta ve şöyle demektedir:

"... Sûriye'de İngilizler ve Fransızların tarz-ı idâresine, muhakkirâne idâresine hedef olduktan sonra bu aksamdaki (kısımlardaki) ehl-i İslâm, pek büyük bir hatâya dûçâr olduklarını

---

83 Böyle bir şeyin olabilirliğini anlamak için bir tek delil zikredelim:

Türk düşmanlığı ile itham edilenlerden **Nuri Said Paşa** mütârekede **Sadrazam İzzet Paşa**'ya Araplarla birlikte müşterek bir İslâm federasyonu altında birleşmemiz için bir teklif mektubu getirmiştir. Mektubu gönderen de gene en çok ihanetle itham edilmiş olan **Şerif Hüseyin**'dir. Bu gerçeği ifşa eden ise, bu mevzuda öteden beri uluorta Araplara saldırmakta olan **Cemal Kutay**'dır. Onun bu husustaki yazısının adı şöyledir: *"Nuri Said'in Sadrazam İzzet Paşa'ya Mektubu ve İslâm Federasyonu Teklifi"* (Bkz. *Tarih Konuşuyor* dergisi, cild 4, sayı 21, Ekim 1965, İstanbul)

84 **Dr. Rıza Nur**- a.g.e., sh: 906 vd.

takdîr ettiler ve onu müteâkip bir kısmı kendi dâhillerinde müstakil olmak ve yine bir sûretle, bir şekilde câmia-yı Osmâniye dâhilinde bulunmak cihetini düşündüler. Bittabî, makâm-ı muallâyı hilâfete karşı olan merbûtiyetleri (bağlılıkları) cümlemiz gibi bütün ehl-i îmân için bir vazîfe-i mukaddese idi. Diğer bir kısmı daha da ileri gittiler. Bize hiçbir şekil ve sûrette istiklâlin lüzûmu yoktur. Biz halîfemiz ve pâdişâhımıza merbût (bağlı) olarak câmia-yı Osmâniye dâhilinde bulunacağız, dediler..."

"... Binnetîce ***Emir Faysal*** *(****Şerif Hüseyin****'in oğlu) dahî husûsî murahhaslarını bizimle temâsa geçirdi. Resmî temasla bu mürâcaatın bizce telâkkî edilen nukâtı (noktaları) izâh etmek isterim. Herhâlde Sûriyeliler herhangi bir devlet-i ecnebiye ile münâsebetinin kendileri için binnetîce esâret olacağına kaanî oldular. Bundan dolayı bize teveccüh ettiler. Bizim bilmukâbele gösterdiğimiz şekil, şundan ibâret idi. Dedik ki:*

«-Hudûd-ı millîmiz dâhilinde bulunan menâbi-i insâniyyeyi (insan kaynaklarını) ve menâfi-i umûmiyeyi (umûmî menfaatleri) hudûdumuzun hâricinde isrâf etmek istemeyiz. Fakat ittihad, kuvvet teşkil edeceğinden bütün Âlem-i İslâm'ın mânen olduğu gibi maddeten de müttefik ve müttehid olmasını şüphe yok ki büyük bir memnûniyetle karşılarız ve bunun içindir ki bizim kendi hudûdumuz dâhilinde müstakil olduğumuz gibi Sûriyeliler de hudûdu dâhilinde ve hâkimiyet-i milliye esâsına müstenid olmak üzere serbest olabilirler. Bizimle îtilâf (uzlaşma) veya ittifâkın fevkinde bir şekil ki federatif veya konfederatif denilen şekillerden birisiyle irtibat peydâ edebiliriz. Ahâlî bunu arzuları fevkinde lehlerine telâkkî etmiş olacaklar ki, ***Emir Faysal*** *milletin bu arzusu karşısında kendi emellerinin sarsılmakta olduğuna vâkıf oldu ve mürâcaatları bunun üzerine oldu.*

Ahâlinin bu arzusu fiile de inkılâb etti. Sûriye dâhilinde bâzı ef'âl ve herekât bittabî mesmûunuz olmuştur. İşte bu fiiliyât başladıktan sonra ***Emir Faysal*** *sühûletle (kolaylıkla) tesis-i hâkimiyet edemeyeceğini ve Fransızlar da bir müstakil devlet hâlinde orasını kolaylıkla kullanamayacaklarını zannettiler ki; ağleb-i ihtimâl (gâlip ihtimâl) müştereken ahâliye demek istediler ki, biz de sizin fikrinizdeyiz. Ancak bizim yaşamak için paramız*

Bize karşı ihânet bahsinde dillere destan olan **Şerif Hüseyin**'in büyük oğlu **Emir Faysal**'ı İngilizlerin Filistin'deki kumandanı **General Allenby** ile birlikte görüyorsunuz. İşte bu **Emir Faysal**'dır ki; Filistin ve Suriye halkının baskıları neticesinde Türkiye ile berâber olmak için mürâcaat etmiş ve bunu da **M. Kemal Paşa** Meclis'in açılışının ikinci gününde ifşâ etmiştir. (24 Nisan 1920)

yok ve hâricin tazyîkâtına mukâvemet edecek vesâitimiz yoktur. Türkiye bunu temin ederse biz Fransızları memleketimizden kovabiliriz.

Bunu biz samîmî telâkkî etmedik. Onun için vukû bulan siyâsî mürâcaatta biz de siyâsî cevap vermiş bulunduk. Ancak hakîkî irtibat hükümet şeklinde değil, fakat Sûriyelilerle olmuş oldu. Ve oradaki bu hareket, hakîkaten bize mânevî kuvvetle berâber maddî kuvvet zammetmiştir. Hudûd-ı millîmizin cenûb cephesindeki harekâtı nazar-ı dikkatten geçirecek olursak bu fiiliyâtın semerât-ı maddiyyesini görebiliriz..."[85]

M. Kemal Paşa, Meclisin açılışının ikinci gününde yapılmış olan gizli celsede söylediği bu sözlerden sonra **Irak**, **Kafkasya** gibi diğer yerlerden bahsetmekte ve oralarda da benzer keyfiyetleri ifâde etmiş bulunmaktadır.

Filistin bölgesiyle alâkalı olarak iktibas ettiğimiz şu satırlar, Sûriye halkının, biz Adana'ya kadar çekildikten sonra bile hâlâ bizimle berâber olmak arzusundan vazgeçmediğini ve **Emir Faysal**'ı (**Şerif Hüseyin**'in oğlu) bile bu arzuya râm ederek böyle bir mürâcaatta bulunmaya mecbûr eylediğini göstermiyor mu? Biz böyle bir halkı mı ihânetle ithâm ediyoruz? Ayıptır beyler! Biraz utanalım ve kendi geçmişimize siyonizmin gözlüğüyle bakmaktan vazgeçelim!..

Suriye müslümanlarının bize ihânet etmiş bulunmakla itham olunmaları şöyle dursun, Fransız işgal ve istilâsına mâruz kaldıktan sonra bile bizimle beraber olmak istediklerine tek delil, **M. Kemal Paşa**'nın yukarıda nakledilen sözleri değildir. 1919 yılında **Şerif Hüseyin**'in oğlu **Faysal**'ın **M. Kemal**'le birlikte hareket etmek üzerinde bir anlaşma imzâ edildiği şâyiâsı zuhûr etmiş ve bu şâyiâ İngilizler ve Fransızları bir hayli meşgul etmişse de bilâhare bunun bir ermeni yakıştırması olduğu ortaya çıkmıştır. Fakat böyle bir şâyiâ büsbütün sebebsiz de değildi. O yıllarda Türkiye'deki Millî Mücâdelecilerle **Faysal** arasında pek çok görüşme ve yazışmalar vâkî olmuş ve halk arasında Türki-

85 *TBMM Gizli Celse Zabıtları*, Ankara, 1995, c:1, sh: 2-3

-Hâinler ve müşevvikleri bir arada-

Allenby, Faysal, Llyod George ve **Lady Allenby** bir arada (1919)

ye ile beraber olup Fransızlar'la mücâdele etmek husûsunda âdetâ bir cereyan vücud bulmuştur. Gerçekten 24 Ocak 1920 tarihinde **M. Kemal** ve **Ali Fuad Paşa**'lar Suriye müslümanlarına müstevlîleri iki ateş arasında bırakmak üzere bir teklifte bulunmuşlardır. Havâlideki bazı türk subaylarının da gayretiyle Fransız işgali altında acı çeken Suriye ve hatta Kuveyt'te türk ve arap müşterek bir teşkilât vücuda getirilmiştir. Bu teşkilat, "**Suriye-Filistin Kuvvâ-yı Osmaniye**" adını taşıyor ve başkanlığını da **Özdemir Bey** takma adını kullanan bir türk deruhte ediyordu. Bir nevî gerilla harbiyle fransızları yıpratan bu teşkilâtın Türkiye'deki (Maraş, Antep) fransız kuvvetlerini zaafa uğratmakta büyük bir rolü olmuştur. Bu safhada **Emir Faysal** da (**Şerif Hüseyin**'in oğlu), babası da İngilizler ve hatta Fransızlar tarafından aldatıldığını anlamaya başlamış[86] ve Türkiye ile birlikte hareket etmek imkânını araştırmaya başlamıştı. Bu sebepledir ki, **M. Kemal Paşa**'ya yukarıda bahsi geçen müracaatı yapmıştı.

Diğer taraftan Suriye liderlerinden **Said Haydar** başkanlığındaki bir heyetin Türkiye'ye gelerek **M. Kemal** ve

---

86 Gerçekten **Şerif Hüseyin**, İngilizler tarafından "**Büyük bir Arap İmparatorluğu kurulması**" ve "**kendisinin «Halife» sıfatı ile bunun başına getirilmesi**" sûretinde aldatılmıştı. Zira daha 16 Mart 1917'da Londra'da gizlice imzalanan "**Sykes Picot**" anlaşması ile Ortadoğu İngilizler'le Fransızlar arasında taksim edilmiş bulunuyordu. 1917 yılında Rusya'da işbaşına gelen Bolşevikler (Komünistler) tarafından ifşâ edilmiş bu anlaşmayı, İngiltere adına **Sir Mark Sykes**, Fransa adına ise **Charles François Picot** imzalamıştır. Bu anlaşmaya göre:

1-Adana, Antakya bölgesi, Suriye kıyıları ve Lübnan Fransa'ya; Musul hâriç Irak, İngiltere'ye bırakılıyordu. Fransa ve İngiltere kendilerine bırakılan bu bölgelerde istedikleri şekilde bir idâre kurabileceklerdi.

2-Sûriye'nin diğer bölgeleri ile Musul ve Ürdün'ü şâmil bir büyük Arap Krallığı kurulacak, ancak bu Fransız ve İngiliz koruyuculuğu altında bulunacaktı.

3-Filistin'de, Rusya ve diğer müttefikler ile Mekke Şerifi Hüseyin tarafından kararlaştırılacak olan beynelmilel bir idâre kurulacaktı. (**Ömer Kürkçüoğlu**- *Türk-İngiliz İlişkileri*, İstanbul, 1989, sh: 73)

arkadaşlarıyla gizli bir görüşme yaptığı bilinmektedir. Bu görüşme sonunda dört maddelik bir anlaşma kaleme alınmıştır:

1- Suriye'nin kuzey sınırında bilhassa Musul bölgesinde bazı sınır değişiklikleri yapılmalıdır.

2- İtilâf Devletleri'ne karşı Maan'dan Karadeniz'e kadar ortak bir cephe kurulmalıdır.

3- Türk ve Arap askerî kuvvetleri tek bir kumanda altında toplanmalıdır.

4- Başarı sağlandığı takdirde Türkler'le Araplar müstakil iki devlet halinde yaşamalı ve bu birliktelik elli yıl müddetli bir garantiye rabtedilmelidir.[87]

Ayrıca bir İngiliz istihbârât raporuna göre **M. Kemal** henüz daha Sivas'tayken türk, kürd ve arap şeyhleriyle bir toplantı yapmış ve bunun sonunda **"Kuvvâ-yı İslâmiyye"** adında bir teşkilât kurulmuştur. Türklerden, kürtlerden ve Mardin yöresindeki bazı aşiretlerden toplanan eli silâh tutan insanlara türk subayları kumanda edecek ve onlar da **M. Kemal Paşa**'ya bağlı bulunacaklardı.[88]

Zira bu sırada Suriye halkı (tabiî Filistin de) fransız işgalinden rahatsız bulunuyor ve Fransızlar'a karşı Türkler'in desteğini umarak o yolda çalışıyorlardı. Gerçekten **Yasin** ve **Cafer Paşa**'lar ile Halep'teki **Şerif Hüseyin** taraftarı subaylar, Osmanlı padişahına Halep'ten gönderdikleri bir telgrafta:

"-Suriye'nin istiklâle kavuşmasını destekleyiniz. Ülkemizi size iâde etmeye çalışıyoruz. Bu fırsatı kaçırmayınız. Size aslâ ihânet etmeyeceğiz" diyorlardı.[89]

Bunlar Türkiye'ye gönderdikleri bir heyetle fransızlara karşı mücadelelerinde kendilerine desteklenme ricasında bulunmuşlardı.

---

87 Bakınız: **Salâhi Sonyel**, *Türk Kurtuluş Savaşı ve Dış Politika-I*, Ankara, 1973, sh: 192-193.

88 Bakınız: **Zeki Sarıhan**, *Kurtuluş Savaşı Günlüğü*, c: II, sh: 312, Ankara, 1984.

89 **Salâhi Sonyel**, a.g.e, sh: 193.

Bu alâka o derece ileriye varmıştı ki, **Şerif Hüseyin**'in adamlarından 19 Ocak 1920'de İstanbul'a gelerek Babıâli'ye Mekke Emiri'nin (**Şerif Hüseyin**) Osmanlı'yla yeniden ve dostâne münâsebet kurmak istediğini bildirmişti. Türkler'in ve Araplar'ın mevcud olduğu her yerde bu birlikteliğin lüzûmu ifâde ediliyor ve herkes kendi çapında bir şeyler yapmaya çağrılıyordu. Meselâ Avrupa'da ağırlığını suriyeli müslüman Araplar'ın teşkil ettiği bir **"Asya Müslümanları Federasyonu"** kurulmuştu. Bu federasyon gurbet şartlarında toplayabildiği yüz bin türk lirasını Ankara'ya göndermişti.[90]

Bu hususta gene **M. Kemal Paşa**'ya atfen değerli okuyucularımıza arz edeceğimiz, bize sâdık diğer bir Arap lideri de şudur:

b- Şerif Ahmed es-Sünûsî

Irken Arap olan, hatta seyyid olan, yani Peygamber soyundan bulunan, buna ilâveten de şimâl-i Afrika'nın en büyük tarîkati Sünûsîler'in şeyhi ve hatta Libya'nın devlet reisi bulunan **Şerif Ahmed es-Sünûsî** bu **"Arap ihâneti (!) palavrasına"** karşı onu red ve cerhe tek başına kâfî gelecek bir misaldir.

Bu zât, düşman propagandasının iğvâsına kapılmış bazı Araplar'a nasihatçi olarak gönderilmek üzere İstanbul'a çağrılmıştı. Kendisi o sırada İtalyan işgaline mâruz kalmış bulunan vatanını müdafaa için silâhlı bir mukâvemet hareketinin başında bulunuyordu. Buna rağmen halîfenin dâvetine icâbetle İstanbul'a gelmiş, lâkin harbin nihayete ermek üzere bulunması sebebiyle düşünülen hizmeti îfâ etmesine imkân olmamışsa da, az sonra zuhûr eden Türk-Yunan harbi dolayısıyla **M. Kemal Paşa**'nın büyük ölçüde takdirlerini celb eden hizmetleri sebkat etmiştir.

Gerçekten o, Anadolu'yu vilâyet vilâyet dolaşmış,

---

90 **M. Kemal Öke**, *İngilterenin Güneydoğu Anadolu Siyaseti ve Binbaşı E. W. C. Noel'in Faaliyetleri*, Ankara, 1988, sh: 64.

Türkiye'den ayrılmakta olan **Ahmed es-Sünûsî** Hazretlerinin Tarsus'un Yenice İstasyonu'nda **M. Kemal** ile karşılaşması

câmilerde vaazlar vererek millî mücadeleyi desteklemiş ve bir çok gencin cepheye gitmesine âmil olmuştur. Bunu, Türkiye'den ayrılacağı sırada Ankara'da şerefine tertib edilmiş bulunan toplantıda, **M. Kemal Paşa** uzun bir konuşma ile anlatmıştır ki, bu konuşmanın tamamını iktibâsa imkân olmadığı cihetle, şu birkaç cümleyle dikkatlerinize sunalım:

*"....Kendileri şimdi Afrika'da bulunmuş olsalardı her halde orada düşmanlarımıza vurulacak darbe daha müessir olacaktı. Fakat aramızda bulunmak sûretiyle bize kattıkları mânevî değer orada bulunmaktan daha pek fazladır. Sünûsî tarikatının büyük müessislerinden sonra aramızda mevcûdiyetleriyle bize şeref ve kıymet kazandırmış bulunan büyük din adamı **Şeyh Ahmed es-Sünûsî** hazretleri, pederleri ve kendileri İslâm Dünyası'nda büyük bir değer taşıyan teşkilâtın en mühim sîmâları olarak tarihe geçmişlerdir. Bütün âlem-i İslâm'ın hürmet ve muhabbetini hakkıyla kazanmış olan bu tarikatı ve onun mümtaz mümessilini riyasetinde bulunduğumuz **Türkiye Büyük Millet Meclisi** nâmına hürmetle selâmlar ve kendilerine gösterdikleri necîb alâka ve bizi bu yolda mücadeleye devam husûsunda vâkî teşviklerinden dolayı minnetle anarız.*

Afrika'nın en tabiî reisini, en selâhiyattâr hükümdarını, ve bize mâzideki emsalsiz mücadeleleri ile rehber olmuş Sünûsîleri, kalbimizden gelen en büyük takdir ve takdîs hisleriyle alkışlarız.

Şeyh hazretlerinin Âlem-i İslâm'da îfâ buyuracakları hidâmâtı (hizmetleri) şimdiye kadar sebkat etmiş hizmetlerinden üstün olacak ve bu sayede İslâm'ın yegâne ümidi olan Türkiye Büyük Millet Meclisi Hükümeti bütün Dünya nazarında büyük bir mevkî ihraz edecektir. Kendilerini ve necîp milletlerini gerek şahsım ve gerekse Türkiye Büyük Millet Meclisi nâmına şükranla selâmlar ve teşekkürlerimi arz ederim."

Bu konuşmaya **Şeyh Ahmed eş-Şerif es-Sünûsî**, Türk Milleti'ni göklere çıkaran iltifatlarla mukâbele etmiş ve bu uzun konuşmasını şu cümleyle bitirmiştir:

"-Sizinle beraber mücâdele eden ve muvaffakiyetinize duâ

Büyük Türk Dostu
Şerif Ahmed es-Sünûsî

eden bir insanım. Gayemiz İslâm'ın îtilâsıdır (yükselişidir). Bu sebeple her sûrette ben ve memleketim hizmetinize âmâdedir. Allah muîniniz, Hazreti Peygamber şefaatçiniz olsun. Amin."

Bu âilenin diğer bir ferdi olan **Şeyh İbrahim bin İdris es-Sünûsî**, biz muhâtaralı bir şekilde Sakarya'da Yunan'la harp ederken te'lîf eylediği **"Parıldayan Nûr"** isimli eserinde bizim hakkımızda şu takdirkâr sözleri söylemekteydi:

".... Yeri gelmişken şunu tam bir gerçek olarak arz ve itiraf etmemiz lâzımdır ki, bu gün İslâm Milletleri arasında en kuvvetlisi ve haşmetlisi ve dînî vahdet ve idare yönünden en ümid vericisi, Türk Milleti'dir. Binâenaleyh bütün İslâmî harekât ve dayanışmanın kuvvet merkezi Türkiye olmalıdır. Kahraman Türk Milleti'ni bu yakın alâka ve müzâherete ve bu çok mühim vazifeye ehil kılan bir çok târihî ve stratejik imtiyazlar vardır. Hilafeti temsil etmiş olması bütün Âlem-i İslâm'ın kalbgâhı olan Haremeyn civarının hâdim ve hâmisi olmak şerefine sahip bulunması ve bütün emânât-ı mukaddeseyi hâlâ uhdesinde mahfûz bulundurması, asırlar boyunca İslâm'ın alemdârlığını yapmış olması ve onu Rabbânî bir lütufla her türlü tehlike ve saldırıştan koruması, nihayet hâl-i hazırdaki tutumunun hâlâ ümid verici olması gibi sebepler bu büyük milleti bu gün de islâmî hareket ve dayanışmanın ve İslâm Âlemi için çırpındığımız topyekûn kurtuluşun kuvveti, rehberi ve lideri olmaya sevk etmektedir.

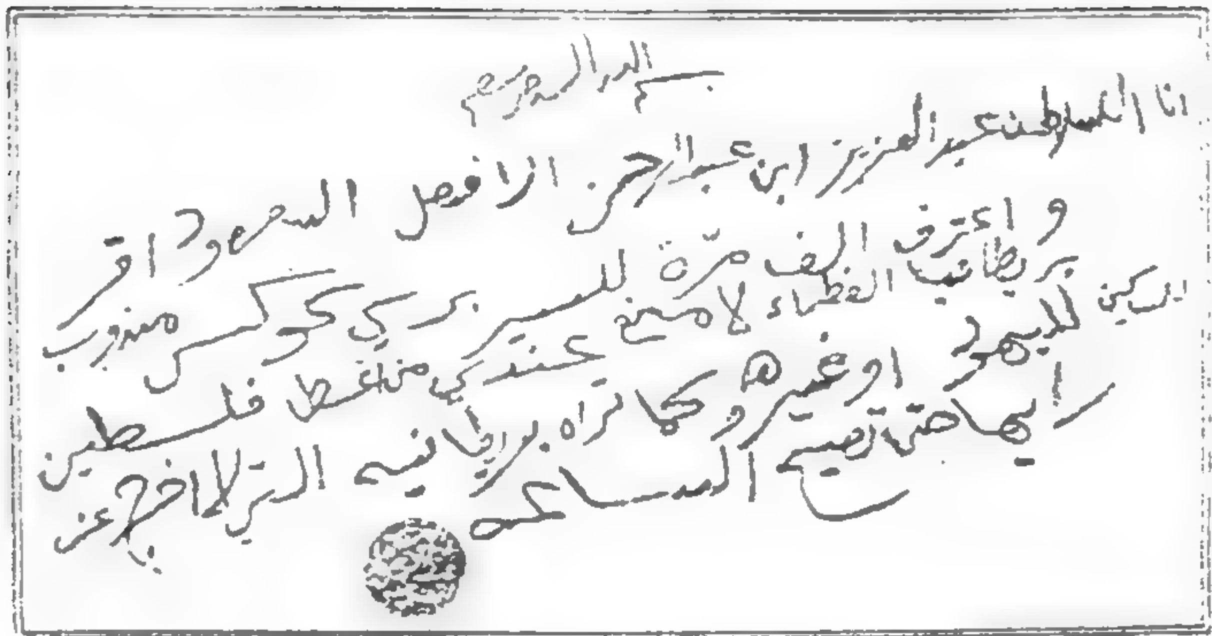
Türkiye'nin ve İslâm Âlemi'nin kurtuluşu, Allah'ın izniyle, ancak Müslüman Türk Milleti sâyesinde olabilir ve böyle de olacaktır."[91]

Aslında kitap hacmiyle ele almak lâzım gelen böyle bir meseleye burada bir istidrad kabîlinden temas ederken okuyucuyu sıkmayacak bir şekilde meseleleri hülâsâ edebilmenin güçlük ve rahatsızlığı içindeyim.

Evet, Araplar ihânet etmişlerdir, ama bize değil, asıl birbirlerine... Buna dâir bir-iki misal zikredelim.

1- Suud bin Abdülaziz: Suud bin Abdülaziz, Suûdî

91 Tafsilât için bkz: **Şeyh İbrahim bin İdris es-Sünûsî**, *Parıldayan Nur*, terc. **Ali Ulvi Kurucu**, İstanbul, 1963, sh: 110

بسم الله الرحمن الرحيم
انا السلطان عبد العزيز ابن عبد الرحمن الفيصل آل السعود اقر واعترف الف مرة للسير برسي كوكس مندوب بريطانيا العظمى لا مانع عندي من اعطاء فلسطين للمساكين اليهود او غيرهم كما تراه بريطانيه التي لا اخرج عن رايها حتى تصيح الساعة

* مصدر هذا الاعتراف : كتاب تاريخ آل سعود *

Suud Devleti'nin kurucusu Suud B. Abdülaziz'in Filistin'de veya herhangi bir yerde "yahudi devleti" kurulmasına muvafakat ettiğini ve hayatı boyunca İngilizler'den ayrılamayacağını taahhüd eden kargacık burgacık yazılarla beyanı!

Devleti'nin ilk kralıdır. Devlet olmak için vehhâbîliği benimsemiş ve halkın hissiyâtını bu sûretle Osmanlı'ya karşı tahrikle ayrılık sevdalarına kapılmıştır. Yukarıda bir dipnotta, önce **Kavalalı Mehmed Ali Paşa**'nın oğlu **Tosun Paşa**, sonra da **Şammar** Aşireti tarafından bu emellerine sed çekildiğini nakletmiştik.

Sonunda **Şerif Hüseyin**'in İngilizler'den sızlanmaları haddi aşınca ona karşı kullanılması düşünülmüş ve bu yüzden silâhla takviye edilerek Hicaz Krallığı üzerine sevk edilmişti (1932).

Fakat böyle bir kullanılma gerçekleşmeden önce Londra'ya getirilmiş ve kendisinden Filistin'de bir yahudi devletinin kurulmasına karşı çıkmayacağı ve ölünceye kadar İngilizler'e itaatten ayrılmayacağı yolunda bir taahhüd alınmıştı. Demek ki, Filistin dâvâsına ilk ihânet hareketlerinden biri de budur. Câhil, fakat son derece zekî ve hırslı bir kimseydi. Hasımları bir gece baskınıyla onu yaralamış, öldü sanarak terk etmişlerdi. Fakat o ölmemiş ertesi günü

aşiretinde âlâyişli bir düğün tertipleyerek hasımlarını da dâvet etmişit. Bir çok kereler evlenmiş ve pek çok evladı olmuştur. Rivâyete nazaran erkek çocuklarının sayısı kırktır. Usul-i saltanatta **"ekber evlad"** sistemini benimsedikleri için kendisinden itibaren bu güne kadar (bugünkü dâhil) gelmiş geçmiş bütün suud kralları O'nun oğludur.

2- Kral Abdullah: Kral Abdullah, Şerif Hüseyin'in oğludur. Yahudiler karşısında arapların hatırı sayılır bir güç teşkil etmesini istemeyen ingilizler, **Şerif Hüseyin** ve oğullarını ayrı ayrı devletlerin başına geçirmişlerdi. Bunlar Hicaz, Ürdün ve Irak krallıkları idi. Coğrafyası bir, lisanı bir, dili bir, dini bir olan insanları böyle üç ayrı devlet haline getirmek yahudi menfaati icabıydı. **Şerif Hüseyin**'in de bilâhare itiraz ettiği, yakındığı noktalardan biri buydu. **Kral Abdullah** başlangıçtan itibaren ingiliz desteğiyle devlet reisi olduğu için onların siyâsetini takip ediyordu ki, bu devlet için bugün de aslî siyâset aynıdır. Tabiatıyla İngiliz'e paralel olmak demek, yahudi ve İsrail'e paralel yürümek demektir. **Kral Abdullah** bu siyâseti icabı başlangıçtan itibaren yahudiye müzâhir olduğu gibi bundan dolayı maddî destek de görmüştür:

*"**Kral Abdullah**, Şiloah'ın kurduğu temaslar sonucunda Filistin topraklarının paylaşımı konusunda İsrail ile gizli bir anlaşmaya varmıştı. 1948 savaşında bu anlaşma hayata geçirildi; İsrail birlikleri BM tarafından Yahudi Devleti'nde ayrılan toprakların daha da fazlasını işgal ettiler, ülkenin doğusundaki geriye kalan kısım, yani sonraki adıyla **"Batı Şeria"** ise **Kral Abdullah** tarafından ele geçirildi. İki taraf arasındaki bu gizli işbirliği sayesinde, bir **"Filistin Devleti"** henüz doğmadan yok edilmiş oluyordu. **Abdullah**, 1951 yılında bir sûikasde kurban gidene dek Yahudi Devleti'nin gizli bir müttefiki olmayı sürdürdü; bunda, İsrail'den aldığı onbinlerce dolarlık rüşvetin de büyük rolü vardır."*[92]

---

92 Bkz: **Ian Black&Benny Morris**, *Israel's Secret Wars*, sh: 65'dan naklen **Cevat Eroğlu**, a.g.e., sh: 81.

Aynı kaynak **Kral Abdullah**'ın ölümünden sonra yerine geçen **Kral Hüseyin** hakkında da şu bilgiyi vermektedir:

*"Aynı Fas Kralı **Hasan** gibi, Ürdün Kralı **Hüseyin** de neredeyse yarım yüzyıldır süren iktidarı boyunca İsraillilerden büyük destek gördü. **Ronald Payne**'in **"Mossad: Israel's Most Secret Service"** adlı kitabında yazdığına göre, İsrail gizli servisi, 1950'li, 60'lı yıllarda kendisine karşı düzenlenen darbe girişimlerini önceden haber vererek **Kral Hüseyin**'in iktidarda kalmasına yardımcı olmuştu. İsrail gizli servislerinin **Kral Hüseyin**'in iktidarını ayakta tutmak için gösterdikleri çaba, Le Monde'un yahudi yazarı **Marek Halter**'in **Kral**'a yazdığı açık mektupta ise şöyle anlatılıyordu: «İsrail'e ve gizli servisine güvendiniz. Nisan 1957'de, Temmuz 1958'de, Mart 1959'da, Ağustos 1960'da, Temmuz 1966'da, Nisan 1967'de... her seferinde sizi Mossad kurtardı.» Ürdün Kralı da Yahudi Devleti'nden gördüğü bu yardımları karşılıksız bırakmamış, Ürdün Gizli Servisi Muhâberat'ın, Mossad'a çeşitli konularda yardımcı olmasını sağlamıştı. İsrailli gazeteciler **Dan Raviv** ve **Yosi Melman**'a göre, «Muhaberat, Mossad'a Arap Dünyası'nın kapılarını açtı.»"*[93]

3-Arap dâvâsına ihanet eden araplar sayıp dökmekle biter gibi değildir. Biz bunlara Fas Kralı **Şerif Hasan**'ı da zikrederek nihayet vermek istiyoruz:

"Fas Kralı **Hasan**, bunun en ilginç örneklerinden biriydi. İsrailliler, 1950'lerin sonundan bu yana Kral'ın iktidarda kalmasına destek oldular, rejim muhaliflerini temizlemesine yardım ettiler. Fas ve İsrail arasındaki örtülü işbirliği, 1966'da ortaya çıktı.

Ve büyük bir enternasyonal krizin doğmasına sebep oldu: Kriz, Fransa, Fas ve İsrail'in karıştığı **"Ben Barka Olayı"**ydı. **Mehdi Ben Barka** sürgünde yaşayan ve **Hasan** rejimi tarafından ölüme mahkûm edilmiş, faslı radikal bir aydındı. Fas gizli servis şefi **General Muhammed Oufkir**,

---

93 **Cevat Eroğlu**, a.g.e., sh: 58.

1965'de kraldan **Ben Barka**'yı ortadan kaldırmak için emir aldı ve derhal Mossad'dan yardım istedi. Mossad, **Ben Barka**'nın Paris'teki kaçırılma olayını organize etti. Daha sonra da **Ben Barka** öldürüldü. Fas gizli servisi o zamandan beri Mossad'la hep yakın ilişkiler içinde oldu."[94]

Türk-Arap münâsebetleri üzerine, bu münâsebetlerin en gergin olduğu bir zamanda -bir müslüman hissiyâtıyla- îmal-i fikr eden değerli mütefekkir **Prof. Halil Hâlid**, bu husustaki eserini şu cümlelerle bitirmektedir:

"Ey Araplar ve Türkler! Sizi şaşırtmaya, sersem etmeye ve birbirinizle uğraştırmaya çalışlanlardan sakınınız. Bilgisizlikten doğan kötü zanları artık bırakınız. Birbirinizi iyi anlayınız. Bütün İslâm Âlemi, hasret içinde sizin tam olarak birleşmenizi gözlüyor. Kalplerinizi birbirine sıkıca bağlayınız. Birbirinizi seviniz: Tâ ki Allah da sizi sevsin."[95]

C- İNGİLİZLER'İN FİLİSTİN'İ İŞGALİ

Filistin cephesinde üç ordumuz vardı: Dördüncü, yedinci ve sekizinci ordularımız. Bunlardan ortada bulunan yedinci ordunun ânî bir sûrette geriye çekilmesi üzerine İngilizler dördüncü ve sekizinci orduları -aşağı yukarı kâmilen- imhâ ettiler. Asker perişan kitleler hâlinde **Şam**'a çekildi. Fakat burada da tutunmak imkânı kalmayarak Kuzey'e doğru dağınık kâfileler hâlinde ilerlediler. İngilizler, kuvvetlerini ikiye ayırarak bir kısmını **Musul** istikâmetinde, bir kısmını ise Filistin'e doğru harekete geçirdiler. 1918 yılının Eylül ayı sonlarıydı.

Bu askerî mağlûbiyetin netîcesindedir ki, devletimiz **30 Ekim 1918 târihli Mondros Mütârekenâmesini** imzâlamıştır. Şimdi burada bir nebze durarak çok yaygın olan bâzı yanlışlara işâret etmek isteriz. İstanbul dâhil olmak üzere, aziz vatan parçalarının bilâhare mâruz bulunduğu işgal ve istîlâlar zannedildiği gibi **"Sevr Sulh Muâhede-**

94 **Cevat Eroğlu**, a.g.e., sh: 57.

95 **Prof. Halil Hâlid**, *Türk ve Arap*, Kahire 1912, sh.33

si Projesi"ne istinâden olmamıştır. O, müttefiklerce 10 Ağustos 1920'de bize tek taraflı olarak dayatılmış ve tasdik edilmeyerek **proje** hâlinde kalmıştır. Ondan **M. Kemal Paşa**'nın Nutku, **İnönü**'nün hâtıraları ve diğer bütün kaynaklar dahî "**proje**" olarak bahsederler.[96] İşgaller, Filistin hezîmeti dolayısıyla imzalamaya mecbur kaldığımız Mondros Mütârekenâmesi'nin 7. maddesine göre vâkî olmuştur.

Mîsâk-ı Millî, 20 Ocak 1920'de son **Osmanlı Meclis-i Mebûsânı**'nca kabûl edilmiş bir vesîkadır. Umûmiyetle ve Millî Mücâdele'nin nihâî hedeflerini ortaya koyan, zannedildiği üzere, Mîsâk-ı Millî hudutları, bugünkü hudutlarımız değildir. Çünkü bu vesîka, 30 Ekim 1918 târihli Mondros Mütârekenâmesinin imzâ edildiği anda fiilen veya hukûken bizim olan yerleri "**asgarî vatan**" îlân etmekte ve bunlardan aslâ vazgeçilmeyeceğini bildirmektedir. Buna göre **Batum, Batı Trakya, Ege Adaları, Kıbrıs, Antakya, Lazkiye, Halep** ve **Musul**, Mîsâk-ı Millî'ye dâhil olduğu hâlde **Lozan**'da peşkeş çekilmiştir. Lozan Muâhedenâmesinin, Sevr Sulh Projesi ile mukâyese olunarak muvaffak olmuş gösterilmeye çalışılması abesle iştigaldir. Zîrâ Sevr, Yunanistan hâriç hiçbir devlet tarafından tasdik edilmeyip akîm kalmış bir tekliften ibârettir. O hâlde Lozan'ın değerlendirilmesinde doğru olan "**Mîsâk-ı Millî**"nin miyâr ittihâz edilmesidir.

Buna göre **Musul**, Mîsâk-ı Millî'ye dâhildir. Çünkü İngilizler, orasını 2 Kasım 1918'den itibaren işgal edebilmişlerdir.

General Allembi kumandasındaki İngiliz kuvvetleri, Yıldırım Ordular cephesindeki hezîmetten istifâde ederek Kudüs'e girdiklerinden az bir zaman sonra, o günkü İngiliz **Hâriciye Nâzırı Lord Balfour** bir beyannâme yayınlayarak isteyen Yahudi'nin rahatça gelip Filistin'e yerleşebilmesine kapıları ardına kadar açmıştır. Târihte ve Filistin'in kaderinde bir dönüm noktası olan bu dekleras-

96 Bkz: İşbu eserde yer alan 52 numaralı dipnot.

yon aslında **Rothschild'**e yazılmış bir mektuptur:

Balfour deklerasyonu:

"Sevgili ***Lord Rothschild****!..*

Majestelerinin hükümetiyle ilgili meseleyi son derecede tarafsız bir görüşle ele almaları gerekliliğine inanmaktayım. Kendileri her zaman olduğu gibi, mes'eleyi bütün açıklığıyla mütâlaa ederek Filistin'i Yahudiler'in kendilerine vatan olarak kurabileceklerini hassaten tavsiye edeceklerine bütün kalbimle emînim.

Hakîkaten Yahudiler de gece gündüz çalışırlarsa bu meselede kısa zamanda muvaffakiyet elde edeceklerini görmemek körlük olur.

Bizim bu deklerasyonda asıl söylemek istediğimiz husus ise, başka bir mevzudur. Filistin'de yerleşecek olan Yahudi göçmenlerin aynı topraklarda yaşayan diğer dinlere mensup cemaatler ile eşit vatandaşlık (gerek medenî gerek dînî) haklarına sâhip olacağıdır. Yeni yerleşenler aynı zamanda eskileri gibi siyâsî faaliyetlerde (bu şahsî isteklerine bağlıdır) dahî bulunabileceklerdir."

İngiliz Kraliyet Hükûmeti
Dışişleri Bakanı
Lord Balfour
2 Kasım 1917

Bu beyannâme, çoktan hazırlanmış bulunan Yahudi topluluklarının akın akın artık İngiliz idâresindeki Filistin'e gelip yerleşmeye başlamaları netîcesini doğurmuştur. O târihe kadar Kudüs civârında âzamî 50-60 bin Yahudi varken bu sayı sür'atle çoğalmaya başlamıştır. Yeni köyler, çiftlikler tesis ediliyor ve bu da birçok ihtilâflara sebep oluyordu. İngilizler'in Araplar'la münâsebeti ve binnetîce menfaati vardı. Bu sebeple iki yüzlü bir siyâset tâkip ederek kâh Araplar'ın, kâh Yahudiler'in gönlünü almak yolunu tutuyordu. Bazen Yahudi göçmenlere husûsi bir muâmele yapıyor, bâzen de Araplara gösteriş için yeni göçmenleri birkaç gün tel örgüler arkasında bekletiyordu. Bu durum Dünya basınında mîzâhî bir sûrette ele alınıyor

Suud Abdülaziz (Suud Devleti'nin kurucusu) 1931 yılında, avânesiyle birlikte Londra'da **W. Churchill**'le pazarlıkta...

ve İngilizler kızını iki ayrı dâmâda göstererek her birinden ayrı başlık parası alan açıkgöz bir babaya benzetiliyordu.[97] Gelen Yahudiler, çiftlikler tesis ediyor ve bazen de bol para vererek Arap çiftliklerini satın alıyorlardı. Bu taktirde orada çalışan Arap köylülere yol veriliyor ve işsiz kalan böyle kimseler büyük bir kargaşaya sebep oluyorlardı.

Bunlar kısa zamanda **Kudüs Müftüsü Emin el-Hüseynî**'nin etrâfında toplandılar ve O'nun teşvikiyle tedhişçi bir milis kuvveti hâline geldiler. Sabotajlar yapıyor, fırsat buldukça Yahudi öldürüyor ve böyle iptidâî şekillerle Yahudi muhâceretini önlemeye çalışıyorlardı. Bu karışıklıklar, tabiatiyle oradaki İngiliz idâresini de müşkil bir durumda bırakıyordu. Nihâyet Suriyeli bir Türk olan **Fevzi el-Kavukçu**'nun bu milis hareketlerini tensik etmesiyle bu tedhişler daha büyük bir çapa ulaşınca Yahudiler de mukâbil bir askerî düzenlemeyi gerçekleştirmekte geç kalmadılar: **Haganah Teşkilâtı**... Bu yarı milis, yarı asker mukâbil teşkilâtla **Emin el-Huseynî** ve adamlarına büyük zâyiât verdirmeye başladılar.

İngiliz siyâsetin bu iki yüzlülüğünü anlamak için kendileri tarafından beyân olunan şu itirafları dikkatlerinize sunalım:

"Peki verilen sözler, bir sürü vaatler Siyonistlere ne derece tesir etmiş olabilir? Üstelik kendi toprakları için isyan ettirilen Filistinliler ortada aldatılmış bir misal olarak dururken «Gerçekten de, Filistin Araplar'a vaad edilmiş midir?» diye münakaşa o günden beridir devam etmektedir... (Filistin, bu durumu ile: Dünya mîzahında kızını iki ayrı damad adayına göstererek, ikisine de «Kızımı sana verdim.» diyen bir babanın iki damattan da başlık parası almasına benzetiliyor. Tabiî bu işin şaka tarafı... İnsanın kendi toprağını, kim çıkıp da, «Bu toprakları ben sana bağışladım.» diyebilir, diye düşüneniniz olabilir, ama insan ne kadar inanmak istemese de gerçekler ortada.)

*1915-16 Senelerinde **Sir Henry Mc Mahon**, İngilizler'in Mısır'daki Yüksek Komiseri ile, Mekke'de bulunan **Kral Hüse-***

---

97 **Philip Knightley-Colin Simpson**- a.g.e., sh: 161.

yin arasında bir yazışma olur. İşte ilk Arap-İngiliz anlaşmalarına bu yazışmalar ile başlanır. Peki bu mektuplarda İngilizler'in vaad ettiği müstakil Arap toprakları içerisinde Filistin dâhil değil midir?

George Antonius, *meşhur Arap tarihçisine istinâden, «Evet, Filistin de dâhil edilmiştir. Kendisi mektupları bizzat elden geçirerek, bu hususta bakın ne diyor: [Filistin] kasden, noksan bırakılmış. Böyle husûsî bir anlaşmada, bu topraklardan bahsedilmemiş olması durumu aydınlığa çıkarıyor. Bu hata o kadar bârizdir ki; insan elle tutacakmışcasına yazışmaların seyrinden fark ediyor. Ayrıca böylesine bir hatayı bir tarafta İngiliz Yüksek Komiseri, öbür tarafta ise Arap Dünyası'nın istikbalini elinde tutan Mekke Şerifi yapıyorlar. Aslında ise, yazışmanın neden böyle yapıldığı ortada bütün çıplaklığı ile durmaktadır. Mekke Şerifi, Filistin topraklarının müstakil Arap Toprakları içinde bulunmaması için bu mektuplarda herhangi bir aksülamel dahî göstermemesinin tek ve kat'î sebebi: Filistin Toprakları için daha başka bir vesîka ile aralarında kayda bağlamış olmaları... İşte bütün mesele bundan ibarettir."*[98]

Öbür taraftan Siyonistler'in söylediklerine bakılırsa, «İngiltere böyle bir anlaşmaya, yani Filistin Toprakları'nın yapılan anlaşmadaki bağımsız Arap Topraklarına aslâ dahil edilmiş olduğuna dâir hiç bir sözleşmenin **(Şerif Hüseyin ile)** *mevcud olmadığına âid ısrarlarda başı çekmektedirler.»*

Aynı ısrar, «Kraliyet Filistin Komisyonu»nun raporunda da dikkati çekiyor. 1937-1939 yılında **Lord Maugham** *tarafından şu söze dikkat edelim:*

"-İngiliz İmparatorluğu içinde kalan hükümetlerin hiç birisinin 1915'den bu tarafa verdiği sözler veya yazılı kayıdlar geçerli değildir. Bu aynen **Sir Henry Mc Mahon** *ile Mekke Şerifi'nin yazışmalarında... hâriç bırakılan Filistin... gibi topraklar için geçerli olduğu gibi, diğer yazışmalarda bulunan hür Arap Toprakları için de böyledir, ve bu kayıdların ciddiye alınarak, diplomatik faaliyete geçirecek değerleri maalesef kalmamıştır."*

98 *The Arap Awakening*- p. 179, (Arap Uyanışı, sh: 197)

Bu iddia, birçok bakanlar tarafından münakaşa edilmiştir. Bunların arasında ***Winston Churchill, Herbert Samuel*** *ve bizzat* ***Henry Mc Mahon*** *da bulunmaktadır.* ***Mc Mahon*** *yirmi sene kadar bir süre sessizliği tercih ettikten sonra 1937'de The Times gazetesine yazdığı bir mektupta:*

«Mevzû üzerinde bazı açıklamalar yapmak gerektiğine kendimi mecbur hissederek bu yazıyı yazdım... Fakat bugün ciddî bir şekil alan mes'elede oldukça sınırlı açıklamalar yapmam gerektiği idrakindeyim... Katiyyet ile ifade etmek isterim ki, Müstakil Arap Toprakları içinde bırakılarak Filistin'in ***Şerif Hüseyin****'e vaad edilmiş olması ve bölgede tam bir Arap Hâkimiyeti fikri ve vaad'i bizzat tarafımdan tasarlanmış değildir?» (23 Temmuz 1937)*

Bütün dogmatikliği ile ortaya çıkan bu açıklama ne ilktir, ne de son. İki İngiliz Hükümet zaptında yeni açıklandığına göre, bu topraklar olduğu gibi, yani Filistin de dâhil olmak üzere, Arap hâkimiyetine vaad edilmiştir.

Birinci zabıttaki imzâ, 1916 Kasım tarihli olup ***Hogart****'a âiddir.* ***Hogart*** *tarafından hazırlanan bu zabıtta «****Sir Mc Mahon*** *ile* ***Şerif Hüseyin*** *arasında yapılan görüşmede nelerin kabul edildiği nelerin edilmediği belirtilmektedir.* ***Mc Mahon****'un tersine, Arap Bürosu tarafından hazırlanan kâğıtlar gayet kesin ifadeler taşımaktadır:*

«Arapça konuşulan bütün bölgelerin Arap istiklâline terki, ve sınırların -Kuzeyde 37 derece mesahada, doğuda İran sınırında, güneyde İran Körfezi ve Hind Okyanusu, batıda ise Kızıl Deniz ve Akdeniz'de 33 derece mesaha -civarına kadar olan bölgeler içinde kalan, ve bir anlaşmazlığa meydan vermemesi için-Şam, Humus Hama, ve Halep Batı'dan hudud olarak kat'î olmayan bir çizgi halinde- kabulünü işaretler. Bütün bu yalanlara karşı da, bir koz olarak çizilen son çizgi ve Akdenizli oluş, ilerde Fransa ile Arapların arasında anlaşmaları için çizilen bir hattır.

İkinci zabıt ise: Harbiye Nezâreti'nin İşleri Komitesine âiddir ve 27 Kasım 1918 tarihini taşımaktadır. Bu zabıttaki teferruat ilk defa yayınlanmaktadır. Komite Başkanlığı'nda

«Olempiyalı» edasıyla **Lord Curzon** *oturmaktadır. Komite Suriye hakkında konuşmuş ve sıra Filistine gelmektedir. (Burada dikkatinizi çekmek isteriz,* **Lord Curzon** *bizzat Dış İşleri Bakanlığı'nı temsil de etmektedir.) O meşhur sesi ile konuşur:*

"-Filistin mes'elesi şu durumdadır. Şayet tahahhüdlerimizde anlaşabilir isek, ilk yapılacak iş, Ekim 1915'de **Şerif Hüseyin***'e umûmî mânâda bir söz vermektedir. Şöyle ki, içinde Filistin'in de bulunduğu toprakların, İngiltere'nin de vaad ettiği gibi, Arap İstiklâline terk edilmesidir ki; yakında istiklâllerini ilân edebilsinler.»*

İfadenin bundan daha açık bir şekli olamaz. Evet, İngiltere, Filistin'i önce Arap hâkimiyetine terk etmeye karar vermiştir.

Bolfour Deklarasyonu'nu takiben bölgeye muhârecet eden Yahudiler'in akını, Arapları endişelendirmeye başlamış ve İngiltere'ye yaptıkları bütün îkazlar, idareciler tarafından kulak arkası edilmiştir. **Hogart***'ın ifadesine göre, «Siyonizm»e aksülâmel, günden güne çığ gibi büyümekte idi. Şimdi bir de bu karşı kuruluşlar başlıca dört yerden destek görmeğe başlamıştı. Anti-Siyonist yahudi çıkarlarını destekleyen Amerikan unsurlar, Filistin'deki Amerikan Protestan misyonu, Suriye Entelijansı mensuplarının Filistin'de faaliyet gösterenleri ve* **George-Picot** *anlaşmasını temsil eden Fransız Partisi mensupları idiler.»*

Meydana çıkan bütün bu zorlukların neticesinde, İngiltere diplomatik taktik değiştirmeğe karar vermişti; Filistin'i bizzat İngiltere istiyordu ve Siyonizm ise, İngiltere'ye bu isteğinde yardımcı bir unsurdan ibaretti. İngiltere'nin Arap sahasında bulunan subayları tabiî bu diplomasiyle bir kurtarıcı olarak sarıldılar. **Lawrence** *meselâ, Balfour Deklarasyonu'nu, Fransızları Filistin'den çıkartmanın, hatta Fransızlar'ı Suriye'den temizlemenin tek ve en çıkar yolu olarak gösteriyordu. Bu sahnede oynadığı oyun, fazlası ile cüretkârâne idi. Suriye sınırı boyunca bulunduğu bütün ülkelerde yürüttüğü yeraltı faaliyetlerinin finansmanını karşılayanlar ve hatta ne yapması hakkında gerekli emirleri verenler, İngiliz kisvesi altında çalışan Siyonistler'den başkaları değildirler."*[99]

---

99 **Philip Knightley-Colin Simpson- a.g.e., sh: 161-166.**

Bu sırada **Emir Faysal**'la Yahudiler arasında imzalanan bir anlaşma ortalığı yatıştırmaya kâfî gelmedi. **Dr. Vaizman** ve **Emir Faysal**'ın imzaladıkları bu anlaşmada Araplarla Yahudiler'in akrabalıklarından bahsedildikten sonra, 4. maddede:

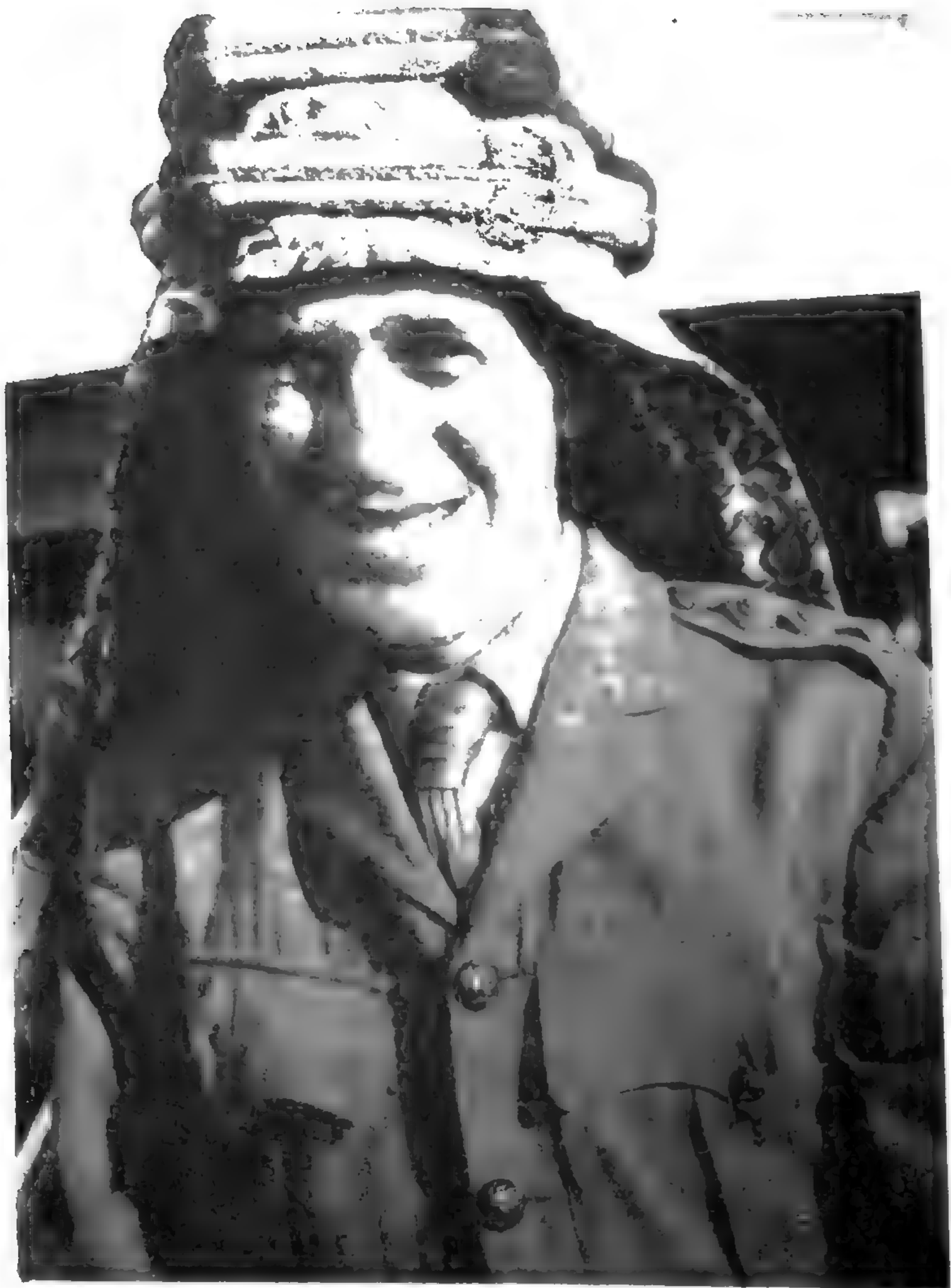
"Yahudiler'in Filistin'e göç etmeleri, toprağın değerlendirilmesi, yoğun tarıma geçmek sûretiyle yerleştirilmelerinin kolaylaştırılması sağlanmak isteniyordu."

Gûyâ aynı zamanda Arap çiftçilerinin hakları da dikkate alınacaktı. Bunun bir sebebi de Yahudiler'in tesis ettikleri çiftlikleri sulama imkânına sâhip olarak Araplar'dan çok daha fazla verim almalarıydı. Ancak vaktiyle bize ihânet ettiği iddiâ edilen **Faysal** ve babası **Şerif Hüseyin**'in bu defa Araplar'a ihânet ettiğini söyleyenler çıktı. Çünkü **Şerif Hüseyin** de bu anlaşmayı harâretle alkışlamıştı.

İngilizler, her zamanki iki yüzlü siyâsetleriyle, kâh Araplar'ın ve kâh da Yahudiler'in tarafını tutarak ortalığı yatıştırmaya çalışıyordularsa da karşılıklı çatışma ve anarşik hâdiseler bir türlü dinmek bilmiyordu.

Bu sırada Almanya'da Nazi Partisi Yahudi aleyhtarlığı istikâmetinde bâzı icraatlar yapmaya başlayınca, **Kudüs Müftüsü Emin el-Hüseynî** ondan bir medet hâsıl olur düşüncesiyle Almanya'ya gitti. **Hitler**'i Yahudi aleyhtarlığında teşcî etmeye (cesâretlendirmeye) çalıştı. Bu sırada Almanlar, Bakü petrollerine ulaşmak için Anadolu'ya saldırmak ve Karadeniz sâhillerinden Kafkaslar'a ulaşmak istiyorlardı. Fakat **Hitler**'in yanındaki generaller, Türkler'in gerilla harbi yaparak Alman ordularını yıpratabileceğini söylüyor ve O'nu Bakü'ye şimâlî Karadeniz'den ulaşmaya iknâ etmeye çalışıyorlardı.

Emin el-Hüseynî'nin ziyâreti esnâsında bu durum bir daha mevzû bahis olunca Almanlar O'nu tebdîl-i kıyâfetle Kırım'a soktular. O da Kırım halkını Alman ordusuyla birlikte hareket etmek husûsunda iknâ etti. Ve böyle de oldu. Ammâ Almanlar Moskova önlerinde haşin soğukla-

LAWRENCE

-yarı arap yarı ingiliz kıyâfetiyle-

ra yenilip tâlihleri dönünce **Kırım** halkı Ruslar'a ihânetlerinin (!) cezâsını topyekün **Sibirya**'ya sürülmekle çektiler. O târihte Kırım'ın beş milyon olan nüfûsu, bugün beş yüz bin civârındadır. Ancak bu kadarı sağ sâlim vatanlarına dönebildiler.

Almanlar'ın mağlûbiyeti üzerine **Hitler**'den umduğu desteği bulamayan **Kudüs Müftüsü Emin el-Hüseynî** eli boş olarak tekrar Filistin'e döndüğünde iki taraflı kör dövüşü hâlinde kavga devâm etmekte ve İngilizler de bu işten bıkmış bulunmaktaydılar. Filistin'de Federal bir Arap-Yahudi Devleti kurarak oradan çekilme düşüncesine ağırlık vermeye başladılar. Bu sırada Araplar'ın mukadderâtı üzerinde söz sâhibi olmak üzere **"Lecnetü'l-Arabiyyetü'l-Ulyâ el-Filistiniyye"** yâni Yüksek Filistin Arap Cemiyeti adıyla bir teşekkülleri vardı. Bir taraftan Yahudi Hagânah teşkilâtına, diğer taraftan bu Arap Lecnesi ve onun başındaki müftü **el-Hüseynî**'ye mürâcaatla bu fikirlerini münâkaşaya açtılar. Kurulacak devlette Araplar üçte iki ekseriyetle temsil edileceklerdi. Lâkin devlet reisinin bir Arap olmasını Yahudiler kabûl etmediler. Azınlık olan Yahudiler'den bir devlet reisi seçilmesini ise, Araplar'ın aslâ kabûl etmeyecekleri âşikârdı. Bu durumda bir çâre aradılar ve çâreyi İngilizler'le Yahudiler müştereken şöyle buldular:

Kurulacak Federal Arap-Yahudi Filistin devletinin, devlet reisi bir Osmanlı Şehzâdesi olmalıdır. Bunu Yahudiler uygun gördüler. Araplar'ın da uygun görecekleri tahmin olunuyordu. Bunun için gurbetteki Osmanlı şehzâdelerini bir bir ele alıp müzâkere mevzuu yaptılar ve o târihte Mısır'da ikâmet etmekte olan **Şehzâde Mahmud Şevket Efendi** üzerinde karar kıldılar.

Şehzâde Mahmud Şevket Efendi, Sultan Aziz merhumun oğlu **Seyfeddin Efendi**'nin mahdûmu idi. Hânedân, vatan-ı azîzinden tard edildikten sonra Mısır'daki halasının yanına gitmiş ve orada yerleşmişti. İyi yetişmiş, siyâsî ahvâli kavramakta ve tahlil etmekte mâhir ve faal bir

insandı. Hattâ bu vasfı sebebiyledir ki, daha sonra **Nâsır** ondan endişe edecek ve kendisini Mısır'dan tard edecekti.[100] **Mahmud Şevket Efendi**, Mısır'dan çıkarıldıktan sonra Fransa'nın **Bagnols S/cézé** isimli küçük bir kasabasında oturuyordu. Burada Cezâyir istiklâlinden sonra Fransa'ya ilticâ ve hicret etmiş olan Araplara bir rehabilitasyon merkezi kurulmuş bulunuyordu ki; on iki dil bilen kızı **Nermin Sultan**'a orada tercümanlık vazifesi verilmişti. Bu sebeple hayatı bir mâcerâ romanı kadar alâka çekici olan bu kudretli Osmanlı şehzâdesini, 1965 yılında zikri geçen Fransız kasabasında ziyâret eden, bu satırların yazarı, ona bu Filistin krallığı meselesini de sormuş ve aldığı cevapları bir teyp bantı ile tescîl etmişti. Şimdi buradan târihin meçhûl kalmış bir sahifesini aydınlatmak için bu izahatı okuyucularımıza arz ediyoruz.

D- FİLİSTİN'E BİR KRAL NAMZEDİ: ŞEHZÂDE MAHMUD ŞEVKET EFENDİ

«-Size Filistin'de hükümdarlık teklif edilmiş, değil mi efendim?»

«-Hatırımda kaldığına göre, zannedersem 1948 senesindeydi. İngilizler, Filistin'den çekiliyorlardı. Çekilmeden önce, orada yerli bir hükümeti kurmak istemişlerdi: Bir Filistin Hükümeti. Fakat bu, ne bir Arab ve ne de bir Yahudi hükümeti olacaktı. Şüphesiz, orada büyük çoğunluk o zamanlar Araplar'da idi. Gayet az miktarda da yahudi vardı. İngilizler, bu iki ceamatten müteşekkil bir hükümet teşkilini düşünmüşlerdi. Hikâyesi uzundur. Araplar bunu kabul etmediler. O zaman Araplar'ın, eski **Kudüs müftüsü Emîn el- Hüseynî**'nin riyâseti altında **«Lecnetü'l-ulyâ el-Arabiye-t-ül Filistiniyye»** adında bir cemiyetleri vardı. Teklif edilen devlette her hususta Araplar üçte iki, Yahudiler ise üçtü bir nisbetinde temsil edileceklerdi. Bu cemiyetin

---

100 Câlib-i dikkat bir şahsiyet olan **Şehzâde Mahmud Şevket Efendinin** (1901-1973) hayat ve mücadeleleri hakkında tafsilat için *"Osmanoğullarının Dramı"* isimli eserimize bakılabilir.

vâkî teklifi reddetmiş olmasına mukabil, Yahudiler kabul ediyor ve büyük bir tehâlük gösteriyorlardı. Zira, Yahudiler azınlıktaydılar. Fakat kuvvetli bir azınlık!... Araplar ise, onlardan pekçok fazla idiler, amma bu sadece bir sayı üstünlüğü idi. Başkaca bir mânâ ifâde etmiyordu.

Bu iş için Araplar'la Kâhire'de temasa geçen İngilizler, hiç bir müsbet netice elde edemediler. **Emin el-Hüseynî**'nin riyâseti altındaki Arap liderlerinden müteşekkil bu on üç kişilik cemiyet, teklifi kabule yanaşmamışsa da müzâkereyi devam ettiriyordu. Bu cemiyet mensuplarından müteşekkil bir hey'et bu maksadla Londra'ya gönderilmişti.

Bu mes'elenin Araplar'la İngilizler arasındaki müzakereleri Londra'da devam ederken ben o zaman Mısır Başvekili olan **Mehmed Mahmud Paşa**'nın evinin karşısındaki bir apartımanda oturuyordum. Londra'ya giden Araplar, yine hiçbir netice elde edemeden Kahire'ye dönmüşlerdi. Tam o arada bir gün vaktile İngilizler'le münasebette olduğunu sonradan işittiğim bir Türk bana telefon etti. Ve dedi ki:

«-Sizi muhakkak görmek istiyorum. Lütfen beni kabul eder misiniz?»

O ana kadar Mısır'da yaşadığı ve bir türk olduğu hâlde kendisini tanımazdım. Fakat nasıl:

«-Sizi tanımıyorum, gelmeyin!...» diyebilirdim. Üstelik telefon eden bir vatandaşımdı. Bu sebeple:

«-Buyurun!..» dedim.

Adamcağız az sonra çıkıp geldi. Kelli felli bir adamdı. Otomobilli, şoförlü filândı. Karın, göbek de o biçim. Parmağında güzel, iri taşlı pırlantalı mırlantalı eski sistem yüzükler vardı. Bir erkeğin parmağında da böyle kadın gibi mübalâğalı yüzükler bulunsun, doğrusu akıl alacak bir şey değil. Nihayet dedi ki:

«- Efendim, burada Yahudi **«Haganah»** **Cemiyeti**'nin bir mümessili var.»

Sözünü keserek:

Filistin'e hulûl etmeye başlayan Yahudiler'e karşı gerilla hareketleriyle karşı koyan Kudüs Müftüsü **Emin el-Hüseynî**

«-Peki bundan bana ne?,..» diye karşılık verdim.

«-Yoo...» dedi. «Sizinle görüşmek istiyor.»

«- Allah, Allah!.. Yahudi **Haganah Cemiyeti**'nin mümessilinin benimle ne alâkası var, niçin görüşmek ister?..»

«-Zararı yok» dedi. «Herhalde bir söyleyeceği olmalı. Ne söyleyeceğini ben bilmiyorum ama, bir kere görüşürseniz iyi olur zannederim.»

Ben ona sorabilirdim. «Madem ne söyleyeceğini bilmiyorsunuz niçin bu görüşmeye tavassut ediyorsunuz? Sizin bu Yahudi Cemiyeti ve onun mümesssili ile münâsebetiniz nedir?» Nezâketsizlik olmasın diye sormak istemedim. Ayrıca da, ben bu işe ehemmiyet atfetmiyor ve adamı baştan savmak istiyordum. Kendisini sırf bir nezâket eseri kabilinden kabul etmiş, konuşuyordum. O'nunla da görüşmeyi teklif ettiği, Yahudi Cemiyeti ile de hiçbir münâsebetim yoktu ve olamazdı.

«-Vallahi» dedim, «evet veya hayır diyebilmek için, rica ederim bana bir iki gün müsaade ediniz! Şöyle bir düşüneyim, ondan sonra reyimi size söylerim...»

Kendisinin telefonu vardı.

«-Size telefon ederim beyefendi» diye ilâve ettim.

«-Peki» dedi.

Gayet nâzik ve terbiyeli bir adamdı. Zannedersem evvelce Türkiye'de emniyet şube müdürlerindenmiş. Son derecede zeki ve kurnaz bir kimseye benziyordu.

Neyse o zaman İkinci Cihan Harbi sebebiyle Mısır, askerî işgal altında idi. Kahire'de İngiliz, Fransız ve Amerikan askerleri vardı. Mısır, ister istemez müttefiklerle beraberdi, İngiliz ordularının yakın Şark mıntıkasının kumandanı da Kahire'de bulunuyordu. O zaman benim İngilizler'le -size sonra da anlatacağım bâzı sebeplerle- temasım vardı. Görüştüklerim bilhassa ordu zabitleriydi. Fakat İngiliz Sefâreti, bana karşı iki yüzlü bir siyâset takib ediyordu. O zaman Kahire'deki **İngiliz Sefiri Lord Clarn** idi. Bu, tamâmiyle benim aleyhimde idi. Fakat **Hamilton** isminde Sefâretin birinci sekreteri vardı, bu bana karşı daha samimi ve dostça davranıyordu. Bir de o sırada İngiliz Entelicans Servisi'nin Yakın Şark'taki faaliyetlerini idare eden bir **Lord Kinros** vardı. Onların da kimisi samimi, kimisi de gayr-i samimi olmak üzere benimle görüşürler, alâkadar olurlardı.

Ordu zabitlerinden de bâzı görüştüğüm yüksek rütbeli kimseler vardı. Meselâ **General Wilson**. Bu, Yakın Şark İngiliz Orduları Başkumandanıydı. Meselâ **Kolonel Benster** vardı ki, hâlis İskoç olan bu sempatik ve ihtiyar adam müthiş bir diplomattı. Sonra **Philip Taylor** vardı. Onunla da çok iyi görüşürdük. Biraz evvel de söylediğim gibi bunlarla sıkı fıkı görüşmekte idim. Bunun da sebebi şu idi:

O zaman Almanlar galip bir vaziyette bulunuyorlardı. Ukrayna'yı geçmişler, O'nu tepeledikten sonra Kırım'ı alarak, Kafkaslar'a dayanmışlardı. **Elbruz Dağı**'na yaklaşan Alman kuvvetleri, işgal ettikleri yerlere Alman bayrağını çekmişlerdi. Fakat bir takım müşkillerle de karşı karşıya idiler. Ordularını beslemek için lâzım gelen yardımı alamıyor, iâşeyi temin edemiyorlardı. O zaman benim elime, Almanlar'ın bu sıkışık durumundan kurtulmak için

Türkiye'yi işgal etmek maksadıyla hazırladıkları teferruatlı bir plânları geçmişti. Bu plânı meşhur «SS» Teşkilâtı hazırlamıştı. Tabiî böyle bir plân boşuna yapılmış olamazdı. Demek ki; Almanlar'ın Türkiye'yi işgal etmek hususunda ciddî bir tasavvurları vardı. Bu rapor, beni çok alâkadar etti.

Almanlar bu plân gereğince Türkiye'ye hücum edecek olurlarsa, muhakkak ki orada kendilerine yardımcı kukla bir hükümet kurarlardı. Bu takdirde, İngilizler, Fransızlar ve Amerikalılar mecburen Türkiye'ye karşı muhârib vaziyete gelmiş olacaklardı. O zaman, Türkiye, son derecede müşkil bir vaziyette kalacaktı, işte bu sebeple İngilizler'le dostluk kurup onlarla temas temin etmeyi düşünmüştüm, içimdeki arzu, onların bu mesele etrafındaki niyet ve temayüllerini öğrenmek ve vatanıma karşı yapabileceğim herhangi bir hizmet olursa, buna şimdiden hazırlanmaktı. Evet gayem tamâmiyle bundan ibaretti. Bu maksatla kısa zamanda bir çok İngiliz ileri geleniyle dostluk kurmuştum.

Şimdi bu Yahudi **Haganah Cemiyeti**'nden gelen mümessille, İngilizler'e haber vermeden görüşmeyi doğru bulmadım. Çünkü, bir kere Filistin, henüz İngilizlerin elindeydi. Üstelik de Mısır bile onların işgâl-i askerîsi altındaydı. Bu yüzden İngiliz Sefârethânesi'ndeki tanıdıklarımdan biri olan **Philip Taylor**'a telefon ederek:

«- Ziyaretinize gelebilir miyim?» dedim.

Adamcağız:

«- Memnuniyetle» dedi.

Sefârethaneye gittim ve kendisine dedim ki:

«-Mesele böyle, böyle, böyledir!... Ben sizin arkanızdan bu teklifi kabul ederek **Haganah Cemiyeti**'nin mümessili ile görüşmek istemedim. Çünkü sizin henüz Filistin'den çekilmemiş bulunduğunuzu, oraya tamamen hâkim olduğunuzu biliyorum. Yarın oradan çekileceğinizi de biliyorum. Araplar'la Yahudiler'den müteşekkil bir hükümet kurmak istediğinizden de haberim var. Bu hal şek-

lini, Araplar'ın kabul etmediğini, bu hususta Londra'daki müzârekelerden hiçbir netice alınamadığını da biliyorum. Şimdi böyle bir zamanda, Yahudi **Haganah Cemiyeti**'ne mensup bir adamla mühim bir siyasî mesele için görüşmeyi size haber vermeden yapmayı doğru bulmadım. Acaba sefâret bu hususta ne düşünür, teklifi kabul edip, adamla görüşeyim mi? Benim o zâta söyleyecek hiçbir şeyim yoktur. Çünkü Filistin beni alâkadar etmez.»

«-Bak» dedi, «ben size bir dostunuz sıfatıyla söyleyeyim ki, bu zâtla görüşün, fakat bu benim söylediğim, hükümet ağzından değil, sefâret ağzındandır. Şimdi lâzım gelen yerlerle görüşür, konuşur, onların bu mesele hakkında ne düşündüklerini size bildiririm.»

Tabiî derhal yakın Şark İngiliz Orduları Başkumandanlığı büroları ve Sefâret'in alâkalı kimseleriyle görüşerek bana telefon etti ve:

«-Size» dedi, «**Kolonel Benster** gelecek. O sizi bu mesele etrafında daha fazla aydınlatabilir. Kendisiyle görüşüp konuştuktan sonra bir karara varırsınız!...»

Hakîkaten de az sonra **Kolonel Benster** çıkıp geldi. Biraz yaşlı, çok zengin bir adamdı. **Bank National Egypte**'in, -zannedersem- direktörüydü, İngiliz Generalleriyle- aslında bir albay olmasına rağmen son derecede senli benli konuşur, gayet nüfuzlu bir kimse idi.

Dedi ki:

«Ben **Wilson** (İngiliz Başkumandanı) ile görüştüm, benim bu hususta tam bir salâhiyetim vardır. Siz, **Lord Clarn**'e (Kahire'deki İngiliz Sefiri) değil bana bakın, benim söylediğimi yapın! Bu iş, **Clarn**'in işi değildir. O böyle işleri sevmez ve hiç bir sûretle de karışmaz. Fakat ordu, O'nun gibi düşünmüyor. Hattâ Sefâret'in diğer mensupları da O'nunla aynı fikirde değildirler. Siz lütfen, bu Yahudi **Haganah Cemiyeti**'nin mümessili ile görüşün! Kendisini dinleyin ve istediği neyse bundan bizi de haberdar edin!»

«- Pekâlâ» dedim.

O gitti. Teklifi getiren Türk'e telefon ederek:

Kudüs Müftüsü **Emin el-Hüseyni** mesâî arkadaşlarıyla

«- Bu adamı sâdece dinlemek şartıyle kabul edebilirim!» dedim.

Biraz sonra ikisi birlikte geldiler. Mümessil, genç ve enerjik bir adam olarak görünüyordu, ismi de **Mister Shivery** (şiveri) idi. Amma sonradan öğrendim ki, bu Yahudi, İngiliz ordusunda nüfuzlu bir binbaşı imiş. Neyse kısa bir hoş beşten sonra adam derhal söze başladı. Ciddi bir iş adamı tavrındaydı. Genç ve enerjikti. Bir yere, bir yazıhâneye kapıdan girer girmez, tak, tak, tak!, diye işini plânlı bir şekilde görüp gidecek bir tipti. Vaktini kaybedecek bir kimseye benzemiyordu.

«-Bak» dedi, «İngilizler 1948 senesinde Filistin'den çekilecekler. İstiyorlar ki; orasının geleceği için şimdiden ciddî bir adım atsınlar. Bunun için de bir takım düşünceleri var. Orada üçte iki Arap, üçte bir Yahudi olmak üzere mahallî bir hükümet kurmayı düşünüyorlar. Evet üçte iki Araplar'dan olacak! Hükümetin bakanları, polisi, jandarması, memuru, hâsılı herşeyi üçte iki nisbetinde Arap, üçte bir nisbetinde de Yahudi olacak! Araplar, bu teklifi kabul etmiyorlar. Fakat biz memnuniyetle kabul ediyoruz.»

«-Pekâlâ, biz de gazetelerden, radyolardan bu mevzuda bazı şeyler okuyor, işitiyoruz» dedim.

«-Hayır» dedi, «İşin başka cihetleri de var. Biz önce bu teklif gerçekleşsin, istiyoruz. Fakat ikinci olarak da bizi alâkadar eden diğer mühim bir husus vardır. Devlet Reisi kim olacak? Bu mes'ele bizi son derecede düşündürüyor. Çünkü böyle bir devletin reisinin, Arap olmasını istemiyoruz. Sıfatı ne olursa olsun, bu mühim değildir. Hâkim olsun, cumhurreisi olsun, kral olsun, ne olursa olsun, fakat Arap olmasın!... Hele Yahudi hiç olmasın! Bunun da imkânı yoktur. Çünkü Araplar kabul etmezler.»

«-Biz» dedi, «karar verip, Mısır'a geldik, Mısır kral âilesinden bu iş için birisini seçmek istiyoruz. Bu zâtı da bulduk, **Prens Abbas Halim**!»

Böyle açık açık konuşuyordu. Ben, **Prens Abbas Halim**'i şahsen çok iyi tanırdım. Çok kıymetli bir adamdı.

Kitabın müellifi 1961 yılında Mescid-i Aksâ'nın merdivenlerinde hac yolcusu arkadaşlarıyla

Hakikaten müthiş ve değerli bir insandı. Zannedersem, bu âilede büyük **Mehmed Ali Paşa** denilen adam yok mu, işte O'nun moderniydi. Yapıcı, kurucu, kültürlü, cesur ve son derecede kabiliyetli müthiş bir adamdı. Hâlâ sağdır. Fakat zavallı hayatını mâalesef çok kötü şartlar altında idâme ettirebilmektedir. İşte bakın, bazan böyle kıymetli adamlar hayatta binbir meşakkat içinde sürünür de, beş para etmez adamlar bilmem ne olurlar!... Hayat bu!... Ne yaparsın!.. Kader ne ise o oluyor. Bu, niçin böyledir, diye bir suâle mahal yoktur. Neyse azizim, adam konuşmasına devam ederek dedi ki:

«- O, yâni **Prens Abbas Halim** bunu kabul etmiyor. Daha doğrusu edemiyor. Çünkü Mısır Hükümeti bu işe mâni oluyor. Mısır kral âilesinden birisinin Filistin'e kral olmasını çeşitli sebeplerle doğru bulmuyor. **Abbas Halim** de bu vaziyet karşısında teklifimizi reddetmek mecburiyetinde kalmıştır. Bu sebeple biz, başka birisini bulmak için araştırmalar yaptık. Ve sizi bu iş için münâsip gördük. Onun için geldik, size teklif ediyoruz. Kurulacak bu Filistin devletinde, devlet reisi olmayı kabul eder misiniz? İşte mesele bundan ibarettir!»

Ben tabiatiyle çok şaşırdım. Çünkü Filistin kat'iyyen aklımdan bile geçmezdi. Ne münâsebetle geçecek, geçse ne olacaktı?!.. Ahâlisinin bir kısmı arap, diğer kısmı ise yahudidir. Ben ise bir türküm. Allah, Allah!.. Bu nasıl olur? Ben arabı da bilirim yahudiyi de! Çünkü Araplar arasında çok yaşadım. Kendisine bir cevap vermek lâzımdı. Dedim ki:

«- Bunun cevabı öyle birden bire verilemez. Verilirse ciddi bir şey olmaz. Bana müsaade edin, bir iki gün sonra ben size haber veririm.»

Adamcağız:

«- Peki» dedi ve ayrılıp gitti.

Ertesi günü kendisine telefon ettim. Tekrar kalktı geldi. Bu sefer yalnızdı. Fakat ben O'nu çağırmadan önce İngilizlerle temas etmiş ve durumu bildirmiştim. **Kolonel**

Benster bana kabul etmemi söylemişti. Ayrıca lüzumlu yerlerle konuşup görüştükten sonra tekrar telefon ederek, teklifi kabul etmem için ısrar etmişti. Ben, İngilizler'le yukarıda anlattığım sebepten dolayı arayı bozmak istemiyordum! Çünkü aklım fikrim Türkiye'de idi. Yarın Almanlar aziz vatanımıza taarruz ederlerse, durum ne olacaktı? Benim düşündüğüm hep bu idi. Filistin beni alâkadar etmiyordu.

Neyse **Misler Shivery**'ye dedim ki:

«-Vallahi siz öyle bir şey söylediniz ki; beni hayretler içerisinde bıraktınız. Benim Filistin'le hiç bir alâkam ve ona dair hiçbir düşüncem yoktur. Hiç!... Ben bir yabancıyım. Siz yahudisiniz. Benim orada devlet reisi olmamı siz istiyebilirsiniz, ama, acaba Araplar ne diyecekler? Bu zorla olacak bir iş değildir. Orada yaşayan Araplar'la Yahudiler'in ittifakıyla mümkün olabilir. Araplar'ın re'yi hilâfına bu işe girişilemez. Sonra bu nasıl gerçekleşebilir, onu da, bilmiyorum, işte bu sebeple ben bu işe girişmek niyetinde değilim. Böyle ihtilâflı bir meseleye, karışmak istemem.»

«-Peki» dedi. «Mademki Araplar'ın kabul edip etmemesi noktasında tereddüde düştüğünüz için bu işe karışmak istemiyorsunuz, o halde önce onlarla temasa geçiniz! Bunun imkânı yok mudur?»

«- Pekâlâ, öyle olsun! Tekrar haberleşiriz» dedim.

Bu mes'eleyi Araplar'a açmak için bir vasıta düşünmeye koyuldum. Hatırıma meşhur **Aziz Mısrî Paşa** geldi. Araplar üzerinde son derecede nüfuzlu bir kimseydi. Kendisine arada sırada sokakta rast gelirdim. Dostça selâmlaşırdık. Fakat oturup konuşmuşluğum yoktu. Neyse ona telefon ettim. Sesimi işitince çok çok memnun oldu ve:

«- Hay hay!... Ben size gelirim. Fakat eğer kabul ederseniz, siz küçük bir apartımanda oturuyorsunuz, benimse geniş bir bahçem var, bu sebeple siz bana geliniz! O bahçede hem bir öğle yemeği yeriz ve hem de konuşuruz!...» dedi.

«- Pekâlâ Paşam!» dedim.

Öğle yemeğine Paşa'nın evine gittim. Hoş beşten sonra mes'eleyi anlattım. Bu hususta ne düşündüğünü sordum. **Aziz Mısrî Paşa**, bu habere çok sevindi. Son derecede memnun oldu ve:

«-Ben» dedi, «Araplar'ı buraya çağırırım. Mes'eleyi onlara benim yanımda kendiniz anlatırsanız iyi olur.»

Az bir müddet sonra, telefon ederek adamları davet etti. Galiba iki gün sonrası idi. Vâki davete hepsi gelmişti. Bunlar İngilizler'le anlaşmak için Londra'ya kadar gitmiş olan Arap liderleriydi. Paşa, bizlere güzel bir öğle yemeği ikram ettikten sonra iskemlesinden kalktı, mes'eleyi onlara ayakta ciddî bir sûrette kendisi izah etti. Arap misafirler, Filistin dâvasını ele almış bulunan altı yedi seçkin kimseydi. Bunlar Paşa'yı hayretle dinliyorlardı. Paşa dedi ki:

«-Bakınız, yarın Araplarla, Yahudiler arasında patlayacak olan uzun mücâdelenin en kestirme yolu budur. Yoksa ileride daha fena olacaktır. Bunu kabul etmelisiniz.»

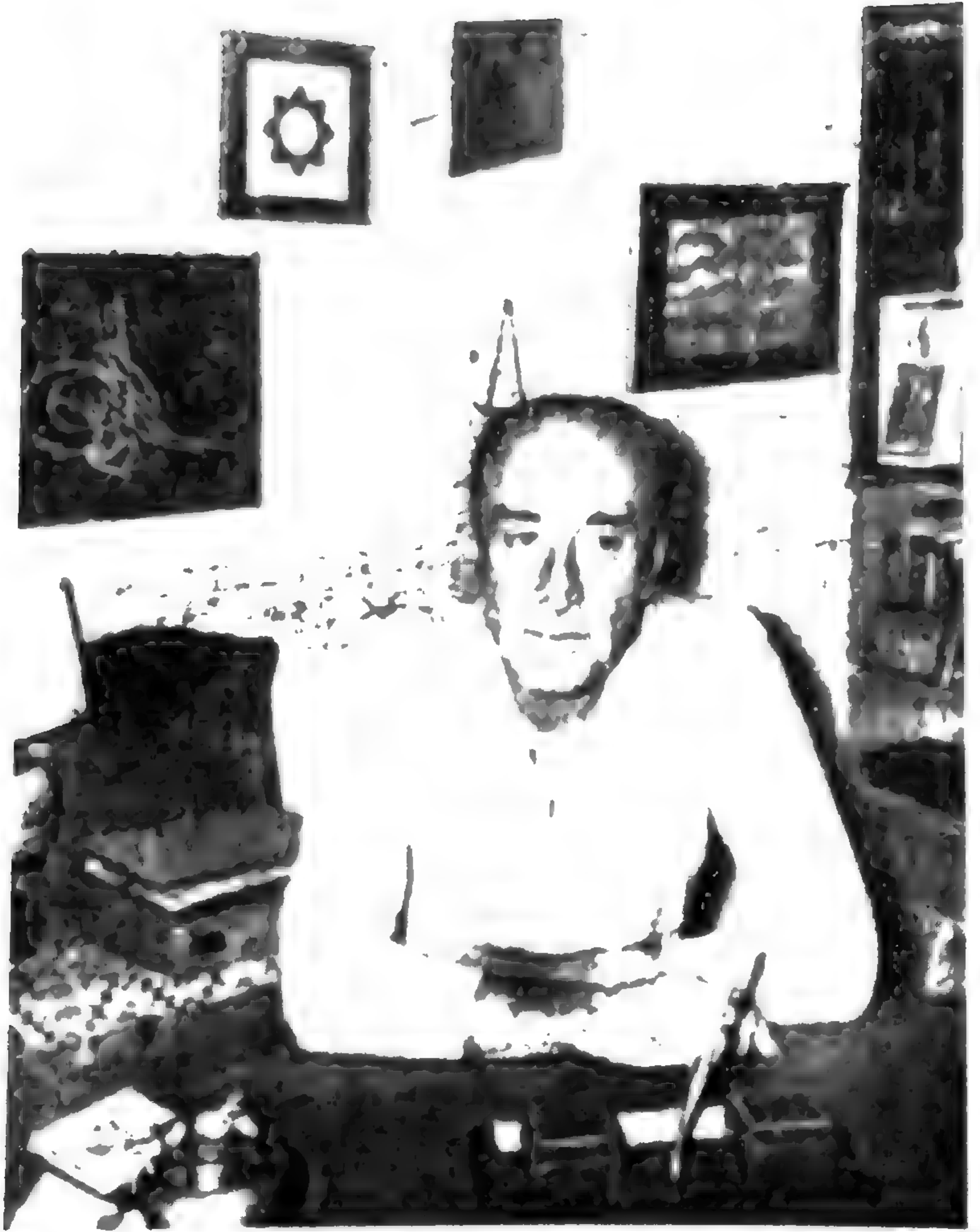
Bunlar **Aziz Mısrî Paşa**'dan son derecede çekinir ve korkarlardı. Çünkü kabileyetli ve nüfuzlu bir şahsiyetti. Araplar'la uzun bir macerası vardı. O toplantıda muhataplarının çoğu Paşa'ya «evet» demişti.

Az bir kısmı ise «hayır» da dememişler, fakat müstenkif davranmışlardı. Paşa, onların tereddüdünü görünce, «Bunu kabul etmelisiniz» diye ısrar etti. Bunlar da cevap olarak:

«-Müftü ile konuşalım. Hey'etimizin reisi odur. Biz sâhib-i selâhiyyet değiliz!» dediler. Paşa:

«-Peki» dedi, «Konuşun görüşün, fakat vakit kaybetmeyin!»

Ben tabiî dönüp eve geldim. Gereken yerlerle tekrar temas ettim. İngilizler, **Aziz Mısrî Paşa**'nın mes'eleyi eline almasından son derecede memnun kaldılar. Gerçi O'nu sevmez, kendisinden nefret ederlerdi. Çünkü Paşa, son derecede tok sözlü bir adamdı, İngilizler'e dâima:

Şehzâde **Mahmud Şevket Efendi**'nin 1965 yılında Fransa'nın **Bagnol's/Cèzè** şehrindeki evinde çekilmiş fotoğrafı

«-İmparatorluğunuz bir gün yıkılacak! Aç kalacaksınız da, ancak adalarınızda balık tutarak ziftleneceksiniz! Yaptığınız işler fenadır. Sonunda mahvolacaksınız, böyle yapmayın, etmeyin!... Biz size dost oluruz, fakat bize böyle, esir muâmelesi yapıyorsunuz!» derdi. Hem de böyle «ziftleneceksiniz!» gibi ağır tâbirler kullanan açık sözlü mert bir insandı.

Aziz Mısrî'nin Araplar üzerindeki geniş nüfuzunu bilen İngilizler, verdiğim haber üzerine rahat bir nefes almışlardı. Artık, Filistin dâvasına halledilmiş bir mes'ele nazarıyla bakıyorlardı. Fakat târih huzurunda size bir hakikat söyleyeyim:

Araplar'ın yaptıkları o yaygaralar çok mübalâğalıdır, İngilizler Filistin'i Yahudiler'e terk ederek çıkmak istememişlerdir. Araplar'ın bu husustaki iddiaları asılsızdır, İngilizler izah ettiğim gibi, hâkim unsuru Araplar'dan olan müşterek bir devlet kurmak istemişlerdir. Maksadları, kendileri çekildikten sonra orada anarşik hareketlerin vuku bulmasını önlemekti. Filistin'de bir Arap hâkimiyetini ibkâ etmek istiyorlardı. Yahudiler'i iyi idare edip etmemek mes'elesi Araplar'ın kendi kabiliyetlerine terkedilmiş olacaktı. Fakat Araplar şimdi böyle söylemiyorlar, İngilizler bizi aldattılar, kandırdılar ve sonra da Filistin'i Yahudiler'e terkedip çıktılar, diyorlar. Bu doğru değildir. Çünkü ben işin içerisindeyim. Cereyan eden müzâkereleri çok iyi biliyorum.

Neyse efendim... Diğer taraftan **Shivery** de benden haber bekliyordu. Araplar'ın bu teklif karşısında ne düşündüklerini ona bildirmem gerekirdi. Kendisine telefon ettim. Derhal kalkıp geldi. Adam heyecan içindeydi. Vereceğim haberi büyük bir merakla bekliyordu. Fakat aslında onlar benimle Araplar arasında cereyan eden müzâkerelerden muhakkak ki, az çok haberdardılar. Çünkü her yerde adamları vardı. Mes'eleyi gâyet sıkı bir sûrette günü gününe takip ediyorlardı. Kahire'de bu işle alâkalı kimler vardır, bunlar neler yapmaktadırlar, teklifi kim kabul etti,

kim kabul etmedi, az çok haberleri vardı. Bu yüzden biraz ümitlenmişlerdi. Çünkü işin birinci merhalesi müsbet neticelenecek gibi görünüyordu.

Biz de **Weismann**'a olup biten işler hakkında malûmat veriyorduk. Müftü'den gelecek cevabı beklemek lâzımdı. Arapların bir «**bukra**»ları vardır bilir misiniz? Yarın demektir. Ah ne sonsuz bir şeydir o!... Bukra, bukra diye bizi oyalamaya başladılar. Bir türlü cevap vermiyorlardı. İşte Filistin bu bukralara kurban gitmiştir. Ha bugün Müftü'ye gittik, ha bugün Müftü'den cevap geldi, ha bugün bizim taraf müzâkerede ağır bastı, yâni evet diyenler çok oldu. Bu minval üzere ipe un serip durdular. Anlaşılıyordu ki; hâlâ hayır diyenler vardı. Zavallılar anlaşamıyorlardı. Cesâretleri yoktu. Doğrusu bir taraftan da mâzurdular. Hallerini görüyordum. Doğrusu kolay karar verilebilecek bir iş değildi. Acaba istikbal ne gösterecekti? **Shivery** merak içerisindeydi. Bana haber gönderdi, durumu izah ettim. Derken **Dr. Weismann** geldi. Adamların acelesi vardı. Çünkü İngilizler Filistin'den çıkmak üzereydiler. Konuşup görüşüp bu işi bitirmek istiyorlardı. Onların hazırlıkları da bundan ibâretti. Binâenaleyh bu oluyor mu, olmuyor mu anlaşılması lâzımdı. Araplar hâlâ «Bugün, yarın..» diyorlardı. **Shivery** sabırsızlanmaya başlamıştı. Nihayet bir gün bana:

«-Müftüden haber geleceği yok. **Dr. Weismann** burada otelde oturmaya gelmedi», dedi.

Gerçekten **Dr. Weismann** mühim bir şahsiyetti. Kahire'de keyfetmeye gelmemişti, işi sür'atle bitirmek istiyordu. Bu arada ben mes'eleyi bitirmek için gayret sarfediyordum **Aziz Mısrî Paşa**'ya gidiyorum, o bana geliyor, böyle mi olsun, şöyle mi olsun, oturup müzâkere ediyoruz. Paşa bu işten çok memnun, olmasını istiyor. Bu işin peşindeyiz.

Müftü Emin el-Hüseynî o sırada Filistin'den kaçmış Lübnan'da oturuyordu. Müftü ile görüşmek uzun bir merâsime tâbîydi. Çünkü onun muhâfızları vesâiresi var-

dı. Bu işle meşgul Türkler'den birisi kalkıp O'nun yanına gitti. Kendisiyle görüştü. Müftü demiş ki:

«-Evet bu mes'eleden haberim var. Kahire'deki arkadaşlardan durumu öğrendim. Tamamiyle **Aziz Mısrî Paşa** gibi düşünüyorum, ileride başımıza gelecek belâyı önlemek için en kestirme yol budur. Herhalde çok muvafıktır.»

Bu cevap üzerine bu bizim Türk de diyor ki:

«-Peki, bu husustaki düşüncenizi bana söylediğiniz gibi bir mektuba yazıp, **Şehzâde Mahmud Şevket**'e bildirseniz iyi olmaz mı? Elinizle yazacağınız bir mektup verir misiniz bana?»

Bu teklif üzerine Müftü bu husustaki fikirlerini bir mektuba yazarak o zata verdi. O da alıp Mısır'a getirdi. Bu gelen mektubun Müftü'nün el yazısı olup olmadığında en küçük bir şüphem yoktu. Çünkü ben Müftü'yü Mısır'da şahsan çok iyi tanımıştım. İmzasını da, yazısını da tamamiyle tefrik edebilecek bir durumdaydım. Mektup gelince **Aziz Mısrî Paşa**'yı haberdar ettim. Mektubu kendisine gösterdim.

«-Bak, işte Müftü'nün mektubu budur; fikirleri de budur!» dedim. Paşa memnun.. **Lecne**'ye mensup Arapların bir kısmı da çok memnun.. Hem de bu memnuniyetlerini heyecanlı bir sûrette izhâr ediyorlar, diğer bir kısmı ise hâlâ karışık ve müteredid görünüyorlardı.

Bir kısmı hakikaten samimiyetle memnuniyet gösteriyordu. Çok ateşliydiler. Çünkü vaktiyle Filistin uzun müddet Osmanlı idâresi altında kaldığı için bunların anaları, babaları, amcaları vesaire Osmanlı terbiyesi görmüş, onun te'siri altında kalmıştı. Şimdi her ne kadar, Araplık dâvası var idiyse de, o te'sirler de hâlâ devam ediyordu. Üstelik bu işin kendilerine müstakbelde faydalı olacağına inanıyorladı. Bu sebeple gerçekten memnundular.

Mütfü'den haber gelince, işler hızlandı. **Dr. Weissmann** dönmek istiyordu. Fakat bu bukra meselesi bir türlü ortadan kalkmıyor ve bu iş bitmiyordu. Çünkü müftünün

Şehzâde Mahmud Şevket Efendi'nin kızı **Nermin Sultan Bagnol's Cêzê** şehrinin mezarlığında babasının kabrini ziyâret ederken.
(Kelime-i Tevhîd'li mezar **Mahmud Şevket Efendi**'ye âiddir.)

mektubu kâfi değildi. Hey'etin oturup ekseriyetle karar alması gerekirdi. Bu ise, mümkün olamıyordu. Çünkü hey'etten bazıları hâlâ tereddütte idiler. Oturup kalkıyor, meseleyi müzâkere ediyor, fakat bir türlü ekseriyetle istenilen kararı alamıyorlardı. Bu yüzden bugün yarın, bugün diye diye iş uzayıp gidiyordu.

Bu sırada İngilizler de Filistin'den çıkmak için hazırlanıyorlardı. Şurada burada Araplar resmen İngilizler'e karşı isyan hâlinde bulunuyorlardı, İngilizler bu pürüzlü ve ihtilâflı mes'eleyi bir an önce sağlam bir esasa bağlamak hususunda acele ediyorlardı. Orada oturan Yahudiler ise, İngilizler'in, ekseriyetle Araplar'ın teşkil edeceği bir devlete taraftar olmalarından dolayı onlara diş biliyor ve bâzı huzursuzluklar çıkarmaktan geri kalmıyorlardı.

Bu sırada doğrusu, İngilizler'in Araplar'a büyük bir yardımı da olmuştu. Zira Filistin'li Araplar'ın hicretlerine mâni oluyorlardı. Diğer taraftan da Yahudiler'in gelip oraya yerleşerek, ekseriyet teşkil etmelerini önlüyorlardı. Bu son derecede ehemmiyetli bir noktadır. Araplar şimdi bu gerçekleri unutarak İngilizler'e uluorta hücum ediyorlar. Fakat gerçek budur. Bu yüzden Yahudiler İngilizler'e karşı sûikastlara, sabotajlara teşebbüs ediyorlardı. Bundan huzursuz olan Araplar, İngilizler'in mâni olmasına rağmen çeşitli yollarla oradan kaçıyorlardı. Malını satan, bir yolunu bulup, sıvışıyordu, inanır mısınız, bugün birbuçuk milyon Filistinli Arap sağa sola kaçmış bulunmaktadır. Bunlar ekseriyetle Filistin'in mal mülk sahibi zenginleriydiler. Hattâ mallarını bu «Lecne» denilen Arap Hey'etine satmayı teklif etmişler, onlar kabul etmediklerinden Yahudilere satıp kaçmışlardı.

Yahudiler bu hareketi teşvik için Arap mallarına normalden fazla para veriyorlardı. Bu sebeple Yahudiler Filistin'in bir kısmını para ile satın almışlardır. Bunlar Filistin dâvasında esas noktalardır. Hicret meselesi, yerli Araplar'ın mal ve mülklerini Yahudiler'e satıp kaçmaları meselesi... Tabiî, işte netice böyle oldu.

İşler böyle uzayınca Yahudiler fenâ halde sinirlendiler, kendilerinin kabulünü muvafık görmedikleri bir teklifi dahi Araplar'ın, kabul etmeyerek daha fazlasına tâlib görünmeleri onların, giriştikleri sabotaj, mal mülk satın alma, sûiskast gibi çeşitli faaliyetlerini artırmalarına sebep oldu. Onları, Araplar'ı rahatsız edip, kaçırma çarelerini tatbik mevkiine koymaya sevk etti.

Mısır'daki «**Banku'l-Arab**» oradan kaçan Araplar'ın mal ve mülklerinden elde ettikleri paralarla kurulmuş bir bankadır. Bunun üzerin Araplar'dan iş çıkmadığını gören **Weismann** kalktı gitti. Arkasından **Shivery** de gitti. Bu sûretle kala kala ortada İngilizler'le ben kaldım. Meğerse Müftü, bana mektubu göndermekle beraber, arkadan kendi adamlarına başka türlü söylemiş. Bu işin kabul edilmemesini bildirmiş. Demek ki, Müftü iki yüzlülük ediyordu. Bana yazmış olduğu mektubun onlara tamamen aksini söylüyordu. Onlar da şaşırmışlar, mektubunda başka türlü söylüyor, arkadan güvenilir adamları vasıtasiyle başka türlü haberler gönderiyordu. Bundan bir anlaşmazlık koptu. Müftü, içindekini yazmamış, beni oyalamak yolunu tutmuştu.

Bu durumda **Shivery** ve **Weismann** gidince, hâsıl olan vaziyet karşısında bu işe tamamiyle taraftar olan İngilizler, bana yeni bir teklif yaptılar. Bu da şu idi: Henüz Filistin'den çekilmemiş olan İngiliz Ordusu'nu arkama alarak ve ona dayanarak teklifi gerçekleştirmem isteniyordu. Oraya gidip «**Filistin Hükûmeti**»ni ilân etmem arzu ediliyordu.

Ben bu teklifi kabul etmedim. Çünkü Filistin'de Araplar ve Yahudiler vardı. Araplar ekseriyette; Yahudiler ise, ekalliyette idi. Yapılacak olan işi Yahudiler istiyor, Araplar'sa buna taraftar olmuyorlardı. Ekalliyetin istediği bir şeyi gerçekleştirmek için ekseriyetle çatışmak mecburiyeti hasıl olacaktı. Üstelik pek tabiî olarak kısa bir müddet sonra İngiliz Ordusu oradan çekilecekti. O zaman ben, kurulacak olan hükümeti devam ettirebilmek için Yahudiler'le

beraber mi hareket edecektim?! Mevkiimi ayakta tutmak için buna mecbur olacağım muhakkaktı. Sizler benim yerimde olsaydınız, bunu kabul edip Yahudiler'le bir olup kendi dindaşlarınız olan Araplar'a karşı çıkar mıydınız? İşte ben de bu düşüncelerle bu teklifi sûret-i kat'iyyede reddettim, işte işin hülâsası budur.

Gerçi mes'elenin daha pek çok teferruatı vardır. Fakat ben size kısaca anlattım. Esasen evvelce de söylediğim gibi ben bunu başlangıçta istememiş, arzu etmemiştim. Fakat sonra düşündüm ki, Araplar'la asırlarca beraber yaşamıştık. Dinimiz, örf ve âdetlerimiz bir, çok şeyimiz beraberdi. Gerçekleştirilmek istenen teklif de onların muhakkak ki, lehinde idi. Yarın orası Türkiye'ye karşı birinci derecede bir üs olabilirdi. Bu sebeple sonradan taraftar oldum. Fakat kısmet değilmiş, iş bu şekle girince İngiliz süngüsüne istinad ederek ahâlinin kendi dinimden olan ekseriyetine karşı ve onlara rağmen bir hareketi gerçekleştirmeğe çalışmayı doğru bulmadım. Belki benden başkası olsa, bu son teklif istikametinde de hareket ederdi. Fakat ben yapamadım. Böyle bir şeye girişmeyi vicdanıma sığdıramadım.

İngilizler de iş bu şekli alınca, öteden beri mâni oldukları Arap muhâceretine bîgâne kalmaya başladılar. Onlar da fırsatı ganimet bilip oradan bir an önce çıkmaya koyuldular. Diğer taraftan oraya gelip yerleşmek isteyen Yahudiler'e karşı da müsamahakâr davranmaya hattâ daha sonraları onları bu iş için teşvik bile etmeye başladılar. Açıkçası İngilizler Araplar'a:

«Ben sizin başınıza gelecek musîbeti önlemek istiyordum, siz bunu anlamadınız, şimdi ne hâliniz varsa görün!» demek istiyorlardı:

Bu sûretle Dünya'nın her tarafından İkindi Cihan Harbi'ni görmüş, tecrübeli, mütefennin, iyi yetişmiş Yahudiler'in akın etmesiyle Filistin'deki nüfus muvâzenesi alabildiğine değişmeye yüz tuttu! Bunlar Araplar'ın veya bizim bildiğimiz o eski Yahudiler değildiler. Cesur, komitacı, azimli ve çalışkan insanlardı. Biliyorsunuz kısa za-

manda oraya hâkim oldular ve altı gün içinde de Araplar'ı ummadıkları bir mağlûbiyete uğratarak perişan ettiler. Allah korusun belki bilmem daha beter neler de olacak! Bugünkü harbler artık bambaşka olmuştur.»[101]

Bu teşebbüs, Araplar'ın ağırdan alması sebebiyle akîm kalınca, İngilizler, aldıkları bir kararla, *"Ne hâliniz varsa görün!"* kabîlinden bir hissiyât ve düşünceyle ânî bir sûretle Filistin'den çekildiler. Bunu müteâkiben zaten hazır olan Yahudiler, **14 Mayıs 1948** tarihinde bütün Dünya'ya Filistin'de bir **"Yahudi Devleti"** kurulduğunu îlân ettiler.

Arap devletleri hariç olmak üzere hemen hemen bütün Dünya, kurulan bu devleti tanımakta gecikmedi. Devletler **"tanıma"** ile hukûkî bir şahsiyet kazanırlar. Fakat burada fiilî bir durum husûle geldi. Araplar arka arkaya bu kuruluşu protesto ettilerse de, Yahudiler'in Amerika'yı arkalarına alması, onlar için bu güne kadar devam etmiş bulunan bir garanti âmili oldu.

Gerçekten İkinci Cihan Harbi'nden sonra İngiliz İmparatorluğu'nun -âdeta- tasfiyeye uğradığını gören Siyonistler, Amerika'nın yıldızının yükseldiğini fark etmiş ve bu ülkeye intikal etmeye başlamışlardı. Artık bundan böyle daha önce İngilizler'in desteğiyle yürüttükleri siyâsetlerine, daha yeni ve müessir bir destek elde etmiş bulunuyorlardı.

Dünya siyâsetinde Amerika'ya zıt ve rakîb bir durumda olması sebebiyle Ruslar'a meyleden Araplar, bu yüzden **"Sosyalizm modası"**na kapılmışlardır. Fakat cereyan eden iki Arap-İsrail harbi esnasında Ruslar'dan tam, kâfî ve kat'î bir desteğe nâil olamamışlardır. Amerika ise, bilhassa 1968 harbinde bir hava köprüsü kurarak İsrail'i kat'î bir sûrette desteklemiş, diğer taraftan da O'nun Ortadoğu'daki varlı-

---

101 **Şehzade Mahmud Şevket Efendi**'nin hususî arşivimizde mevcud banttan nakledilen bu izahatı sâdece konuşma husûsiyetlerinden doğan selika bozuklukları düzeltilmek sûretiyle nakil ve iktibas olunmuştur.

ğının garantörü olmakta sonuna kadar devam edeceğini ilân etmişti. Rusya, Araplar'a, Amerikalılar'ın İsrail'e sağladığına benzer bir azimkâr destek vermemekle beraber, vâkî nisbî ve psikolojik yardım sebebiyle, Yahudilerce bir **"husûmet hedefi"** haline geldi. Bu husûmet, nihayet beynelmilel siyâset arenasında Yahudi tezgâhı olan birtakım siyasî faaliyetler sonunda, Rusya'nın çökmesi neticesini doğurmuştur. Bu da müteâkib bölümde anlatıldığı şekilde olmuştu:

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM
YAHUDİLER, TÜRKİYE VE İSLÂM ÂLEMİ'NİN GELECEĞİ

I- YAHUDİLERLE İLGİLİ BAZI MES'ELELER

A- YAHUDİLER, KOMÜNİST RUSYA'YI NASIL YIKTILAR?!..

İngilizler çekilip gittikten sonra Arap-Yahudi münâsebetleri bir gayyâ kuyusu gibi dehşetli bir kargaşa hâline geldi. Lâkin Yahudiler, Filistin'e Araplar karşısına hatırı sayılır bir Yahudi nüfusu toplayamadılar. 20-30 senelik bir gayret ve faaliyetin neticesinde İsrail'deki mevcudiyetleri 2,5 milyon kişiyi bulmuşsa da bunun daha fazla artması sağlanamadı. Çünkü bütün Dünya'ya dağılmış olan Yahudiler, her yerde rahat ve müreffeh idiler ki, bugün de böyledir.

Bundan dolayı maddî yardım yapmakta cömert davrandıkları halde, gelip orada yerleşmek hususunda ağırdan aldılar. Bunu ancak bir avuç idealist ve çoğu fakir Yahudiler yaptılar. Bunlarla da beklenen sayıya ulaşılmayınca, yüz milyonluk bir Arap kitlesi karşısında tutunabilmek için İsrail'e intikal edip yerleşecek Yahudi aramaya koyuldular.

Bunu da ancak Rusya'da bulabildiler. Çünkü Rusya'da **"Bolşevik İhtilâli"**nin bidâyetindeki hâkimi-

yetlerini **Stalin** devrinde (onun da karısı bir yahudidir) kaybetmiş bulunan Yahudiler, Rusya'da sıkıntılı bir hayat sürmekte idiler. Hem onları bu sıkıntıdan kurtarmak ve hem de bu durumdaki insanların İsrail'deki sabotaj vesâir hareketlerin doğurduğu huzursuzluğa aldırış etmeyebilecekleri düşüncesiyle Rusya'ya müracaat ettiler.

Ruslar, Yahudiler'in beynelmilel siyâsetteki güçlerini bildiklerinden onlara yekten:

"-Hayır, olmaz!" demek yerine, gerçekleşme şansı olmayan bir teklifle mukâbelede bulundular. Bu da şuydu: *"İsterlerse Rusya'daki 6 milyon Yahudi'yi toptan alabilirlerdi."*

Tabiî İsrail bunun gerçekleşme şansı olmadığı için söylendiğini anlamakta gecikmedi ve Rusya'yı önce propagandalarını gölgeleyecek bazı hareketlerle yola getirme çaresine başvurdu. Amerika'daki nüfuzlarını kullanarak Komünist Çin'i, **Birleşmiş Milletler**'e aldırdılar. Amerika ile Çin arasında diplomatik münâsebet te'sisini ve Amerikan Reis-i Cumhûru'nun **Pekin**'i ziyâret etmesini sağladılar. Fazladan olarak Çin'in **Doğu Türkistan** dolaylarında Ruslar'la aralarında çıkmış olan bir ihtilâfı körükleyerek ve Çin tarafına yardım ederek Rusya'yı rahatsız etmeye başladılar.

Dünya'da o güne kadar komünist hareketin lideri kabul edilen Rusya, bu mevkii Çin'e kaptırma tehlikesiyle karşı karşıya kaldı. Diğer taraftan hemen hemen her ülkede mevcud olan marksist toplulukların içinden **Maocu**, yani Çin taraftarı bir başka hizip türettiler. Marksistlerin faaliyetlerinden rahatsız olan o ülkeler de solcuların bu sûretle bölünmelerinden ve birbirlerine düşmelerinden fayda umduğu için, istihbârat teşkilâtlarını bu işi körükleyici bir tarzda kullandılar. Bu durum Türkiye'de bile aynen böyle olmuştur.

Bu hâli gören Rusya, Yahudiler'le anlaşmak ihtiyacını hissetti. İsteyen Yahudiler'in Rusya'dan çıkarak peyderpey İsrail'e gitmeleri hususunda bir taahhütte bulundu. Arapların itirazına karşı da, bu kararı kâğıt üzerinde bı-

rakacağını ve fiilen gerçekleştirmeyeceğini söyleyerek iki tarafı da memnun etmeye çalıştı.

Gerçekten epey bir zaman böyle yaptı. Herhangi bir yahudi, Rusya'dan çıkıp gitmek üzere pasaport isteyince, Rus polisi, O'nun hakkında bir tahkikât yaptı. Eğer o, Amerika'ya gitmek istiyorsa, pasaport verildi. İsrail'e gitmek istiyorsa nâdiren müsaade edilip, ekseriyetle engellendi.

Bunu gören Yahudiler vaktiyle **Çarlık Rusyası**'na yaptıkları gibi **Komünist Rusya**'ya da 25 sene zarfında gerçekleşecek bir çökertme plânı tatbik ettiler. Bu plân, propaganda silâhını kullanarak Rusya'nın ekonomisini yanlış yönlendirmek ve onu binnetice iktisâden çökertmek mâhiyetinde idi.

Önce Amerika'da başlamış olan **fezâ çalışmaları**'nı **"Yıldızlar Harbi"** palavrasıyla Rusya'yı endişeye sevk edecek bir sûrette bütün Dünya'ya yaydılar. Rusya kendi câzibesinin azaldığını görerek bu vâdide Amerika'dan geri olmadığı kanaatini hâsıl edebilmek için neticesiz feza çalışmalarına ağırlık verdi. Bu uğurda 15-20 milyar dolar masrafa girdi. En sonunda öyle bir durum hâsıl oldu ki, fırlattıkları bir feza gemisinin geriye getirebilmesi için Amerikalılar'dan yardım istemek mecburiyetinde kaldılar.

Diğer taraftan Rusya'nın Afrika'da kazanılmış memleketleri vardı. Bu peyklerin Rusya'ya kaybettirilebilmesi için anti-komünist çeteler organize edildi. Bunlar, silâhla desteklendi ve başta **"Zimbabve"** olmak üzere Rusya'nın kaleleri birer birer milliyetçi teşkilâtlarca ele geçirildi. Rusya, Afrika'daki durumunu kurtarabilmek için taraftarlarına silâh yardımı yapmaya mecbûr kaldı. Bu da kendileri için feza çalışmalarındakine benzer ağır bir ekonomik külfet oldu.

Bu arada Afganistan'a saldıran Rusya'ya karşı, Afgan mücâhidleri zâhiren kendi kendilerine mukâvemet ettiler. Hakikatte ise, Amerika ve dolayısıyla yahudi des-

teğiyle Rusya'yı dize getirdiler. Bu küçücük Afgan hâdisesi bile Rusya'ya 5 milyar dolar civârında bir meblâğa mâl olmuştur.

Bu ve benzeri hadiseler dolayısıyla, zaten iyi olmayan Rus ekonomisi çöktü. Rusya zaafını belli etmemek için önce el altından Alman entelijansı ile anlaştı. Doğu Alman'dan Batı'ya geçmek isteyen insanlara, gûyâ, seyahat hürriyeti dolayısıyla vize veriliyormuş gibi davranılarak, oradan Çekoslovakya'ya geçmelerine izin verildi. Hakikatte ise, kelle başına 7 bin mark üzerinden anlaşılmıştı. Bunu meşrûlaştırmak için de o günkü Rus idarecisi **Gorbaçov**, Rusya'da bir zihniyet değişikliği ile ortaya çıkmış göründü ve bunu **"Glasnot"** adıyla Dünya'ya duyurdu. Gûyâ Doğu Almanlar'a tanınan bu seyahat hürriyeti, bu yeni zihniyetin eseriydi.

Kısa zamanda Doğu Alman'dan Çekoslovakya'ya, oradan da Batı Almanya'ya geçenlerin sayısı 2 milyondan ziyâde oldu. Bunu gören Rusya, herkesin Batı'ya geçmek istediğini anlayınca -artık kendisi için ekonomik bir önemi kalmamış olan- bütün Doğu Almanya'yı terk etmek mukâbilinde Alman entelijansı ile anlaştı. Rivâyete göre Almanlar, Berlin Duvarı'nın yıkılmasına göz yumması mukabilinde Rusya'ya 15 milyar mark teklif ettiler. Buna ilâveten 100 milyar marklık da Rusya dâhilinde yatırım yapmak vaadinde bulundular. İlâveten **İkinci Cihan Harbi**'nde Rusya dahilinde kalmış olan ve Rusya'nın **Volga** boylarında bir araya toplamış olduğu 2 milyon civarındaki Alman topluluğuna bir **"muhtariyet"** verilmesi teklifinde bulundular. Bundan sonrası mâlum. İki tarafın ajanları, halktan biriymiş gibi görünerek **Berlin Duvarı**'na hücum ettiler ve bu duvarın yıkılmasıyla iki Almanya birleşmiş oldu.

Fakat bu sûretle temin olunan maddî imkânlar, Rusya'nın yarasını sarmaya kâfî gelmedi. **Gorbaçov**, Genel Kurmay Başkanı'nı çağırarak:

"-Maaşlarınızı veremiyorum, aç kalmaya mı râzı olursunuz; yoksa «Komünizmden vaz geçiyoruz, bize yar-

dım et!» diyerek Amerika'ya müracaat etmemize mi?!.." deyince, on milyonluk Kızıl Ordu'nun başında bulunan bu zât:

"-Karnımızı doyur da, ne yaparsan yap!.." demek mecbûriyetinde kalmıştır.

Bunun üzerine Rusya'da komünizmin iflâsı ilân edilmiş, Amerika'dan 500 milyar dolar yardım talep edilmiştir. Bunun yarısı peşin, yarısı da ellişer milyar dolarlık 5 senelik taksitler halinde olacaktı. Amerika, cüz'î yardımlarla iktifâ edip bu talebi yerine getirmeye râzı olmayınca, **Gorbaçov**, bu yardım yapılmadığı takdirde komünistlerin tekrar iktidar olacakları vehim ve korkusunu yaratmak için sun'î bir ihtilâl teşebbüsü plânlamıştır. Kendisi sûretâ **Kırım**'a kaçmış ve Moskova'da bir kısım tanklar harekâta geçmişken, Amerikan desteği ile **Yeltsin** tankların üzerine çıkıp mukâvemet etmiş ve ihtilâl fiyaskoyla nihâyetlenmiştir. Bunun üzerine **Gorbaçov**, Amerikalılar'ın bu sırrı ifşâ etmemeleri şartıyla iktidardan uzaklaşmayı kabul etmiş, yerini **Yeltsin**'e bırakmıştır.

Bu arada tipik bir tecrübe yaşanmıştır. Birinci Körfez Harbi'nin patlak vermek üzere olduğu bir hengâmda Rusya'dan takriben 200 bin Yahudi, İsrail'e gitmek üzere Almanya'ya gelmişti. Körfez harbi krizi dolayısıyla İsrail'e gitmekten vaz geçip Almanya'ya siyasî mülteci olarak yerleşmeye karar verdiler. Almanlar da korkularından onları bağırlarına basmaya mecbur kaldılar.

İleride anlatılacağı üzere, artık Amerika'dan vazgeçerek Çin'e yerleşmeye başlayan Yahudiler, bu eski hâmîlerine bir ekonomik handikap olması için petrol fiyatlarını habire yükseltmeye başladılar. Zira en büyük petrol ithalatçısı Amerika'dır. Bu durum büyük bir petrol müstahsili olan Rusya'nın ekonomisini kurtarmış ve bu ülke, Amerika'dan yardım talep etmek mevkiinden kurtulmuştur. O'nun, bugün İran ve Çin'le ayrı bir kutup oluşturma siyâsetine meyletmiş olmasının sebebi budur.

B- PKK VE İSRAİL

Filistin'deki mütemâdî çatışma, Yahudilere *"İsrail'de sulh, sükûn avdet etmedikçe Rusya'dan beklediği miktarda Yahudi gelmeyeceği"* düşüncesini ilhâm etti. İşte bu sebepledir ki, Yahudiler **Yaser Arafat**'ı çağırarak, O'na bugün artık sallantıda bulunan bir **"muhtâriyet"** (!) vermeye râzı oldular. Bununla **Yaser Arafat**'ın tatmin olup, anarşiyi önleyebileceğini sandılar. Halbuki İsrail'deki kargaşanın tek âmili **Yaser Arafat**'ın güdümündeki **"el-Fetih"** teşkîlâtı değildi. Yahudiler diğer bazı grupların Sûriye güdümünde olduğunu görmekte gecikmediler. Bunun için Sûriye'yi de bir sûretle tatmin etmek ihtiyacını hissettiler. Bunu da Türkiye'nin sırtından yapmayı plânladılar.

Bu maksatla, o zamanki Türk Dışişleri bakanı **Hikmet Çetin**'i İsrail'e dâvet ettiler. PKK meselesini ortaya attılar. Şayet Sûriye'ye talep ettiği suyu verirsek, kendilerinin yardımıyla PKK'nın bertaraf olacağı telkîninde bulundular. Fazladan olarak PKK'nın Avrupa'daki kollarını da koparabileceklerini söylediler.

Bu plân üzerinde anlaşıldı. **Hikmet Çetin**, Türkiye'ye döndükten az bir zaman sonra Suriye Dışişleri Bakanı **Târık Şara** Ankara'ya dâvet edildi ve talep edilen su fazlasıyla verildi. Fakat Suriye bu tâviz mukâbilinde PKK'yı barındırmama taahhüdünde bulunmuş olmasına rağmen, fırsat bu fırsat diyerek üstelik Yahudiler'den bir de **Golan Tepeleri**'nin geriye teslimini istemiştir. Bu ise, Yahudilerce verilebilecek bir tâviz değildi. Zira içme suyu sıkıntısı çeken İsrail, ihtiyacının büyük bir kısmını buradan temin etmekteydi. Ayrıca Golan Tepeleri'nin büyük bir askerî ve stratejik ehemmiyeti vardı. Bununla beraber yahudiler, bize karşı Avrupa'da taahhüd ettiklerini yerine getirdiler. **Almanlar**'a dönüp dediler ki:

"-Siz bu PKK'yı barındırmakla hata ediyorsunuz. Çünkü bu silâhlı bir çetedir. Silâh para ile alınır. Bunlar parayı uyuşturucu ticaretinden elde ediyorlar. Seninse, her yıl 20-30 bin gencin uyuşturucu yüzünden ölmektedir.

Bunları barındırma!"

Hakîkaten Almanlar, PKK merkezindeki evrâka el koyunca, bu iddianın doğru olduğunu gördüler. Bu fesat yuvalarını kapatarak PKK'yı kanundışı ilân ettiler. Bu iş, beynelmilel masonluk kullanılarak **Belçika**'da, **Hollanda**'da, **Fransa**'da ve hatta **İngiltere**'de de aynen gerçekleştirildi.

Sûriye'ninse, PKK'nın uyuşturucu ticaretinden transit ücreti olarak, yılda 5 milyar dolar civârında bir kazancı vardı. Bundan mahrum kalmak istemiyordu.

Yahudiler, Suriye'yi yola getirmek ve binnetice onların güdümündeki **HAMAS**'ın tedhîşinden kurtulabilmek için, Amerika'daki nüfuzlarını kullanmaya mecbûr kaldılar. Zira PKK'yı bertaraf etmenin İsrail'e zarar verecek bir vechesi yoktu. Çünkü **PKK, Kürt görünüşlü bir Ermeni harekâtıdır. Abdullah Öcalan**'ın anası da, babası da mâhud Ermeni katliâmından bakiye birer ermeni yetimidir. Güneydoğu'da Ermeni sekene (oturanlar) mevcud olmadığından onların davası ancak Türkiye'nin **Avrupa Birliği**'ne girmesiyle gerçekleşebilecek bir keyfiyettir. Çünkü bu takdirde AB'ye dâhil ülkelerde yaşayan takrîben 4 milyon Ermeni, AB'yi kuran **"Roma Andlaşması"**nın mahsûs maddesine istinâden gelip Güneydoğu'da arâzi satın alabilecek[102] ve orada yerleşebileceklerdir. Ancak

---

102 Bu arazi satın alma işi daha şimdiden başlamıştır. Ancak yerli taşeronlar marifetiyle ve gizliden gizliye!.. Üstelik bunu Yahudiler de yapmaktadır. GAP Projesi, bölgenin câzibesini arttırmış ve bu sebeple Batı Hristiyan Âlemi'nce el altından desteklenen (PKK meselesinde olduğu gibi) Ermenilerle Yahudiler rakip vaziyete gelmişlerdir.

Rahmetli **Özal** zamanında bir grup Amerikalının Van civarında bir tâtil köyü kurma teşebbüsleri olmuştu. Bu Ermeniler'in bölgeye yerleşmek hususunda kamufle bir hareketi idi. Gurbetten vâkî îkazımız üzerine güçlükle önlenebilmişti.

Yahudiler'in GAP, daha emin bir tabirle söylemek gerekirse **"Arz-ı Mev'ud"**a dâhil olan Güneydoğu Anadolu üzerinde hazırlık mâhiyetinde olmak üzere, bir çok teşebbüsleri vardır. Bunlardan birini, hâdisenin içinde bulumuş olan bir emekli istihbâratçı albaydan naklen hikâye

bundan sonradır ki, orada bir hır-gür çıkartarak bölünmeyi sağlayabilirler. Halbuki Türkiye'nin AB'ye girmesi halinde[103] **"Arz-ı Mev'ud"**un bir parçası olan Güneydoğu

---

edelim:

"Albay ......, 1999 Adapazarı Depremi'nde kriz masası şefliği yapıyormuş. O sırada Amerikalı bir Yahudi yanına gelerek depremde anası-babası vefat etmiş yetim çocuklar için bir yetimhâne kurmak istediğini, bu maksatla on milyon doları hâmilen Türkiye'ye geldiğini söylemiş ve kendisine uygun bir yer tahsis edilmesi talebinde bulunmuş. Hâdiseyi nakleden albay, teklifi memnuniyetle kabul ederek kendisine uygun birkaç yer göstermişse de, bu adam, bunlardan hiçbirini beğenmemiş. O esnâda albay, işinin kesâfeti dolayısıyla bu adamla daha fazla meşgul olamamış. Fakat takriben bir ay sonra bir mâruzatta bulunmak üzere İmar İskân Bakanı ile görüşmeye gittiğinde bu Amerikalı Yahudiye, Bakanlığın koridorlarında rastgelmiş. O'na, *"yetimhâne meselesi için ne yapmış olduğunu"* sorması üzerine, Yahudi, bu maksatla Bakanla görüşmek üzere orada bulunduğunu söylemiş. Bunun üzerine albay, O'na:

"-Gel, seni Bakan'la görüştüreyim." demiş.

Albay, Bakan'ın yanına girdiğinde kapıya kadar arkasında yürüyen bu yahudinin içeri girmediğini görmüş ve bundan dolayı meseleyi Bakan'a arz etmemiş.

Aradan birkaç sene geçmiş. Bir vazife ile Urfa'ya gittiğinde orada Amerikalı birisinin bir yetimhâne kurduğunu öğrenmiş.

Aklına Adapazarı zelzelesindeki hâdise geldiğinden orayı ziyaret etmiş. Ziyaretinde çocukların İbranice bir şarkı söylemekte olduklarına şâhit olmuş. Durumu inceleyince de, bu yetimhânenin, vaktiyle kendisine müracaat etmiş olan Amerikalı tarafından kurulduğuna şâhit olmuş.

Böyle hâdiseler pek çoktur. Tek başına bu bile, Yahudilerin Güney Doğu Anadolu üzerindeki plânlarını kavrayabilmeye kâfidir. Zira "Anlayana sivrisinek saz, anlamayana davul zurna az"dır!..

103 **Avrupa Birliği**, Katolik Hıristiyan Âlemi'nin, beynelmilel Siyonizm karşısında ayakta kalmak düşüncesinden doğmuş bir siyâsî harekettir. Bundan dolayıdır ki, buna vücûd veren milletlerarası vesîka **Roma**'da tanzim ve imza edilmiştir.

Bu kuruluş gayesi sebebiyledir ki, Amerika ile Avrupa Birliği'nin hem siyâsî, hem de iktisâdî menfaatleri çatışmaktadır. Böyle olduğu halde, Türkiye'nin hem Avrupa Birliğine girmeye çalışması ve hem de Amerika'yla beraber olmak gayreti peşinde koşması ciddî bir tezattır.

Anadolu'nun Yahudi eline geçmesi -âdetâ- imkânsız ola-

Bu tezat dolayısıyladır ki, başlangıçta bütün muhâfazakârlar AB'ye karşı idiler. Bu satırların yazarı da, bundan 30-40 sene evvel bu istikâmette fikirler serdetmiş bir kimsedir. Fakat ne hazîndir ki, bu gün ülkemizde **"insan hakları"** sahasında vâkî olan gerileme sebebiyle, dindâr insanlar da AB'ye taraftar bir duruma gelmişlerdir. Aslında doğru olan şudur:

Başlangıçtaki gibi AB'ye karşı bir siyâset tâkip etmek lâzım gelir. Ona dâhil olmaya çalışmak yanlıştır. Bunun Ermeni meselesi ve Yunan münasebetleri gibi çok ciddî ve burada izâhı imkânsız sebepleri vardır.

Bilhassa Ortadoğu'da siyâsî ve iktisâdî bakımdan Amerika ile AB karşı karşıyadır. Bizim için doğru olan AB Devletleri'yle münâsebetlerimizi mümkün olduğu nisbette iyi bir seviyede tutmaya çalışarak, Amerika'ya paralel yürümektir. Üstelik yakın bir gelecekte, Amerika'nın İsrail'in güdümünden çıkacağına muhakkak gözüyle bakılmalıdır. Bu devletin Ortadoğu'da vaktiyle İngilizler tarafından tayin edilmiş hududları değiştirmek hususundaki siyasetini önlemek kaabil değildir. Öyleyse kendi menfaatimizi kollayarak O'nunla beraber hareket etmeliyiz.

Zira Türkiye'nin Güney hududları gayr-i tabiîdir. Milyonlarca Türk ve hâssaten Musul petrolleri o zaman kasden hududlarımız dışında bırakılmıştır. Ortadoğu'da Amerikan siyasetine paralel yürüyerek Güney hududlarımızdaki bu gayr-i tabiîliği düzeltmek için bugün tarihî bir fırsat zuhûr etmiştir. Buna, Kuzey Irak'ta bir Kürt devleti kurulmasına müncer olabileceği düşüncesiyle karşı çıkanların görüşleri yanlış ve Türkiye'nin menfaatlerine zıddır. Zira asıl, Amerika ile işbirliğinden çekinmek **"Kürt Devleti"** oluşumunun şansını artırmaktadır.

Unutmamak gerekir ki, bugün **Kuzey Irak'taki Kürt oluşumunun** başında nöbetçi gibi ve tetikte bekleyen bir Türk tümeni mevcuttur. Böyle bir oluşumdan korkmak, Türk ordusunun kuvvet ve kudreti kadar, milliyetçi yapısını da tanımamaktır. Doğru olan, Amerika ile anlaşarak Irak'ta vâkî olacak bir ameliyattan istifâde ile **Mîsâk-ı Millî**'ye dâhil olan **Musul** vilâyetimizi ve orada meskûn mağdur ırkdaşlarımızı kurtarmaktır. Hudud düzeltme fırsatı, nâdiren zuhûr eder. Bu ise, kapımıza gelip dayanmış büyük bir fırsattır. Bunu yalnız ve yalnız Amerika'ya paralel bir siyasetle değerlendirmekle mümkündür.

AB ise, Hıristiyânî bir taassubla aslında maskeli bir **Ermeni Hareketi** olan **PKK**'yı desteklemekten aslâ vazgeçmeyecek ve Yahudi emellerine bağlı bir sâikle bizi bünyesi dâhiline aslâ kabul etmeyecektir. Burada böyle özet bir sûrette ifade ettiğimiz bu gerçeklerin de ileride tafsilâtına imkân zuhûr edeceği ümid ve temennîsiyle, şimdilik bu kadarla iktifâ

caktır. Yahudiler bu toprağı 70 milyonluk bir Türkiye'den

---

ederken aşağı-yukarı kırk sene evvel bu mes'ele hakkındaki görüşümüzün bu gün bir kehânet gibi gerçekleştiğini gösteren şu satırları dikkatlerinize arz edelim:

"....Milletler için asıl ehemmiyetli maddî sukût ve yükselişler değil, mânevî sukût ve yükselişlerdir. Çünkü madde sahasında sür'at fazladır. En fakir bir memlekette âniden zuhûr eden meselâ bir petrol o memleketi bir günde servete boğabilir. Bunun aksi de mümkündür. Fakat mânevî kayıpların telâfisi ve bir milletin sukût eden ahlâk ve mâneviyâtının yeniden yükseltilmesi gayretli, ferâsetli ve sabırlı çalışmalarla uzun zamana mütevakkıftır.

Binâenaleyh Ortak Pazarın -tabii ona dahil edilirsek- muhafazakârlar tarafından vârid-i hâtır görülen maddî yıkımı bizce temenniye şâyândır! Zira bu takdirde halk efkarınca kavranması daha kolay olan maddî ve müşahhas zararlara karşı vücûd bulması melhuz olan aksülamel, Türkiye'yi garblılaşma istikametinde sürüklendiği bu çıkmazdan ric'ate icbar eder ve bu suretle de daha yavaş bir şekilde ortaya çıkacak olan mânevî kayıplarımız tahakkuk etmeden felâket atlatılmış olur." (Bkz. *Lozan Zafer mi, Hezimet mi?* C.1, İstanbul 1970, sh:84)

Şimdi insaf ile söyleyiniz, yıllarca evvel söylenmiş olan bu sözler, bugün gerçekleşme noktasına gelmiş değil midir? İşte maddî yıkım ortada!.. Bizi AB'nin **"Gümrük Birliği"**ne almakta tereddüt göstermeyenler, bizzat AB'ye kabul etmekte neden bu kadar ayak sürtüyorlar, dersiniz?! Her gün büyüyen dış ticâret açığı Gümrük Birliği'ne dâhil olmasının bir neticesi değil midir?!.. Daha şimdiden Türkiye'de mevcud olan üç ampul fabrikası Batı mâmülleri ile rekabet edemeyerek kapanmıştır. Pek tabiî, bunun başka misalleri de vardır.

Bence muhafazakârların başlangıçta AB'ye (o zaman Ortak Pazar) karşı çıkmakta istinâd ettikleri temel sebebler bugün de geçerliliğini muhafaza etmektedir. Bu husustaki tavır değişikliği *"papaza kızıp oruç bozmak"*tan farksız bir şaşkınlıktır. Aslında Türkiye bu noktayı itinayla tesbit edip, hâricî siyasetini **AB**'ye aleyhtâr, **Amerika**'ya lehtâr bir raya oturtmaya mecburdurlar. Bunu yapmamak, büyük bir istikbâle namzed olan Türkiye'nin geleceğine telâfisi imkânsız zararlar verecektir.

AB'nin bizi kendi bünyesine kabul etmek istemediği halde istiyormuş gibi görünmesi, başka bir âleme baş olabilme hususundaki tarihî ve fiilî imkânımızdan korkulmuş olmasındandır. Çünkü böyle bir şans, sadece azametli bir tarih mirasına sahip olan Türkiye'de mevcuttur. Bu şansı kullanmak başta Batı Âlemi olmak üzere İsrail'in menfaatine ters düştüğü içindir ki, bizi AB kapısında nisbî bir ümidle bekleme siyaseti-

veya onun -maazallah- parçalanması ile kurulacak küçük bir devletten talep etmek yerine, karşılarında 600-700 milyonluk bir AB devleti bulacaklardır!.. Bu, onların plânlarının müstakbelde gerçekleşmesini güçleştireceği cihetle PKK'ya esasen hiçbir zaman sıcak bakmamışlardır. Onun kamufle bir **Ermeni Hareketi**, olduğunu bilen Batı Hıristiyan Âlemi'nin desteği ise, kendilerince doğru ve âşikâr bir hesap neticesidir.

Ermeniler, PKK'yı üç maksad için vücûda getirmiş ve Batı Hıristiyan Âlemi de bu maksadlar için O'nu desteklemiş ve desteklemektedir. Bu destek, bugün de aynı sebeple devam etmekte olduğundan, **Abdullah Öcalan**'ın idamı engellenebilmiştir. Bu maksatlar şunlardır:

1) Kürtler'den Ermeniler'in intikamını almak. Zira tarihte **"Ermeni Katliâmı"** adıyla ayyuka çıkarılmış olan hâdise, Kürt Aşiretleri'nin işidir.

2) Bölgede Kürt nüfûsunun ölüm veya hicret sebebiyle azalmasını sağlamak. Çünkü ancak bu takdirdedir ki, oraya bilâhare taşınacak Ermeniler hatırı sayılır bir çoğunluk olabileceklerdir.

3) Arâziyi ucuzlatmak. Çünkü Ermeniler, -Tıpkı Filistin'de Yahudiler'in yapmış olduğu gibi- burasını Avrupa Birliği'ne kabul edilişimizden sonra parayla satın almayı plânlamaktadırlar.

Yahudiler, PKK'ya mukâbil Kuzey Irak'ta nüvelenen gerçek Kürtçü hareketleri desteklemektedirler. Hem de başından beri...[104]

---

ne râm etmiş bulunmaktadırlar. Bundan birkaç sene evvel filizlenen bir temâyül olarak **"D8"**ler hareketi Batıya bizim geleceğimiz hususunda derin bir korku ve endişe îrâs etmiştir. O hareketin îkazıyladır ki, bizi oyalayıp zaman kaybettirmeyi prensib haline getirmişlerdir.

104 Yahudilerin, Kuzey Irak'taki Kürt hareketini **Molla Mustafa Barzânî** zamanından beri silâh ve nakit yardımıyla ne büyük ölçüde desteklediklerini anlayabilmek için, bundan kırk sene evvel **Hulûsî Turgut** imzasıyla yayınlanan **"Barzânî Dosyası"** (İstanbul-1969) isimli esere kısaca göz atmak yeterlidir.

Şimdi bu desteğin çok ehemmiyetli bir sebebi daha olduğu ortaya

Yıllardır münâkaşa edilmekte bulunan "**Uğur Mum-**

çıkmıştır: Dünyâ'da dörtyüz bin kürtçe konuşan yahudinin mevcûdiyeti öğrenilince bunların kökenleri araştırılmış ve kürtleşmiş yahudi oldukları sâbit olmuştur. Bilhassa **Barzânî** âilesinin haham yetiştirmekle ünlü yahudiler oldukları hem bizde ve hem de Batı'da müdellel bir şekilde ortaya konulmuştur. Ancak **"Barzan"** bir mahallî yer isim olduğu ve **"Barzânî"** demek de **"Barzanlı"** mânâsına geldiği cihetle bu soyadını taşıyanların tamamının yahudi asıllı olduğu sanılmamalıdır.

1930'larda Ağrı dağında Türkiye'ye karşı isyan çıkarmış olan **Molla Mustafa Barzânî** muvaffak olamayınca Rusya'ya geçmiş ve Ruslar kendisini harp akademisinde okutarak Kızılordu'da albay rütbesine yükselttikten sonra en müsâid gördükleri Kuzey Irak'a göndermişlerdir. Zira Ruslar, eski ermeni meselesinin yerine kürt meselesini ikaame etmişler ve Türkiye'yi bunlarla bölerek Akdeniz'e çıkma gâyesini gerçekleştirmek istemişlerdir.

Ayrıca Irak, İsrail'le muharib olduğundan bu ülke için bir başağrısı olan **"Kürt Gâilesi"** binnetice İsrail'in işine gelmiş ve İsrail tarafından desteklenmiştir. Bununla beraber şimdi anlaşılmaktadır ki, bu desteğin asıl sebebi bu âilenin aslen yahudi olmasıdır. Kendisi de bir yahudi olan Prof. Dr. **Yona Sabar**, yazdığı kitapta *(The Folk Literature of the Kurdistani Jews: An Anthology= Kürdistan Yahudilerinin Halk Edebiyatı: Antolojisi)* **Barzaniler**'in yahudiliğini isbat etmiştir. Müdekkik türk yazarlarından **Ahmed Uçar** ise, Osmanlı Arşivi'nde bu bilgileri te'yid eden bir çok vesika bulup yayınlamıştır.

Kuzey Irak'taki kürt oluşumu ile İsrail'in yakın alâkasını isbat eden birkaç anekdotu dikkatlerinize arz etmek isteriz:

"İlk önemli temas ise, 1964 yılında gerçekleşti. O zamanlar Savunma bakanı yardımcısı olan ***Şimon Peres*** *kürt hareketi içinde önemli bir yere sahip olan ve uzun yıllar kürtlerin Avrupa temsilcisi sıfatını taşıyan Dr.* ***Kâmuran Ali Bedirhan*** *ile gizlice bir araya geldi.* ***Bedirhan,*** *1940'lı ve 50'li yıllarda İsrail adına ajanlık yapmıştı...."* (Bakınız: **Cevat Eroğlu**, a.g.e., sh: 83)

"Aynı yıl içinde zamanın üst düzey Mossad görevlilerinden ***David Kimche****'nin yanında bir grup gizli servis görevlisi, gizlice Irak'a geçerek Kürtlerle yeni ve daha kapsamlı bir görüşme daha gerçekleştirdiler.Ertesi yıl, İsrail kabinesinde yer alan ve eski bir* ***Aliyah B*** *(Mossad'ın yahudi göçmenleri ile ilgili kolu) görevlisi olan* ***Aryeh (Lova) Eliav,*** *katır sırtında yaptığı maceralı bir yolculukla Kürt ayaklanmacıların karargâhına vardı.* ***Eliav,*** *eli boş da gelmemiş, yanında kapsamlı bir heyet ve hatta bir de 3 doktor ve 3 hemşireden oluşan bir* ***"seyyar hastâne"*** *getirmişti. Bağdat Hükümeti'ne karşı savaşır-*

cu Cinâyeti"nin sebebi de budur. Kardeşinin, televizyonlarda ifşâ edişine göre, **Uğur Mumcu** İsrail'in **Kuzey Irak'taki Kürtçü Barzânî** hareketine senede **50 milyon dolar** yardım etmekte olduklarına dâir ifşaatın kurbanı olmuştur.

İsrail, dâhilindeki bir kısım anarşiyi durdurmayı temin maksadıyla Sûriye'nin burnunu yere sürtmek iste-

---

ken yaralanan kürtler tedâvî olsun diye. ***Eliav*** *burada isyanın lideri* ***Molla Mustafa Barzânî*** *ile görüşmüş, hatta ona* ***Knesset****'in yedinci çalışma döneminin başlaması nedeniyle piyasaya sürülen altın bir madalyon hediye etmişti. Kuzey Irak dağlarında yapılan bu görüşme, "İsrail'in, Kürt Devleti ve halkının kalkınması için askerî, ekonomik ve teknik yardım verme isteği" etrafında şekillenmişti."* (**Cevat Eroğlu**, aynı yer)

"Sözkonusu rapora göre, ***Zamir****, en azından bir kez* ***Barzanî****'yi Kuzey Irak'taki karargâhında ziyâret etmiş ve ondan Bağdat hükûmetine karşı yürütülen saldırı ve sabotajların dozunu artırmasını* ***"ricâ"*** *etmişti. Bunun yanında, Irak'taki yahudilerin İsrail'e gizlice göç edebilmeleri için de* ***Barzanî****'den yardım istenmişti. Bu tür* ***"ricâ"****ların hepsi,* ***Barzanî*** *tarafından olumlu karşılanıyor, İsrailliler de her ay düzenli verilen elli bin dolarlık yardımların dışında, ekstra elli binlik* ***"paket"****ler veriyorlardı kürtlere..."* (**Cevat Eroğlu**, a.g.e., sh: 84)

"İsrail'in kürtlere giderek artan desteğinin en sembolik göstergeleirnden biri, '67 eylülünde kürt hareketinin lideri ***Molla Mustafa Barzanî****'nin İsrail'e yaptığı ziyaretti.* ***Moşe Dayan****'a hediye olarak bir kürt hançeri getiren* ***Barzanî****, Yahudi Devleti'nde oldukça sıcak bir biçimde ağırlandı. Bu ziyâretin uyandırdığı yankılar, Kuzey Irak'taki kürt isyanında İsrail'in parmağının var olduğu gerçeğini siyâsî gündeme taşımaya başladı. 1969 Martında Kerkük'teki petrol rafinerilerine düzenlenen saldırının gerçekte İsrailli askerî danışmanlar tarafından plânlandığı ve yönetildiği hemen herkesçe biliniyordu. Mısırlı ünlü gazeteci* ***Muhammed Hasaneyn Heykel****'in ulaştığı ve açıkladığı bilgiler de, 1971'de Kürdistan'daki israilli subayların İsrail ile düzenli bir telsiz bağlantısı içinde olduklarını ve Irak içindeki istihbârat ve sabotaj faaliyetlerini organize ettiklerini ortaya koydu. İsrail'in kürtlerle olan ittifakı, dönemin Irak basınında da yoğun biçimde konu edilmişti.* ***Barzânî*** *ikinci olarak 1973 yılında İsrail'i ziyaret etti. Bu ziyaretinde de, ilkinde olduğu gibi, 1950 ortalarında İsrail'e göç etmiş kürt musevîsi* ***David Gabay****'ın evinde kalmış, hediye olarak da* ***Moşe Dayan****'ın eşi için altın bir kolye getirmişti."* (**Cevat Eroğlu**, a.g.e., sh: 85-86)

yince, PKK kozunu kullandı. Amerikan cesaretlendirişi ile önce bir askerî şahsiyet, sonra da bir siyâsî lider, Suriye'ye **Abdullah Öcalan** ve **PKK** dolayısıyla tehditler savurdu. Sûriye istihbârâtı bu cesaretlendirişin kaynağını öğrenmekte gecikmedi. Ancak bizimkiler yanlış bir ifade kullanarak Sûriye'ye müteveccih tehditlerinde:

*"-**Abdullah Öcalan**'ı ya bize teslim edersin, yahud da ülkenden çıkarıp atarsın; yoksa...."* diyerek alternatifli bir teklifte bulundular.

Alternatifli bir tehdîd veya teklife muhâtab olan herkes, kendince en ehven olanı seçer. Sûriye de öyle yaptı. **Abdullah Öcalan**'ı Suriye'den çıkmaya mecbûr etti. Onun bundan sonraki mâcerası mâlumdur. Önce gizlice Rusya'ya gitti. Amerikan istihbârâtı bunu haber almakta gecikmedi. Dâvânın takipçisi Amerika olduğu içindir ki, o önce Rusya'da, sonra da Yunanistan'da barınamadı. Nihayet bir ara kademe olarak, kendisini teslim etmek millî menfaati için bir handikap olmayacak, basit bir Afrika ülkesinde soluğu aldı. Oradan İsrail tarafından derdest edilerek **Tel-Aviv**'e getirilip, bizimkilere teslim edildi. Gözleri bağlı olduğu için, bu gerçeği, belki **Abdullah Öcalan** bile hâlâ bilmemektedir.

Kuzey Irak'taki Kürt oluşumuna gelince, onu da bu mesele ile meşgul olan resmî ve gayr-i resmî şahıslar yanlış değerlendirmektedirler.

Umûmiyetle zannedildiği gibi Kuzey Irak'ta bir Kürt Devleti kurulmayacaktır. Zira etrafı düşmanla kuşatılmış olacağından yaşama şansı yoktur. Kürtler, hatta Amerika, Kuzey Irak'ı Türkiye'ye hediye (!) etmek isteyecekler ve bunun için geçici (!) bir şart ileri süreceklerdir. O da şudur: Türkiye, kendi topraklarından Kürtler'in bulunduğu kısmı belirleyerek Irak'tan aldığı parçayla birlikte bu bölgeye bir muhtariyet versin!..

Bunun hazırlığı bile tamamdır. Bakü-Ceyhan Petrol Hattı'nı inceleyenler, bununla "Kürt Muhtar Bölgesi" hududlarının çizilmiş olduğunu hayretle görürler. Şu farkla

MASKENİN ARKASI!.

Kuzey Irak'taki Kürt hareketini başlatan **Molla Mustafa Barzânî**'nin hakîkî çehresini aksettiren bu resim, O'nu Rus üniformasıyla tesbit etmekte ve **"Albay"** rutbesini hâiz olduğunu göstermektedir. Mâsum ve dindar Kürt halkını kandırmak için bir "şeriat" tatbikçisi tavrı takınan **Barzânî**'nin, Rus ordusunda husûsî sûrette yetiştirilmiş bir kızıl lider olduğunu isbât eden bu resmi, bir zamanlar O'na inanmış olan saf Kürt kardeşlerimize ithâf ederiz!.

ki, Mersin de içeride kalacaktır. Kırk yıldan beri Kürtler, gizli bir tâlimatla Mersin'e yerleşmektedir. Güyâ burası, müstakbel Kürdistan'ın denize açıldığı bir liman olacaktır!.. Sonrası mı? O da basittir: Ege'de Türkiye'nin başını ağrıtan bir Türk-Yunan ihtilâfı çıkarmak ve bundan istifade ile bu muhtar bölgenin istiklâlini (!) ilân etmek!..

Gerçi kader karşısında herkes kördür!.. Ama Amerika ve Kürtler, körün de körüdür!.. İleride izah edilmiş olan Türkiye ve Türkler'in -kader plânındaki- yükselişinden habersizdirler. Bununsa hülâsâsı şudur: Türkiye -mecbûren- veya sevk-ı kaderle İslâm'a dönecek ve Türk-Kürt kardeş olduğunun idrâkine erecektir!.. Bunun neticesi ise, Türkiye'nin büyüyüp gelişerek Âlem-i İslâm'ın yeniden lideri olmasıdır.

C- İSRAİL, FİLİSTİNLİLER'E VERDİĞİ MUHTÂRİYETİ GERİ Mİ ALMAK İSTİYOR?

Suriye'nin, **PKK** ve **Abdullah Öcalan** vâsıtasıyla prestij kaybına mâruz kalması, İsrail'deki tedhîş hareketlerini nihâyete erdirmeye yetmedi. Çünkü böyle hareketleri gerçekleştiren ve güdümlü olmayan başka teşekküller de türemişti. Bundan dolayı kargaşa devam etti. Çünkü bu tedhîş hareketleri, amel-aksülamel (aksiyon-reaksiyon) kanununa göre yürümektedir. Filistin'in yerli halkına karşı kuruluşundan itibaren her türlü zulüm ve îtisafı (yok etme-jenosit) kendince meşrû bir hak kabul eden İsrail, zavallı yerli halkın âcizâne mukâbelelerini Dünya'nın gözüne baka baka utanmadan **"terör"** olarak îlân edebilmektedir. Halbuki asıl terörü kendisi yapmakta, mâsum çocukları öldürmekte, insanların evlerini yerle bir etmektedir. Sırtını Amerika'ya dayamış, O'nun desteğiyle Dünya'nın bu devlet terörüne ses çıkarmasını önlemekte ve bununla Filistinliler'i öldürerek veya kaçırarak yok etme gayesini gütmektedir. Arada bir vâkî olan sulh teşebbüsleri de daimî ve samimî olmamak üzere geçici taktiklerden ibâret kalmaktadır.

Öteden beri İsrail'e verdiği destek dolayıyla başı bir hayli ağrımış olan Amerika da bilhassa **Demokrat Parti** saflarında, bu destekten rahatsız olanlar çoğalmaya başlamıştır. Partisinde gitgide kuvvetlenmekte olan bu temâyüle tercümân olmak isteyen **Clinton**, Ortadoğu'da bitip tükenmek bilmeyen Arap-Yahudi kavgasını nihâyete erdirmek maksadıyla, Filistinliler'i "**muhtariyet**"ten "**devlet**" olma durumuna geçirmek istedi. Bu takdirde hududları mahfûz bir duruma gelecek olan Filistin Devleti'ndeki Yahudiler'in İsrail'e, İsrail Devleti dâhilindeki Araplar'ın ise, Filistin'e nakledilmelerini, yani bir "**mubâdele**"yi düşündü. Kudüs içinse, Müslüman, Hıristiyan ve Musevîler'in müşterek idâreleri altında bir statü plânladı.

Yahudilerse, Rusya'da serbest kalan ırkdaşlarının İsrail'e gelmek yerine Amerika'ya kaçıp gitmelerini önleyememenin neticesinde, Filistinlilere bu maksadla vermiş oldukları "**muhtariyeti**"i bile geri almayı düşünüyorlardı. Bu durumda Amerika'nın Ortadoğu'ya bakış ve düşüncesi ile, İsrail'in menfaatleri çatışmaya başladı.

İsrailliler, Rusya'dan gelecek ırkdaşları için pek çok hazırlık yapmışlardı. Bir İngiliz Yahudisi olan **Maxvell**, bu ülkedeki takrîben 4.000 civarındaki şirketinin personeline aid 220 milyar sterlin tutarındaki sigorta primlerini İsrail'e kaçırmıştı. İngiliz entelijansı, O'nu Roma'da tâtildeyken bir motorda öldürmüş ve İsrailliler cenâzesini Kudüs'e taşıyarak, devlet merâsimi ile defnetmişlerdir. Mezarının başında, O'nu İsrail'de en büyük yatırımı gerçekleştirmiş, **millî bir kahraman** îlân etmişlerdir. **Maxvell**'in bu müthiş serveti, Şeria Nehri boyunca Rusya'dan gelecek yeni Yahudiler için ikametgâhlar yapımına harcanmıştır. Şimdi bu kadar yatırım boşa gidiyordu. Üstelik **Nil'den Fırat'a kadar** imtidâd eden arâziyi millî vatan yapmaya kararlı olan Yahudiler'in bağrında bir "**Filistin Devleti**" doğmuş olacaktı. Hem de Kudüs üzerinde söz sahibi olmak üzere!.. Bunu da bugüne kadar en büyük desteği gördükleri **Amerika** istiyordu. Bu olacak şey değildi.

Bir Yahudi kızı olan **Monica**'nın **Clinton**'a musallat edilerek Onu siyâset arenasında kepâze edip istifâya zorlamak tertibi, bu Amerikan düşüncesine bir cevap olmak üzere zuhûr etmiştir. Ancak **Clinton** pişkinliğe vurmuş; televizyonlarda, meclis huzûrunda, vesâir yerlerde kâh ağlamış, kâh gülmüş ve bu bâdireyi atlatarak devrini tamamlayabilmiştir.

D- 11 EYLÜL DARBESİ BİR YAHUDİ ESERİ Mİ?

Amerika'daki son seçimlerde **Demokrat Parti** de, **Cumhuriyetçi Parti** de Yahudi desteğinin taksîme uğraması sebebiyle başa baş güreşmiş ve cüz'î bir farkla kazanan **Bush** da eskilerin tabiriyle *"akıl için tarik birdir"* fehvâsınca, kendini **Clinton**'ın yolundan gitmeye mecbur hissetmişti. O da çözümü, Filistin'in hududları sâbit bir devlet haline getirilmesinde görünce, Yahudiler'in buna cevabı, **"11 Eylül Darbesi"** olmuştur.

Evet, 11 Eylül 2001 darbesini Amerika'ya vuran, beynelmilel Yahudi gücüdür. Bunun burada red ve cerhi imkânsız sâdece iki delilini zikredelim:

1- İkiz kulelerde ötedenberi 4.000 Yahudi çalışmaktaydı. O gün Cumartesi değildi ki, hepsinin de Havra'ya gittiğini söyleyebilmek mümkün olsun! O gün Salı'ydı. Bunlardan hiçbirinin ölmemiş olması tesâdüfle açıklanabilecek bir şey değildir!..

2- 11 Eylül 2001'de **İsrail Başbakanı** Amerika'da olacaktı. Aylar öncesinden tâyin edilmiş çeşitli randevuları ve resmî görüşmeleri vardı. Fakat hâdiseden bir gün evvel ânî bir kararla seyahatini iptal etmiştir. Ne dersiniz, acaba Israil başbakanı, Yahudiler arasında pek yaygın olan kâhinlikte mâhir bir kimse miydi?!.

Buna, takdîrî bir delil daha ekleyebiliriz. O da şudur: **Pentagon** gibi Amerikan'ın ve hatta Dünya'nın en iyi korunan bir müessesesini böylesine tahrip etmek, Amerikan idâre ve siyâsetinin kılcal damarlarına kadar sızmış bulunan Yahudi'den başkasının becerebileceği bir iş midir?

Yeni Şafak ünlü yazar Gordon Thomas'la İrlanda'daki evinde gizli servisleri konuştu

11 Eylül'ü MOSSAD biliyordu

Türk okurları onu Gideon's Spies (Gideon'un Casusları) adlı kitabından tanıyor. Bugüne kadar İsrail Gizli Servisi Mossad'la ilgili en geniş kapsamlı araştırmalardan birinin ürünü olan bu kitap yaklaşık 30 dile çevrildi. Kitabın yazarı, ilk kitabını 19 yaşındayken yazdı. Dünyanın değişik bölgelerinde gazeteci olarak bulundu. Pekçok deneyim ve haber kaynağı edindi. Bu birikiminin eşliğinde bir kısmı filme uyarlanan 38 kitap yazdı. Şimdi 70 yaşına merdiven dayamış olan yazar Gordon Thomas, aslında Galler'li olmasına rağmen Güney İrlanda'nın Wicklow kenti yakınlarında, doğa harikası bir bölgeye kurulmuş güzel bir evde yaşıyor. Babası İngiliz Hava Kuvvetleri'nde görevliydi. Güney Afrika'da eğitim gördü. Sonra Mısır'da

Gordon Thomas

Ferhat ÜNLÜ
LONDRA

"MOSSAD, 11 Eylül'de ne tür bir saldırı olacağını biliyor muydu? Ve bunu Amerikalılar'a söyledi mi? Bu konuda elime bazı dokumanlar geçti. Bu belgeler diyor ki bir saldırı olabilir. Saldırı geliyor ama kesinlik yok. Ama İsrail böyle bir saldırı olacağını önceden biliyordu."

'Yahudi lobisi Bush'u korkutuyor'

'Çin'e çok dikkat etmek gerekiyor'

11 Eylül darbesinin İsrâil'le alâkasını ortaya koyan ifşaatlardan biri

Bu gerçekleri, bugün Amerikan'ın üst kademe idârecileri -hiç şüphesiz- kâmilen bilmektedirler. Lâkin bunu bildiklerini izhâr ve ifşâ edemezler. Aksi halde çok büyük bir bedel öderler. Bu, bir zaman işidir. Bugün İsrail'le Amerika arasında -tıpkı bizimle olduğu gibi- **"bir soğuk harp"** başlamıştır.[105] Bunun sıcak bir şekle inkılâbı da gecikmeyecektir. Kanaatimizce, Amerika yakın bir zamanda İsrail'in yörüngesinden çıkacak ve bu durum O'nun Ortadoğu ve

---

105 Burada şunu ifâde etmek isteriz ki, siyonistlerle bizim aramızdaki -tarihi çok eskiye giden- bu soğuk harb vardır ki, bugün bile hâlâ ve daha dehşetli bir sûrette berdevâmdır. Bu harbin, kısa söylemek gerekirse üç vechesi mevcuddur. Şöyle ki:

a-**"İslâmî hareketi, bir muvâzaa mantığına oturtarak mahrekinden çıkarmak"**!.. Bu, siyonistlerin Türkiye'de oynadıkları en meş'um bir oyundur. İslâm'ın içini boşaltarak onu muâmelâtsız bir din haline getirip mâbede hapsetmek ve zihinlerde onun salâbet ve sağlamlığı hususunda bir şüphe husûle getirmek istikâmetindeki faaliyetler, hep bu plânın bir icabıdır. Her gün televizyonlarda müşâhade edegelmekte olduğumuz bir takım acemî piyonların telkîn ve teşvişleri, bu büyük plânın bir parçasıdır. Bu dehşetli ihânet, İslam Tarihinde emsâli aslâ görülmemiş olan, sinsi bir içten baltalama hareketidir.

Globalleşen Dünya'da, İslâm'a yeni bir rol biçilmiş, onu, kolunu kanadını kırarak mâbede hapsetmek istikâmetinde bir hareket plânlanmıştır ki, bu görüş **"Diyalog"** adıyla tezgâhlamaktadır.

b-Siyonizmin bize karşı icra etmekte olduğu ihânetin ikinci ve ehemmiyetli vechesi, nüfus meselesidir. İsrail'in müstakbel menfaati bakımından Türkiye'nin artan nüfusundan endişeye kapılanlar, ülkemizde bir **"nüfus plânlaması hareketi"** başlatmış ve neticeten binde 24 olan nüfus artışını, bugün binde 12 civarına düşürmek başarısını elde etmiştir. Bu hareket için **"Rogfeller Vakfı"**nın ülkemizde senede, 2 milyar dolar sarf etmekte olduğunu düşünmek bu bâbdaki vahâmeti kavramak için kâfidir.

c-Bu soğuk harbin üçüncü vechesi, ekonomiktir. Bu sahada olup bitenler -bilhassa bugün- herkesin gözü önünde cereyân etmekte, fakat Türk umûm-i efkârı, bu bâdirenin temel sâikini bilmemektedir. Bu hususu kâfî derecede delillendirmek ise bir dipnotun hacmiyle kâbil-i te'lif olmadığı cihetle bu kadarla iktifa ediyoruz.

Q33NY = ✈▤▤☠✡

11 Eylül Darbesi'nin yahudiler tarafından
yapıldığını ispat eden bir internet yayını
Baştaki rakam kulelere çarpan uçağın uçuş kodudur.

Dünya'ya bakışında büyük bir değişiklik husûle getirecektir. Bundan, başta **Türkiye** olmak üzere Âlem-i İslâm'ın pek büyük faydalar sağlayacağından şüphe edilemez.

Diğer taraftan İsrail de -becerebilirse- Amerika'yı üçe, beşe bölmeye çalışacak ve Onu Dünyaya hâkim süper bir güç olma mevkiinden uzaklaştıracaklardır. Onlar bir patronsuz duramazlar. Çünkü insanlığa karşı işledikleri cinâyetleri başka birine fatura etmek, târihî bir gelenekleridir. Bu patron, yakın gelecekte muhtemelen **Çin** olacaktır.

E- UYANAN DEV: ÇİN

Çin'in Dünyâ'nın gelecekteki siyâsetinde en nâfiz bir güç olacağı görüşünün bütün teferruâtı ile anlatılması burada saded dışıdır. Bununla beraber, bu hususta çok kısa bir izâhâtı gerekli görüyoruz:

Çin'in bugün **1.6 milyar** olan nüfûsunun, en az üçyüz milyonu kayıtdışıdır. Bunlar âilelerin ikinci çocuklarıdır. Çünkü âilelerin birden fazla çocuk yapmaları kânûnen yasaktır. Böyle olunca her türlü hak ve hukûktan mahrûm olan bu **300 milyon** insan, gündelik haşlanmış bir avuç pirinç mukâbilinde, bütün gün çalışmaya mecburdurlar ki, bu Dünya'da en ucuz bir **"emek"** demektir.

Daha şimdiden makineden ziyâde, el emeğine dayanan istihsâl sahalarında Çin, Dünya'yı dize getirmiş bulunmaktadır. Mesela, **Türk** ve **İran** halıları, Çin'de aynı ka-

litede ve fakat fiyat bakımından dörtte bir, beşte bir fiyatına üretilmekte ve bütün Dünya'ya satılmaktadır. Şu anda Dünya piyasalarına İran veya Türkiye'nin halı satma şansı kalmamıştır. Çin'in el emeğine dayanan ma'müllerdeki bu korkunç dampingi halıya münhasır da değildir.

Buna ilâveten Çin'in, bugün, **Amerikan Üniversiteleri**'nde okumakta olan 5 milyon gencinin bulunduğunu düşünmek, bu ülkenin yakın bir gelecekte ekonomik bir güç olarak ne duruma geleceğini anlamak için kâfîdir sanırız.

Çin, tarihte bizim ilk ve en ehemmiyetli komşumuzdur. Bugün de Türk Âlemi'nin en büyük bir parçası olan Doğu Türkistan'ı "**Sinkiyank**" (Yeni Hayat Ülkesi) adıyla esâreti altında inim inim inletmektedir. Böyle olduğu halde Türkiye'nin siyâseten Çin'e ve burada vâkî olmakta bulunan gelişmeye ilgisiz kalması şâyân-ı teessüftür.

Halbuki Osmanlı Devleti ömrünü tamamlamasına az bir zaman kalmışken, Çin'le büyük ölçüde ilgilenmiş ve **Sultan II. Abdülhamid** merhum, Hilâfet siyâsetinin parlak bir zaferini bu alâka sayesinde temin etmişti. Şöyle ki; 1900 yılında Çin'de ortaya çıkan milliyetçilik hareketi, "**Boxer**" isyanı adıyla bilinen bir başkaldırma ile Batılı diplomatları büyük bir tedhîşe muhatab kılmıştı. İlk olarak cadde ortasında Alman Büyükelçisi **Kettler**'in öldürülmesi üzerine **II. Wilhelm, Sultan II. Abdülhamid Han**'dan yardım talep etmişti.

Bu talebi, Çin'e müdâhale etmek için mükemmel bir bahâne olarak kullanan **Sultan II. Abdülhamid**, oraya bir heyet göndererek sükûnet telkininde bulunmuştu. Zira Çin'in o günkü beşyüz milyonluk nüfûsu içinde takrîben elli milyon Çin asıllı müslüman vardı.[106] Bunlar câmilerin-

---

106 Çin kaynakları, oradaki müslümanların sayısını ittifakla olduğunun çok altında göstermektedir. Gerçi Çin'de ciddî bir nüfus sayımı yapılmış değildir. Ama yukarıda bahsettiğimiz "**Boxer**" isyânı sebebiyle Çin'e giden Türk heyetinin **Sultan II. Abdülhamid Han**'a verdiği rapor, Çin'deki müslümanlar ve onların sayıları hakkında şu bilgiyi ihtivâ et-

de Cuma hutbelerinde Sultan II. Abdülhamid'in "halife"

---

mektedir:

"İslâmiyetin Çin'e girişi, Peygamberimizin yakınlarından Ebu Vakkas'ın himmeti ile olmuştur. Çin'de ilk câmi, güney Çin'deki Kanton vilâyet merkezinde inşâ edilmiştir. Çin'in kuzeydoğu bölgesindeki Kansu ve Shensi illerinde, yirmi milyondan fazla müslüman vardır. Burası, Doğu Türkistan'a bitişik olduğundan, İslâmiyet'in Çin'de yayılmasına vesîle olmuştur. Çin'in diğer vilâyetlerinde de az çok müslüman mevcuddur. Bazılarına göre, bütün Çin'de elli milyona yakın müslüman olduğu belirtilmektedir." (**Taha Toros**- Milliyet Gazetesi, 19 haziran 1972, sh: 7)

1900 yılında Çin'in nüfusu beş yüz veya altı yüz milyon civarında tahmin olunmaktaydı. Bugün Çin'in nüfusu 1.6 milyar olduğuna nazaran, oradaki müslümanların adedini yüz milyonun üzerinde farz etmek yanlış olmaz. Bu rakama tamamı türk ve müslüman olan Doğu Türkistan halkı dâhil değldir. Bunlar Çin ırkından insanlardır.

Çin Milleti, yüzlerce kavim ve kabileye ayrılmıştır. Bunlardan biri de Tunganlar'dır. Tunganlar aynen slav ırkından ayrılmış bir kol olan Boşnaklar gibi ırken Çinli, fakat dinen kâmilen müslümandırlar. Daha ziyâde Çin'in kuzey kısımlarında yaşamakta olmalarına rağmen hemen her tarafta mevcuddurlar. Onlar hakkında kısa bir mâlumât vermeyi lüzumlu addediyoruz:

"Pirinç yetiştirmekte ustadırlar. Ticârette de usta ve gayretlidirler. Toplumsal işlerini şerî mahkemelerde hallederler. Ders ve vaazlarında Çin lisanını kullanırlar. Müderrislerine çok bağlıdırlar. Şeyhleri vardır, ama hâfızları yok gibidir. Düğün ve nikâhlarındaki âdetleri hâriç, diğer âdetleri Çinliler gibidir. Düğünlerinde ziyâfetlerin başlangıcında, müderrisleri tarafından Kur'ân-ı Kerim'den teberrüken aşr-ı şerif okunur, sonra da şeriata uygun lâzımgelen vaaz ve nasihatta bulunurlar. Tasavvuf ilmine dâir ***«Aynu'l-Hayat, Aynu'l-İlm, Reşahat ve Nefahâtü'l-Üns»*** *adlı kitapları vardır. Kitaplarının çoğu yazmadır. Şimdiki kitapları ise, basma kitaplardır: Kendilerine mahsus harfleri, Arapça levha yazıları vardır. Bu yazıları süslü bir şekilde yazarlar. Bu levha yazıları Kur'ân'dan bir âyet-i kerimeyi gösterir. Her sene hac için Mekke'ye gidenler az değildir. Tunganlar iki fırkadır. Biri büyük câmiâya bağlı ehl-i sünnet olan* ***"Dapang"*** *isminde bir makamda hac yaparlar. Bu özelliklerinden dolayı iki fırka daima birbirlerine zıddır. Çinliler'in Tunganlara itimadları çoktur. Çin Cumhuriyeti'nin ilânında bunların çok yararlıkları görülmüş ve sâdıkâne hizmetleri mesbuk olmuş bulunduğundan her yerde kendilerine imtiyaz verilmiş ve hatta Pekin'de nezâretlere kadar geçmelerine müsaadede bulunulmuştur. Bu halk en kesif Çinliler arasında dahî benliklerini göstermişlerdir. Kendilerine*

sıfatıyla adını zikrediyor ve O'na duâ ediyorlardı. **Sultan II. Abdülhamid**'in **Mirlivâ Enver Paşa** riyâsetinde gön-

---

*özgü işaretleri vardır. Meselâ ekseriyetle bıyıklarının altlarını makasla keserler. Başlarına takke giyerler, selâmlarını yumruk işaretiyle göğüsleri üstünden verirler. Tungan dükkânları üzerinde besmeleyi muhtevî levhalar asılıdır. Asırlardan beri azınlık hayatı yaşayan bu halk dînî inançlarını kaybetmemişlerdir. Her mahallede ibâdethâneleri mevcuddur. Arapça okuyanları vardır. Tunganlar'da **"tarikatçılık"** çok ilerlemiştir. Şeyhlere **"büyük molla"** manasına gelen **"da'ahun"** derler. Bunların halk üzerinde büyük nüfuzları vardır. Bu şeyhlerin bütün masrafları, huzur ve rahatları müridleri tarafından temin edilir. Arap usulü nezir yaparlar. **"Cinnuma"** denilen ekmekler zengin evlerinde daima fukara emrinde bulundurulur. Dînî bağlılıkları çok taşkındır. Tungan zenginleri zekât ve sadakalarını kendi aralarında toplayarak çocukları hükümet merkezine gönderirler, Çin mekteplerinde üniversitelerinde okuturlar. (...)*

Tunganlar'ın his ve düşünceleri çok katı ve aynı zamanda kıskançtırlar. Çinliler gibi geniş ve serbest düşünmezler. Çinliler rakiplerini başka diyarlara göndermek, yahud hapsetmek ile iktifâ ederler. Ancak önemli hâdiselerde ve ayaklanmalarda öldürürler. Fakat Tunganlar rakibi ilk fırsatta imhâ ve izâle ederler. En ufak bir şüphe Tungan memurlara büyük bir kuşku verir. Bu sert hareketlerinin sebebini ise Tunganlar şöyle izah ederler:

"-Beş yüz milyon bir halkın arasına serpilmiş seksen milyon bir azınlık toplumuyuz. Zulümle ve şiddetle hareket etmeliyiz. Bu hareketimizle Çinlilerin kalbinde korku meydana getirmeliyiz ki, varlığımız pâyidâr olsun!.."

*Kendilerince mâkul bir sebep olabilir. İçlerinde halîm ruhluları da vardır. Kuzey Tunganlar'ı, Kalmuklar gibi son derece mûnistirler. Sedd-i Çin boyunca yayılmış olan bu halk, Kalmuklar gibi sâkin bir hayat yaşarlar. Bunlarda da maalesef Çinliler gibi afyon müptelâsı vardır. Çin kanunlarının bütün şiddetli takip ve cezalarına rağmen fırsat buldukça **"afyon kaçakçılığı"** yaparlar. Kısa ve alçak boylu, fakat çok yürük atlara yükledikleri afyonları şimşek gibi bir taraftan diğer tarafa naklederler. Tunganlar da Türkistan halkı gibi çok iyi binicidirler. Atları çok süslüdür. Hayatı ve zevki severler. Nefis yemeklerden, temiz giyinmeden, iyi atlara binmekten zevk duyarlar. Kendilerine mahsus çok süslü arabaları vardır. Tunganlar'ın zengin ve hayır cemiyetleri vardır. Bu cemiyetler vâsıtasıyla fakir ve muhtaç olan Tunganlar'a yardım edilir, yetim çocukları okutulur, parasız tedâvîleri yapılır. Benlik gururları çok yüksek olan, inkılâpçı Tunganlar arasında, kısacası kuvvetli bir birlik ve bağlılık duygusu hâkimdir."* (**İsmail Cengiz, Hızır Bek. Gayretullah**, "Çin'de Müslümanlar", *Risale-Dış Politika Dergisi*, Sayı: 7, Ekim 1989, sh:124-125)

derdiği bu heyet, Çin'e ulaştığında isyan yatışmış olmakla beraber her tarafta onun sükûnet telkin eden fermanı Çince olarak duvarlara asılmış ve **Sultan II. Abdülhamid** bu müdâhale sonunda Pekin'de komünist ihtilâline kadar devam etmiş bulunan **"Pekin Hamidiye İslam Üniversitesi"** adıyla bir müessese kurmuştur.[107]

Daha sonra 1904 yılında Japon-Rus harbi vesîlesiyle de Türkiye, Uzakdoğu'yla alâka kurmuş ve Japonların Ruslar'ı mağlub edip okyanusa açılan bütün gemilerini batırmış olmasından büyük bir memnûniyet duymuştu. Bugün bize ne oluyor ki, uyanan bu devi alâkayla tâkip etmekten nefsimizi müstağnî addediyoruz. Sadece Doğu Türkistan'da cârî olan Çin zulmü bile türk ve müslüman olarak Çin'i hassâsiyetle takip etmemizi gerektirmez mi? Kaldı ki, buna ilâveten yeni ve müdhiş bir sebeb zuhûr etmiş bulunmaktadır:

Yahudiler beynelmilel arenada icrâ edegeldikleri ifsad ve ihânetleri daima bir süper gücün arkasına saklanarak onun desteği vasıtasıyla yapmışlardır. 19. asır boyunca İngilizler'i ve 20. asırda Amerika'yı kullanan yahudiler, 21. asırda Çin'le birlikte hareket etmeye hazırlanmaktadırlar. Bu demektir ki, Çin yahudi desteğini de arkasına alarak bu asra damgasını vuracak bir **"süper güç"** olacaktır. Amerika ise, orada Yahudiler'in çıkaracağı bir fitne sebebiyle eyâletler arası kavgaya sürüklenecek, binnetice üçe-beşe bölünecektir. Süper güç olmaya hazırlanan AB ise sıkı bir sûrette yahudi takibine mâruzdur ve azamî onbeş-yirmi sene sonra çatırdayıp parçalanmaya mahkûmdur.

Daha şimdiden yahudi sermayesi Amerika'dan Çin'e intikal etmeye başlamıştır. Bu intikal kemâle erince Dünya yeni bir şekil alacaktır. Nevi şahsına münhasır bir tarih mirasına mâlik olan Türkiye'den başka Dünya'da hiçbir milletin bu gelişmeye mukâbil bir süper güç olma vasfıyla karşı koyma şansı yoktur. Zira Türkiye için:

---

107 Fazla bilgi için bkz: **Kadir Mısıroğlu**- ***Bir Mazlûm Padişah: Sultan II. Abdülhamid***, İstanbul, 2007, sh: 167 vd.

a- Âlemşümûl mefkûrenin geri gelişi,

b- Stratejik imkânları hâiz bir ülke,

c- Nüfus gibi faktörler, İslâm Dünyası'nda da hatır ve hafsalaya sığmaz bir gelişme kaydetmektedir. Yahudi siyâsî emellerine bağlı olarak İngilizler vâsıtasıyla İslâm Âlemi'nde gerçekleştirilmiş olan parçalanma ve bundan doğan zaaf Türkiye'nin İslâm'a meyletmesiyle kolayca aşılacak ve "**başsızlık belâsı**"nın bütün menfî neticeleri bertaraf olacaktır. Bu kaderin bir hükmüdür ki, biraz aşağıda fiilî delilleriyle izah olunmuştur.

Diğer taraftan Çin'in hemen yanıbaşındaki **Hindistan** da bir milyarlık nüfusuyla[108] Batı ekonomik hayatı için ciddî bir tehlike arz etmektedir. Üstelik bu ülke sanâyini de kurup tamamlamıştır.

Amerika'nın **Afganistan**'a yerleşmek husûsundaki kararlılığının derûnî sebeplerini kavrayabilmek için, **Çin** ve O'nunla birlikte **Hindistan**'ın vâd ettiği geleceğe dikkat etmek lâzımdır.

Amerika, gerek Çin'in, gerekse Hindistan'ın nüfûsunu yakın bir gelecekte "**mikrop harbi**"yle azaltma plânı peşindedir. Çin'i bir milyarın Hindistan'ı ise beş yüz milyonun altına indirilecek tedbir "**şarbon mikrobu**" hâdise-

---

108 Hindistan'da müslümanların ayrılıp "**Pakistan**" adıyla bir devlet kurduğu hengâmda bu ülkenin dâhilinde dağınık olarak seksen milyon müslüman kalmıştı. Bu rakam aradan geçen altmış sene zarfında üçyüz milyona yükselmiştir. Aynı şekilde Pakistan da Hindistan'dan ayrıldığında yüzon milyonluk bir müslüman devletti. Fakat o zaman bugünkü Bangaldeş'i de ihtivâ ediyordu. Sonradan Bangaldeş ayrılıp müstakil bir devlet haline geldi.

Bugün Bangaldeş'in nüfusu tamamen müslüman olmak şartıyla yüzyirmi milyondur. Pakistan'ın nüfusu ise Bangaldeş'in ayrılmasıyla eksilen nüfusu yeniden yüzon milyona yükseltmiştir. Bir topluluğun âlemşümûl bir rol sahibi olması, ideolojiyle birlikte aynı zamanda nüfusa da bağlıdır. Bunun ne büyük bir ehemmiyet taşıdığını anlayabilmek için biraz ileride Türkiye'nin geleceği ile ilgili olarak serdettiğimiz fikirlere dikkat edilmelidir. Böylece Âlem-i İslâm'ın da büyük bir istikbâle namzed olduğu kolayca anlaşılır.

sinde sâbit olduğu üzere mikrop üretimiyle gerçekleşecektir.

İnsan üzerinde öldürücü bir tesiri olan şarbon mikrobunu Amerikalılar'ın neden üretip depoladıklarını başka türlü izah mümkün değildir. Onun Afganistan'ı bir üs olarak seçmesi bu maksada bağlıdır. Batılılar, aynen yahudilerde olduğu gibi kendilerinden olmayanları acımak ve onları insan yerine koymak temâyülü nice zaman dan beri mefkuttur. Vaktiyle Amerikan yerlisi Kızılderililer'e tatbik ettikleri îtisaf (yok etme) ile bu iddiâmız sâbit ve gerçektir.

Siyonizm'in, masonluğu da kullanarak bu kadar büyük bir nüfûsu yönlendirebileceğini kolay kolay söylemek mümkün değildir. Bununla beraber onlar bu şansı, -aynen **Japonya** misalinde olduğu gibi- denemekten geri kalmayacaklardır. Şimdiden görünen odur ki, Siyonistler geçen asırda nasıl **İngiltere**'den **Amerika**'ya intikal ettilerse de bu defa da benzer bir mecburiyetle karşı karşıya gelmişlerdir. Zira **Amerika**'daki şans ve nüfûzlarını -umûmî efkâr baskısıyla- kaybetmeye başladıkları muhakkaktır. Bunun sebebi şudur:

Yıllardan beri Ortadoğu'da siyonizmin oynamakta olduğu meş'ûm rol, Onun (Amerika'nın) nâfiz olduğu propaganda vasıtalarıyla setredilmekte ve İsrail, aslında bir **kurt** olduğu halde **kuzu** postuna büründürülmekteydi. Lâkin bugün televizyonun yaygınlaşması sebebiyle, İsrail zulümleri, her Allah'ın günü bütün Dünya halkınca canlı ve müşahhas bir sûrette seyredilmekte ve zihinlerde yerleşmektedir. İsrail propagandası ise, bu zulümleri setretmek veya ters yüz etmek husûsunda ilk defa kifâyetsiz kalmış bulunmaktadır.

Bilhassa Amerika'da gelecek ilk seçimde adaylar, son seçimdekinin aksine olarak Yahudi desteği aramayacaklardır. Aksine umûmî efkârın gönlünü kazanmak için yaygın ve cesur bir şekilde -muhtemelen- Yahudiler'in ve Siyonist emellerin aleyhlerinde konuşacaklardır. Bundan

şikâyet edenlere verilecek cevap daha şimdiden hazırdır:

"-Böyle yapmasam, seçim kazanma şansım yoktur!"

Bu, karısı sabataist, kendisi de 30 yıllık siyâsetiyle mâlum bir şahsiyet olan **Ecevit**'e bile Filistin'deki son hadiseler için **"soykırım"** dedirtmiş olan bir mecbûriyettir. Kendisi için şeref teşkil etmeyecek bir sûrette geriye adım atmış olsa bile, onu aklen ve vicdânen bu sözleri söylemeye icbâr eden umûmî efkâr baskısıdır ki, yakın bir gelecekte bunu her ülkede, her siyasî lider kabullenmeye mecbur kalacaktır. Dünya umûm-ı efkârını yüzyıllardan beri aldatagelen Siyonizm'in icâdı olan son katliâmlar -kaç mâsum müslümanın hayatına mâl olursa olsun- İslâm'ın, Türklük'ün ve bütün insanlığın gözlerini açmak bakımından kâr hanesi, zarar hanesine kat kat fâik olan bir keyfiyettir. Daha şimdiden Siyonizm propagandası, bu hadiseler sebebiyle tarihte ilk defa olarak âciz kalmış ve iflâs etmiştir!..

II- TÜRKİYE VE İSLÂM ÂLEMİNİN GELECEĞİ

Burada çok kısa bir sûrette tahlîl etmeye çalıştığımız bu gerçekler ve onların Dünya'nın geleceğine te'siri uzun uzadıya anlatılması gereken ehemmiyetli bir meseledir. Bundan dolayı "**Türkiye, İslâm Âlemi** ve **Siyonizm'in geleceği**"ne dâir birkaç husûsu kısaca arz etmek istiyorum

Gitgide dehhâmeleşen Siyonizm zulüm ve istismârının, tarihte bir çok ülkede ve pek çok kereler müşâhede edilegelmiş olduğu sûrette, ciddî aksülamellerle karşılaşması mukadderdir. Üstelik bu defa bu aksülameller Araplar'a mahsus ve "**millî**" vasfında değil, âlemşümûl bir karakterde zuhûra gelecektir. Dünya'nın globalleşmesi, Siyonizm'e hep fayda sağlayacak değil ya!..

Diğer taraftan İsrail'in **Kudüs** gibi, üç dine âid bir mukaddes toprak üzerindeki ısrarlı iddiası Müslümanlar kadar, Hıristiyanlar'ın da bu hususta hareketlenmesine sebep olacaktır. Daha şimdiden, İsrail'in -itibar olarak- dönüşe geçmiş olduğunu söyleyebiliriz. Zira O, bütün insan-

lığa karşı -adetâ- müşahhas bir husûmet ve nefret hedefi hâline gelmiş bulunmaktadır.

Türkiye ise, aksine yeniden büyük bir şahlanışın arefesindedir. Bu görüşü haklı kılan esbâb-ı mûcibe ve onun fiiliyâttaki tezâhürlerini anlatmadan önce İsrail, Türkiye ve İslâm Âlemi'nin geleceğine dâir düşünceleri iki ayrı perspektiften inceleyelim:

a- **"Hıttîn Korkusu"** Perspektifinden

b- Kader Perspektifinden

A- "HITTÎN" KORKUSU VE BUNUN ÂMİL OLDUĞU PLÂN

Ortadoğu coğrafyasına yabancı bir unsur olarak Yahudiler'den önce hristiyan Batılılar gelip yerleşmişlerdi. Onların âkıbeti Yahudiler'in tarih boyunca kulaklarına küpe olmuş ve onlar gibi yok edilmek korkusuyla kendilerini dâimâ bıçak sırtında hissetmişlerdir.

Gerçekten Haçlılar, 1095 yılında tertipledikleri bir seferle 1099'da Kudüs'ü zabtedip büyük bir katliâm yaparak buraya yerleşmişlerdi. Kısa zamanda Antakya'ya kadar uzanan bir **"Haçlı Krallığı"** kurmuşlardı. Fakat İslâm Âlemi'nin o zamanki dağınıklığından istifâde ederek gerçekleştirdikleri bu zafer uzun sürmemiştir. 1187 yılında **"Taberiye Gölü"** yakınındaki **"Hıttîn"** adlı tepenin eteklerinde **Selahaddin-i Eyyubî** tarafından müdhiş bir bozguna uğratılmış, çoğu susuzluktan helâk olmuştur. Haçlıların bu mağlubiyeti üzerine 2 Ekim 1187'de Kudüs'e giren **Selahaddin-i Eyyubî** insanlık tarihinde emsâli görülmemiş bir sûrette büyük bir adâletle Kudüs halkının yaralarını sarmış ve bu kadîm İslâm diyarını yeniden Müslümanlar'a kazandırmıştır. O gece Miraç kandilinin yıldönümüydü. **Selahaddin Eyyubî** bu vesîleyle afv-ı umûmî ilân etmişse de kılıç artığı Haçlılar, bu eşsiz merhameti bir taktik eseri zannederek kaçıp Akra Kalesi'ne sığınmışlardı. Bu kale ve civarında bir müddet daha mukâvemete devam etmişlerse de meşhur Memlük Emîri **Sultan Halil** tarafından 1291'de

kılıçtan geçirilip denize dökülmüşlerdir.

Bu topyekûn yok edilme, Roma İmparatoru **Titus**'un zaferine benzemiyordu. O Mabed-i Süleyman'ı yıkmıştı, fakat yahudileri kılıçtan geçirip yok etmiş değildi. Ancak Müslümanlar'ın bu zaferiyle o coğrafi bölgeye hâriçten dâhil olmuş hıristiyan unsur tamamen yok edilip ortadan kaldırılmıştır.

Şimdi şu kadar asır sonra yahudiler de aynı coğrafyaya yabancı bir unsur olarak hulûl edip devlet kurmuşlardır. Ancak vaktiyle Hıristiyanlar'ın yaşadığı mâcerâ dolayısıyla **"Hıttîn, yani yok edilme korkusu"** her yahudinin şuuraltında derin izler bırakmıştır. Bunun için yahudiler aynı âkıbete uğramamak maksadıyla sırf Ortadoğu milletleri, hâssaten Araplar'a karşı çeşitli plânlar yapıp geliştirmişlerdir. İsrail Devleti'nin bekasını temin maksadına bağlı olan bu plânlar her ne kadar gizli tutulmakta ise de, bunlardan zaman zaman bazı sızıntılar ve bu bâbda bazı bilgiler Dünyâ umûmî efkârının ıttılâına mâruz kalmaktan kurtulamamıştır.

Gerçekten İsrail Dışişleri'nde vazifeli **Oded Yinon**'un 1982 yılında Dünya Siyonist Teşkilâtı'na bağlı Enformasyon Dairesi'nin ibrânice yayın organı olan **"Kivunim"**de yer alan bir rapor işte bu sızıntıların en dikkat çekici olanıdır. **"1980'lerde İsrail İçin Strateji"** adını taşıyan bu rapor, İsrail'in bütün Ortadoğu'yu kendi beka stratejisi icabı olarak nasıl şekillendirmek lâzım geldiğini gözler önüne koymaktadır. Buna göre 20. asrın başlarında Ortadoğu'daki devletlerin hududları İngilizler tarafından âdetâ cetvelle çizilmiş olup tamamen sunî bir mâhiyet arz etmektedir. Mezkûr rapora göre ne Irak'ta bir ırak milleti, ne Suriye'de bir Suriye milleti, ne Ürdün'de veya Mısır'da... bir millet olmanın icâbına göre tekevvün etmiş bir siyâsî câmiâ mevcud değildir. Bunlar kâh ırk ve kâh da mezhep itibariyle kozmopolittirler.

Bu bölünme, İsrail'in Ortadoğu'da tutunması maksadıyla gerçekleşmiş olmasına rağmen bu hususta kâmil bir

netice hâsıl olmak için bir kere daha tekrarlanmalıydı. Kısacası İsrail'in etrafındaki bütün devletler ki, buna Türkiye de dâhildir- yeniden birer ikişer ve bazı ahvâlde üçer yeni parçaya ayrılmalı, Osmanlı mirasında teşekkül etmiş olan devletçikler daha da ufalanıp İsrail karşısında mukavemet gücünü büsbütün kaybetmeliydiler. 1982 tarihli bu rapora rağmen, raporun mantığı 1975'ten itibaren fiilen tatbik sahasına konulmuştur. Küçücük Lübnan bu yahudi emeline ilk olarak muhatab olmuş ve onun beş bölgeye bölünmesi plânlanmıştır: Hıristiyan Mârûnî, müslüman sünnî, müslüman alevî, dürzî vs. Henüz yaraları kapanmamış bulunan Lübnan iç harbinin derûnî sebebi bu yahudi emelidir.

Bahsi geçen raporda komşu Suriye'nin de alevî-sünnî, kürt vesâir sûretle en az üçe bölünmesi plânlanmıştır. Bu kader aynen Irak için de mevzuubahistir. O da kürt, sünnî ve alevî olarak parçalanacaktır.

Adı geçen rapor Mısır'ın nasıl bölüneceğini anlatırken daha önce diğer arap memleketlerinde vâkî olan bölünmenin bir domino tesiri icrâ edeceği ve bunun aynen Mısır'da, Sudan'da, Libya'da, hatta Libya'nın güneyindeki Çad'da nasıl vâkî olabileceği uzun uzun anlatılmıştır.

İsrail Devleti'nin bekası hesabına plânlanan bu parçalanmanın asıl ve ehemmiyetli mihrak noktası ve hedefi Türkiye'dir. Türkiye de kürtlerle bölünecek bu sûretle Türkiye'nin **"arz-ı mev'ud"**a dahil olan parçası bilâhare ve daha kolaylıkla yahudinin eline geçebilecektir. İsrail'in Kuzey Irak'taki kürt oluşumuna desteğinin asıl sâiki budur.[109]

---

109 Bu, kadîm ve Tevrat'a dayanan emele rağmen İsrail, Filistinliler'in mukavemetinden bîzâr kaldıkça zaman zaman Türkiye'yi bölgeye yeniden dâvet etmek mecburiyetinde kalmaktadır. Hiç şüphesiz ârızî ve taktik îcâbı olarak gerçekleşen bu dâvete bir misal zikredelim: "*Dışişleri Bakanı Gül, İsrail gezisinde, Gazze'den çekilmeyi planlayan Şaron'dan teklif aldı: «Yerimizi siz alın, Filistin Devleti'nin çekirdeğinin oluşturulmasına, ekonominin inşasına öncülük edin, mülteci kamplarını siz kurun.»*" (Bkz: 5.1.2005 tarihli *Sabah Gazetesi*)

Fakat bundan daha ehemmiyetlisi, bazı hakşinas Yahudi münevverlerinin Osmanlı'ya karşı ihânetleri ve ondan sonra Ortadoğu coğ-

Fakat İsrail kendisiyle hem-hudud olmayan Yemen, Sudan

---

rafyasında hâsıl olan boşluğu, bizlerden daha doğru değerlendirmekte olmasıdır. "**Ey Osmanlı Geri Gel!..**" serlevhası ile bir yazı yazan 1948 Sibirya doğumlu **İsrail Shamir** bu hususta câlib-i dikkat fikirler ileri sürmektedir. O, Osmanlı'nın yıkılış vetiresinde Hıristiyan Batılılar ve Yahudiler'in düşmanlıklarını anlattıktan sonra:

"Onların ülkeleri Osmanlı'ya ihânet için iyi bir nedeni vardı; çünkü eğer imparatorluk yaşasaydı, ne Yahudi Devleti denen canavar, ne tecrid duvarı ardına sürülen milyonlarca toprağın yerlisi, ne aynı derecede ezilmiş ve gecekondulara doldurulmuş göçmen işçiler ve karşılarında mâlikâneler içinde birkaç zengin Yahudi olmayacaktı, Aynı şekilde caresiz bir Irak'a ABD saldırısı ve sonuçta yüzbinlerce ölü ve acı hiç olmayacaktı, çünkü Irak, o güçlü imparatorluğun parçası olacaktı.

İmparatorluğun yıkılışından sade Ortadoğu çekmedi. NATO uçakları asla Belgrad'ı da bombalayamazdı, eğer imparatorluk bizimle olaydı. Hatta ilk ayrılan eyâlet Yunanistan'ın şimdi Euro tarafından ekonomisi mahvedilmiş ve zengin Kuzeylilerin otelcisi hâline getirilmezdi. Onun da, Rumlar'ın, İskenderiye'den İstanbul'a dek imparatorluğun kalburüstü ahâlisi olduğu günleri özlemek için iyi bir nedeni var.

İmparatorluk kurucu unsur olan Türklere Avrupa hayrandı ve onlardan korkuyordu, oysa şimdi onlar da Frankfurt ve Londra'nın çöpçü-bulaşıkçılarının istenmeyen rakipleri hâline gelmiş durumda.

Şimdi kimi Türk liderler, AB'ye girmek hülyalarıyla kendilerini avuturken, belki de artık imparatorluğu geri getirmeyi düşünmeye başlamamızın tam sırası. Aslında imparatorluk çok büyük ve etkisiz olduğundan yıkılmadı: En görkemli zamanlarında bile Brezilya ya da Rusya'dan küçüktü. O yıkıldı, çünkü toy yerel elitler zehirli ulusçuluk meyvasından yediler; bunu onlara Batılı lafazanlık üstadları sunmuştu.

Avrupa'nın îcadı olan «ulusçuluk», muhtemelen Ortaçağ'ın kata veba salgınından daha çok insan öldürdü. Dahası, o imparatorluğa mâkul bir seçenek de sunamadı. Oysa orada düzinelerle kavim, kabile barış içinde birlikte yaşıyordu. Kopan ülkelerin hiçbiri başarılı bir devlet kuramadı. Ve Batılı yırtıcılar, giderek daha ve daha da küçük gruplar arasına kavga ekmeye devam ettiler, şimdi Türkiye ve Irak'taki Kürt hâdiselerinde görüldüğü gibi. ***Nâsır*** *ve Baas Pan-Arabizmi,* ***Bin Ladin*** *islamcılığı,* ***Ziya Gökalp*** *ve* ***Halide Edip*** *Pantürkizminin hepsi de Batı'nın ilerleyişini durduracak güvenilir bir ideoloji oluşturmakta aynı başarısızlığa uğradılar. Belki Batılı kardeşlerin kitabından kendi-*

ve Çad gibi diğer arap memleketlerinde dahî bölünmenin

---

*mize bir yaprak ödünç almalıyız. AB ile Avrupa, bin yıl önce çökmüş **Şarlman** imparatorluğunu yeniden, kurdu; bizim İmparatorluğumuz ise hâlâ insanların zihninde, görkemli saraylarda, kalelerde, câmilerde ve kiliselerde dipdiri. Tekrar kurulan imparatorluğumuz, tüm Bizans sonrası kazanımları kucaklamak Türkiye'nin, Ortadoğu'nun, Balkanlar'ın, Rusya, Ukrayna ve Orta Asya Türkî cumhuriyetlerinin birlikte parlak bir geleceği var."* demektedir. (Bkz. Analiz Dergisi, Eylül, 200......)

"...Avrasya'da hâkimiyet kavgaları vermek yerine Türkler, Slavlar, Araplar (ve küçük komşuları) güçlerini birleştirebilir, Konstantiniye'yi (İstanbul bu ismin farklı okunuşudur) ortak başkent ve imparatorluk hükümeti payitahtı yapabilir. Konstantiniye bizim Brüksel, New York ve Pekin'e cevabımız olabilir. Yüzyıllar sürmüş hâkimiyet kavgaları Avrasya'da nice savaşlar çıkarmış iken, birlik tüm istekleri tatmin edebilir: Ruslar da Türkleri oradan çıkarmadan İstanbul'u başkent edinebilirler; Türkler ise, Kırım ya da Taşkent'le komşu olur, Yakutistan'ın uzak elmas madenleri ve Pravoslav Türklerinin diyarları, tek bir Rusla savaşmadan elde edilir. Ortadoğu birkez daha, hep ait olduğu Avrasya'ya dâhil edilir; Washington'dan, Londra'dan, Brüksel'den gelecek emirlere boyun eğmez. Çok uzak bir yer olmaktan çıkan Türkiye, Bağdat'la Kiev'den, Belgrat ve Kahire'den, Vladivostok ve Ankara'dan galenlerin buluşma yeri olur.

Bir kez daha çift başlı kartalı, Doğu uygarlığımızın, Ortodoks ve Müslümanların birliğinin sembolü olarak yükseltelim, hükümdarımıza iki unvanı, İslam halifesi ve Ortodoksların imparatoru sıfatını verelim, küçük milliyetçilikleri geçmişe gömelim ve tarihte yepyeni bir çağ başlatalım. Bu Doğu Milletler Topluluğu (Commonvealth), Doğu Roma'nın, Bizans'ın Rus ve Osmanlı imparatorluklarının bu vârisi devâsâ maddî ve mânevî kaynaklara hakim olacak, bir süper güç olacak, Birleşik Avrupa, ABD ve Çin'in karşısına çıkacaktır.

Bu Milletler Topluluğu, hem mânevî, hem maddî amaçlarla birleşecektir. Doğu ve Batı metafizik temellerde bölünmüştür. Batıda Mammon (Para Tanrısı) gâlip gelmiştir. Batı iştaha korkunç bir imanı, bireyci başarıya dizginlenemez hırsı, alabildiğince tüketme hak, hatta görevini kabul etmiştir. Dayanışmaya, «insanın mutlak özgürlüğü» adı altında egoizmi tercih etmiştir. O, kadını erkeğe benzetmeye çalışarak yok etmiş, erkeği kadınla rekabete sokup yok etmiştir. Tanrı'yı reddetmiştir, kiliseleri bomboştur, şehirleri iş merkezlerinin etrafına kurulu-

hangi usûl ve esaslara dayanarak gerçekleştirilebileceğini dakîk bir sûrette plânlamış ve zikri geçen rapor üzerinde imal-i fikr eden ve onu geliştiren çeşitli raporlar ve eserler ortaya konulmuştur.[110]

Bugün ortalıkta dolaşan **"Büyük Ortadoğu Projesi"** aslında yahudinin bu emelini setretmek için ortaya atılmış ve mürevvici Amerika olarak gösterilmiştir. Hiç şüphesiz bu projede Amerika'nın da takip ettiği emeller mevcuddur. Fakat temel sâik İsrail'in bekası endişesidir ki, bu du-

---

dur; bizimkiler ise bilgi, sanat ve duânın etrafına kurulu.

*Doğu, daha Hıristiyan kalmıştır; bence İslam Ortodoks Hıristiyanlıktan, **Jean Calvin'in** Kalvinist Protestanlığı'nın olduğundan daha uzak değildir. Doğu Mammon'u reddeder, çünkü biz Tanrı'ya inanırız; bizce mânevî ihtiyaçlar maddeden önce gelir, hiç birimiz Hz. İsa'yı reddetmeyiz. Kadınlara saygı, gösteririz, çünkü Hz. Meryem'i reddetmeyiz. Doğu hâlâ tabiatı sever, ahlâksız zenginliği kötüler, emeğe saygı duyar, uyumu başarının üstünde tutar. Adam gibi erkekleri ve hanım gibi kadınları severiz, çünkü gelenek ve âileye saygılıyız.*

Batı göçebe bir uygarlık düşler; burası âile ve topraktan kopuk atomize bireylerin bir açık toplumudur. Doğu Milletler topluluğunda biz başka yönde ilerleyeceğiz. Göçü zorlaştırıp sermaye hareketini teşvik edeceğiz. Özerklik taraftarıyız; çünkü özerk iradeler, kendi yerel ihtiyaç ve isteklerini daha iyi bilirler.

Batı özel mülkiyetin kutsallığını savundu. Biz de o küçük iken ona saygılıyız, ama aşırısını reddediyoruz. Biz süper zenginlere ağır vergi koyacağız, gerekirse malını millîleştirecek, şirin bir Anadolu ya da Sibirya köyüne yeniden eğitime göndereceğiz. Millî kaynaklar özelleştirilmeyecek, yabancılara toprak satışı yasaklanacak, köylüler toprağından edilmeyecek. Kenti değil, köyü teşvik edeceğiz. Batı özel hayatın her alanına müdahale ederken, biz Doğu'nun kadîm özgürlüklerini savunacağız. Komşularımıza çok iyi dost olacağız; ama bunu istemezlerse de yaman düşman olacağız.

Bu hayal, Avrupalı, Kuzey Amerikalı ve Çinli süper güçlerin, vatanlarımızı sömürgeleştirmesine karşı tek çıkış yoludur. Yoksa sömürgeleşme devam eder." (bkz.: a.g.m.) Bu değerli makalenin tamamı, **Bedir Yayınevi** tarafından broşür hâline getirilmiştir. (İstanbul, 2007)

110 Tafsilât için Bakınız: **Cevat Eroğlu**, a.g.e., sh: 64 vd.

Ey Osmanlı

Ne Olur

Geri Gel

Ottoman Empire, please come back!

English text & Turkish translation

yazan/by:

Israel SHAMIR

BediR
İstanbul 2007

Bir Yahudi mütefekkirinin tahassürle şu dâveti, biz Osmanlı torunları için ne dehşetli bir ibrettir!.

rum ileride anlatılmıştır.

Bütün bu anlatılanlar gerçekleşecek midir?!.. Bize göre hayır!.. Bunlar yahudinin kursağında kalmaya mahkûm birer hamhayaldir. Zira Kur'ânî bir hakikat olarak **"Ve mekerû ve mekerallah. Vallâhu hayru'l-mâkirin"**, yani *"İnsanlar plân yapar, Allah'ın da bir plânı vardır. Muhakkak ki, eninde onunda Allah'ın plânı gâlip gelir."*[111] Lâkin Allah'ın plânının, yani murâd-ı ilâhînin ne olduğunu bilmek biraz zordur. Bununla beraber imkânsız da değildir. Bugün Âlem-i İslâm kaç asırdır terâküm etmiş bulunan ihmalin doğurduğu istihkâkına kefâret teşkil etmek üzere bedel ödemektedir. Türkiye'deki başörtüsü zulmünden Filistin'de yarım asırdır devam eden mezâlime ve hatta bugün Irak'taki zulümlere kadar bütün olup bitenler İslam Âlemi çapında Müslümanlar'ın istihkâkını tebdîle medar olacak bir kefâretten ibârettir. Bu kefâret üzerimizdeki celâlî tecellîyi cemâle inkılab ettirinceye kadar devam edeceğe benzer. Bu da uzak değildir. Zira herhangi bir müslümana sırf imanından ve bundaki ısrarından dolayı vâkî zulüm yalnız onun şahsî günahlarına değil; tekmil İslâm Âlemi'nin günahlarına kefâret teşkil eder. Zulüm ne kadar çoğalırsa Müslümanlar'ın tecellî-yi ilâhîde kahırdan lütfa muhatab olmaları o kadar yakınlaşmış demektir. Şimdi de bu zikrettiğimiz delile munzam delillerle önce Türkiye'nin, sonra da İslam Âlemi'nin murâd-ı ilâhî icabınca arz edeceği vecheyi bir nebze izah edelim.

B- KADER PERSPEKTİFİNDEN TÜRKİYE'NİN GELECEĞİ

Bütün Kâinât, bir tiyatro sahnesi gibidir. Onun içinde mevcud tekmil varlıklar da, bir senaryonun eşyası, dekoru ve kahramanları mesâbesindedir. Hepsi de kaderin me'muru ve mağlubudur. Âmil ve fâil oldukları veya mef'ul bulundukları vukuât ve şuunât (realiteler) da murâd-ı ilâhî, diğer bir tâbirle izn-i ilâhî çerçevesinde

---

111 Âl-i İmran Sûresi, âyet: 54.

cereyan eder. Cenâb-ı Hakk'ı **"müsebbibu'l-esbâb"** yani sebeplerin sebebi, temel sebep bilmenin neticesi olan bu görüş, **"cebriye"** değildir. Zira cebriyede kul, irâde ve ihtiyâra sahip olmayan sâir mahlûkât derekesinde telâkkî olmaktadır. Halbuki zîşuur olan ins u cin, âriyet gibi iğreti de olsa cüz'î bir iradeye mâliktir. Hiç şüphesiz ilm-i küll sahibi olan Allah, bu cüz'î iradelerden ne sâdır olacağını mutlak bir sûrette bilir. Ancak, bunun ilm-i ezelî ile bilinmesi, bizi kul için bir **"cebir"** vâkî imiş gibi düşündürmektedir. Bunun sebebi de, insan idrakinin **"zamanla mukayyed"** olmasıdır. Halbuki, Allah katında zaman yoktur. Cenâb-ı Hakk'ın bir şeyi olmadan evvel bilmesi, bizim olduktan sonra bilmemiz kadar kolay ve tabiîdir.

Nasıl, bir senaryoda onu, tasavvur, tahayyül ve tasnî eden (plânlayan) kimse tarafından tesbit edilmiş bir ana fikir ve esas gaye mevcud olursa, bu Âlem'de de böylece bir temel maksad vardır. Vukuât, O, ilâhî olan gaye çerçevesinde ezelden ebede sebep-netice münâsebeti içinde sonsuz bir cereyan ve teselsüle me'mur olarak akıp gider. Ancak, bu akış, üstün bir me'muriyeti olan ins ü cin idraki ile kavranabilen ve kavranamayan bir takım temel kanun ve kâidelere tâbî kılınmıştır. İlâhî tâyinle gerçekleşen ve hep bâkî kalan bu kaidelere, biz bazen **"meşiyyet-i ilâhiye"** veya **"âdetullâh"** bazen da **"tabiat kanunları"** der, geçeriz. Bütün varlıkların bunlara -yoluna döşenmiş raylara tâbî olmak mecburiyetindeki trenler gibi- uymak zorunda bulunduğu bedâhât derecesinde bir gerçektir.

Eşyâ (şeyler) ve vukuâtın tanınması da bu kânun ve kâidelerin keşfi nisbetindedir. Bütün ilmî faaliyetler ise, bu keşfin hududlarını genişletmeye çalışmaktan ibârettir.

Şu temel görüş çerçevesinden bakıldığında, sayısız vukuât ve şuunâtın hay-huyu arkasında ilâhî tâyinle mevcud ve cârî, bütün âleme şâmil ve hâkim birtakım kaanun ve kâidelerin mevcud olduğu görülür. Bunlardan biri de **"ebedî zıtlık"** ve bunlar arasındaki galebenin münâvebesi, yani daimî bir tahavvülât ve tebeddülâttır. İlâhî tecellî

de bazen **"celâl"** ve bazen de **"cemâl"**e revaç vererek, bu mütemâdî değişikliğin asıl sebebini teşkil eder. Bundan dolayı, bu Âlem'de **"bekâ"** yalnız ve ancak Allah'a mahsustur.

Fizîkî ve tabiî hadiselerde olduğu kadar, sosyal ve beşerî faaliyetlerde de aynen vâkî olan şu keyfiyet, lâyıkı ile kavrandığı zaman, vukuâtın hikmetine nüfûz edebilir ve binnetice bir çok gereksiz telâş ve endişelerden kurtulmak imkânı doğar. Zira bu takdirde değişme seyrinin **"celâl"**den **"cemâl"**e mi, yoksa **"cemâl"**den **"celâl"**e mi olduğu kavranır. Murâd-ı ilâhî berraklaşır. Allah'ın takdirinin gerçekleşmesine hiçbir mahlûk irâdesinin engel olmaya güç yetirebilmesi mümkün olmadığına göre, buna sa'y etmenin hacâlet ve sefaletine düşülmez. Sabır ve tevekkülün kemâline ulaşılır. Tecellî nöbeti **"cemâl"**de ise şükrün, **"celâl"**de ise sabrın bereket ve huzûruna nâil olunur.

Bununla birlikte şu gerçeğe de işaret edilmelidir ki, vukuâtın asıl sebebi olan murâd-ı ilâhî, bir tek vak'a veya vukuât zincirinin tek bir kesidinin müşâhedesi ile kavranamaz. Belli bir zaman parçası içerisindeki gelişme seyri takip ve tahlil edilmelidir. Zira, her türlü tahavvülât ve tebeddülâtta bir tedrîc kânunu câridir. Bu keyfiyet zelzele gibi ânî oluşlarda bile onların hazırlık safhasında yine bâkî ve câridir.

Diğer taraftan bazen bir tecellînin zâhiri ile bâtını arasında fark da olabilir. Zâhiri **"kahır"**, bâtını **"lütuf"** veya bunun aksi olan hâdise ve oluşlar da az değildir. Bunları da zaman çözer!.. Bir eriğe, bir de cevize bakınız!.. Birinin kabuğu taş gibi sert, içi lezzetli meyvedir. Erikte ise, durum bunun tam tersidir. Gündüzden geceye geçişte, karanlıkların âniden Dünya'mızı istilâ edemeyip tedrîcen ve perde perde gerçekleşmesi, bu Âlemdeki bütün tahavvülât ve tebeddülâta hâkim bir meşiyyet-i ilâhiyedir. Sabahleyin şafak sökmesi de öyle değil mi?!..

Bir de şu var ki, bu Âlem'in bir **"dâr-ı imtihan"** olmasını dileyen Cenâb-ı Hakk'ın asıl sebep olan zâtî irâde

ve ihtiyârı -pek az istisnâ ile- mestur ve meknuzdur. Her şey zâhirde mahlûka kâbil-i izâfe bir takım esbâb ile gerçekleşir. Bunu bilen âkil ve ârifler, vukuâta röntgen gibi derinlere işleyen ve böylece meknûz ve mestur olanı görebilen bir nazarla bakarlar.

Bu temel İslâmî gerçeklerin ışığında Türkiye'nin kısaca, önce geçmişine, sonra da geleceğine bir nazar atfedelim.

1- Geçmişe Bakış:

Türk Milleti'nin İslâm'dan önceki eski asırlarda fârik ve mümeyyiz vasfı harb, darb, cenk, cidâl, kavga ve cihangirliktir. Dünya'da en eski ve en büyük beşerî eser olan **"Çin Seddi"** bu gerçeğin fiilî bir şâhididir. Bu gün o geçmiş uzun asırların vukuâtına baktığımız zaman, bunun ilâhî bir tanzimle müthiş bir hazırlık, -tâbir câizse- antreman olduğunu görebiliriz. İçinde olsak bunu kavrayamazdık. Zira nefsânî gibi görünen o eski harb-darb faâliyeti sonraki **"İslâm Müdâfîliği"** için bir liyâkât kazanma safhası olmuştur. Bu artık bellidir. Tıpkı Araplar'ın, İslâm'dan asırlarca evvel başlayan talâkât, belâgat ve edebiyat merak ve hevesleri ile Arapça'yı geliştirerek O'nu ilâhî irâdeyi istiâb edebilecek bir kemâle ulaştırmaları gibi... O eski Araplar da şiir yarışlarında nefes tüketirken, kaderin hesabından habersizdiler. Bu gerçekle, daha küçük çapta da olsa, kendi hayatında karşılaşmamış bir fert tasavvur olunamaz!..

Lütfu setredip saklayan kahra veya celâl içindeki cemâl tecelliye tarihten bir misal verelim:

Mâhud **"Moğol İstilâsı"** İslâm Âlemi'nin yakılıp yıkılmasına, medenî mâmûrelerin harabeye çevrilmesine sebep olan dehşetli bir kahır tecellisi idi. Zulüm denince ilk akla gelen isimlerden biri olan **Hulâgû** tarihlerin rivâyetine nazaran, Hilâfet merkezi Bağdat'ta dînî ve ilmî eserleri kerpiç gibi kullanarak kendisine bir saray yaptırmıştı. Ancak bu müthiş kahır, zulüm ve istilâ, önüne katıp sürüklediği **"Müslüman Türk"** kitleleriyle Anadolu'nun türkleşmesi

ve islâmlaşması gibi mes'ud bir neticeye de âmil olmuştur. Böylece, zaafa uğramış İslâm Dünyası'na bir **"tâze kan"** olarak Türk unsurunun katılmasını sağlamıştır.

Osmanlı Devleti'ni kurmuş olan **"Kayı Han Aşireti"** de bu sûretle Türkistan'ın **"Mahan Bölgesi"**nden çıkarak Batı'ya yönelmişti. İlk istikâmetleri an'anevî göç hedefi Cezîretü'l-Arab idi. Bu maksadla Sûriye'ye geçerlerken reisleri **Süleyman Şah**, Fırat Nehri'nde akıntıya kapıldı. Ayağının atın özengisine takılması yüzünden kurtulamayarak şehid oldu. Aşîret mâteme gark oldu. **Süleyman Şah**'ı Câber'de toprağa verdikten sonra, istikâmetlerinin uğursuzluğuna hükmederek geri dönüp Ahlat'a geldiler. Eğer Sûriye'ye gitselerdi, daha önceki bir çok Türk aşîreti gibi orada kaybolup gidecekleri muhakkaktı. Kiminle mücadele edip de yükseleceklerdi. Etraf hep müslümandı. Ama Ahlat'ta kendisine mürâcaat ettikleri Selçuklu Sultanı bu cengâver topluluğa yerleşmeleri için **Söğüt** ve **Domaniç**'i göstermişti. İhtimal buna da canları sıkılmıştı. Zira sürüleriyle bütün bir aşîret takriben bin kilometre bir mesâfeyi kat'etmek mecburiyetinde kalmıştı. Halbuki, önü küffâr olan bu mıntıkada onların cihad gayret ve kâbiliyetlerine -sevk-i kaderle- engin bir saha açılmış oluyordu. Bu kahrın içine saklanmış bir lütuftu. Meknuz ve mestur bir murâd-ı ilâhî idi.

Diğer taraftan Söğüt'e yerleşen Kayı Han Aşireti'nde arka arkaya on lider (**Osman Gâzi**'den **Kânûnî**'ye kadar) dehâ üstü birer şahsiyet olarak tarih sahnesinde mes'ud ve muhteşem rollerini oynamışlardır. İnsanlar evlâdlarının karakter ve kâbiliyetlerini te'min husûsunda bir imkân sahibi değillerdir. Âlimden zâlim doğduğu az görülmüş bir vak'a değildir. Demek ki, kader onları yükseltmeyi murâd edince, her cihetle kendilerine yâr ve yâver olmuştur. Kader yâr ve yâver olunca, bir meziyet bin meziyet kadar netice sağlarken, bin kusur, belki bir kusur kadar rol oynayabilir. Tıpkı akıntı istikâmetinde yol alan bir kayık gibi... Bir kürek çekmekle, akıntının sür'atine bağlı olarak icabında

on kürek çekmiş kadar mesafe kat'edilir. Fakat gidişi akıntıya ters ise, netice bunun aksi olur. İşte beşerî irâdelerin, kadere tevâfukunda böyle müthiş bir bereket mevcuddur. Osmanlı'nın yükseliş hengâmında O'nu ihâta eden hâricî şartların zâtî irâde ve imkânlarından fazla rol oynadığı tarihin sayısız şahâdeti ile sâbittir.

Yükselişte olduğu gibi çöküşte de bu kadere ve daha emin bir tâbirle murâd-ı ilâhîye paralel veya ters düşmenin müsbet ve menfî tezâhürleri için söylenecek söz ve verilecek misâl sonsuzdur. Biz burada bu kadarla iktifâ ederek, biraz da geleceğimize atf-ı nazar etmek istiyoruz.

2- Geleceğe Bakış

Bir devlet, üç esas ile büyük ve âlemşümûl bir karakter kazanabilir.

a-Âlemşümûl bir mefkûre

b-Geniş ve stratejik imkânları hâiz bir ülke

c-Kemiyet kadar keyfiyeti de olan büyük bir nüfus

Târihte âlemşümul bir devlet (süper güç) olabilmiş bulunan her topluluk bu üç rüknün, üçüne de mutlaka sahip olagelmiştir. Biz de öyle idik. Bunların hepsini de iç ve dış düşmanların âhengli mesâileri sonunda kaybederek bugünkü mefkûresiz Türkiye hâline getirildik. Burada şu küçülüşün sebepleri veya gerçekleşmesine dâir hiçbir tafsîlâta girişecek değiliz. Bu, olmuş bitmiş bir vâkıadır. Çok değil, bir insan ömrü kadar, yani yetmiş-seksen sene evvel vatanımız onüçmilyon kilometre kare idi. Bugün sekizyüz bin bile değildir. Küçülüşün her mes'eledeki tecellîsi de bu ölçüdedir. Ancak gidiş nereyedir?!..

Mühim olan hâl değil, istikbâldir!!.. Onu tayin edecek husus da zaman ve vukuâtın seyrine hâkim olan murâd-ı ilâhînin vasfıdır. Acaba vukuât, celâlin mi, yoksa cemâlin mi galebesi istikâmetinde bir seyir takip etmektedir?! İşte bu muammâyı çözmek için yine belli bir zaman parçası içindeki gelişmenin tahlili îcâb etmektedir. Zira murâd-ı ilâhînin keşfi, ancak bu sûretle mümkün olabilmektedir.

Bazılarına göre manzara karanlıktır. **Mehdi** -aleyhisselâm- gele ki, işler düzele!... Biz böyle düşünmüyoruz. Bilâkis, İslâm Tarihinin en parlak devrinin önümüzde olduğuna kânîiz. Hele biraz durun bakalım, **"Batı Roma'nın Fethi"** bize sahih bir hadîs-i şerif ile müjdelenmiş değil midir? Hâmile bir kadının ağrıları, vaz'-ı hamletmeden az önce hadd-i a'zamîye ulaşmaz mı? Gecenin karanlığı en yüksek dereceye ulaştıktan sonra dönüş başlayıp perde perde şafak sökmez mi?! Her kemâli bir zevâl, her zevâli bir kemâlin takip etmesi bu âlemin temel kanunlarından biri değil mi? O halde, sizi bedbinleştiren, menfîliklerin kemâle ermiş, zevâl vaktinin gelmiş olmasıdır. Sevinsenize!..

Bu değerlendirmeyi biraz da kısaca ictimâî vukuât üzerinde tahlil edelim.

İslâm'dan inhirâfın tarihi epeyce eskidir. Ancak su yüzüne çıkışı ve resmî bir görünüş arz etmesi **1839 "Tanzimat Fermânı"**yladır. Bu menfî gelişme bilâhare kemâle ermiş (1924) ve bu da **1945** yılında çok partili hayata geçişle dönüş safhasına intikal etmiştir. Dünya siyâsî hâdiselerinin zorlamasıyla başlamış olan bu yeni devrin bâriz husûsiyeti gittikçe hızlanan bir tempo ile mü'minlerin toparlanmakta bulunmasıdır. Bunda dost-düşman herkes müttefiktir. Peki ama, bu gelişme, Türkiye'nin kendi benliğine dönmesini ve mevcud menfîliklerin altından kalkabilmesini te'min edecek bir kifâyette midir? Bunu anlayabilmek için, şu gelişmenin -yukarıda zikri geçen- üç esasa aks edişini bir nebze inceleyelim.

aa- Âlemşümûl Mefkûrenin Geri Gelişi

Bizim için büyük devlet olmanın birinci şartı olan mefkûre; tabiî olarak **İslâm**'dır. Çünkü O'nun bizi -her şeye rağmen- yok edilememiş bir alt yapısı mevcud olduğu gibi, zâtî muhtevâsının da matlub neticeyi hâsıl etmeye kifâyeti târihî vukuât ile sâbittir. Ancak O'nun ülkemizde son elli yıl içinde arz ettiği diriliş ve canlanış sür'ati, beşerî

irâde ve gayretlerle izah edilemeyecek bir derecededir. Bu da bizim gibi zayıf mü'minlerin mesâilerinin kadere tevâfukundan doğan bir berekettir. Gerçekten, kaderin, -akıntı istikâmetinde ilerleyen kayık misâlinde olduğu gibi- yâr ve yâver olmasından gayri bir sebeple izah edilemeyecek olan şu keyfiyet için size bir mukâyese arz etmek istiyoruz. Tek aşına bu misalin iddiamızı isbata yettiğini ibretle göreceksiniz!..

1920 yılında İstanbul düşman işgali altına düşmüştü. İşgal kuvvetleri kumandanlarından biri de Fransız Generali **Franse D'Espere** idi. Bu zât, **Fâtih Hazretleri**'ni taklîden İstanbul'da beyaz bir at ile dolaşmak hevesine kapılmıştı. Lâkin bunu nerede yapmalıydı ki, ahâli O'nu alkışlasın!.. Levanten muhiti olan Beyoğlu'nu seçti. Tünelbaşı'nda beyaz bir ata binerek Taksim girişindeki Fransız Konsoloshânesi'ne kadar yürüdü. Beyoğlu esnafı o zaman ekseriyetle rumdu. Rum esnaf, Yunan bayrakları ile donatılmış Beyoğlu'nda **Franse D'Espere**'yi:

"-Zito **Venizelos**!.." diye bağırarak alkışladı.

Venizelos, o günkü Yunan Başbakanı idi. Bu da **"Yaşasın Venizelos!"** demekti. Bu durumdan müteessir olan bir müslüman matbaaya koşup bir İstanbul haritası bastırdı. Bunun üzerinde, mevcud câmileri küçücük sembollerle göstererek bunlara sıra numarası verdi. Altına cetvel halinde bu numaraları sıralayarak karşılarına câmilerin adlarını yazdı. Bu sûretle numaralanmış İstanbul Câmileri bu haritada dokuz yüz otuz küsurdur. Yani bin bile değil!.. Unutmuş olabileceği birkaç küçük câmi ile bu rakamı bin kabul edebiliriz. Haritanın üzerine yazdı ki:

"Bu şehir kimindir?"

Altında bu soruya yine kendisi cevap verdi.

"-Bu eserler kiminse, bu şehir onundur!.."

Bununla bu şehri biz vatan yaptık, O'nu millî ve dînî eserlerle bezedik, demek istiyordu. Gizlice bunu, **Franse D'Espere** ve Rum şarlatanlarını protesto makamında apartman kapılarından içeriye attırdı.

1920'de bizim İstanbul'daki ikaametimiz 467 senelikti. Bu zaman zarfında, O imanlı insanların fevkalâde gayreti ve cihad serveti ile İstanbul'da inşa ettikleri câmî takriben bin (biraz daha az bile!) imiş. Halbuki 1950'den günümüze kadar şu beğenmediğimiz zayıf müslümanların inşa ettiği câmi adedi iki bin beş yüzdür!.. Zaman 467 yılın onda biri kadar bile değil!.. Onda bir kabul etsek, Osmanlılar'dan 1920'de 25.000 câmî mevcud olması gerekirdi ki, arada bir denge olsun!.. Halbuki bin câmî varmış. Demek ki, bizim mesâimize Cenâb-ı Hakk ecdaddan en az yirmi beş kat daha fazla bereket ihsan ediyor. Buna İmam-Hatip Liseleri ve Kur'ân-ı Kerîm dershanelerini ekleyerek düşünün! Nasıl, kader bize yâr ve yâver değil mi imiş?!... Sevk-i kaderle, akıntı bizim kayığın seyri istikâmetinde değil mi imiş!...

Sakın bu netîceyi betonarmeyle inşaatın kolaylığıyla izâha kalkışmayınız. Zirâ betonarme keşfedilmiş olmasından doğan kolaylığa mukaabil bu zamanda câmi yapımına meyletmeyi imkânsızlaştıracak derecede mânevî mâniler mevcuddur. Lehte ve aleyhteki faktörler mîzan edilse bu devirde aleyhte faktörlerin galebesi herkesçe ve kolayca kabul olunabilir. Anlayana bu bir tek misâl kâfîdir.

bb- Geniş ve Stratejik Bir Ülke

Biz tarihte ilk defa 1699 **"Karlofça Muâhedesi"** ile, fakat büyük ölçüde 1774 **"Kaynarca Muâhedesi"** ile büyük ölçüde toprak kaybettik. Kaynarca millî tarihimizde bir dönüm noktasıdır. O tarihten sonra tam iki yüz yıl hep verdik. Kayıplarımızdan bir taş bile alamadık. Tâ ki, **1974 Kıbrıs Harekâtı**'na kadar!.. Bu tâlih ilk defa 1974'de değişti. Değişti ama nasıl?! Tamamen sevk-i kaderle!.. Şöyle ki:

En büyük ölçüde arazi kaybına uğradığımız Harb-i Umûmî nihayetinde kurulan bugünkü devletimiz, Avrupa karşısında iddiasız ve tâbî bir siyâset tâkibini kendine temel prensip ittihaz etmişti. Bu sebeple Lozan'da gayr-ı tabii hududlara râzı oldu. Kıbrıs'ı İngilizler'e, Oniki adayı

İtalyanlar'a, diğer bir çokları ile birlikte Antalya'nın önündeki Meis Adası'nı bile Yunanlılar'a terke râzı oldu. **"Millî Mîsak"**a dahil olan Batum'u Ruslar'a, Musul'u İngilizler'e, Batı Trakya'yı Yunanlılar'a vermekte bir beis görmedi. Bunları kurtarma imkânlarını, sonradan kurcalamayı da Avrupalılar'ın te'dîbinden korkarak büyük bir cürüm saydı. 1944'de Rus esiri kardeşlerimizi hatırlatan bir iki mâsumâne yazıdan dolayı memleketin bir çok münevverini tabutluklarda inletti.

İngilizler, İkinci Cihan Harbi sonunda bazı müstemlekelerini ve bu arada Kıbrıs'ı terk kararı alınca Türkiye burayı dâvâ etmedi. Fakat bizim dışımızda zuhûr eden iki müessir Türkiye'yi Kıbrıs'a sahip çıkmaya zorladı. Bir günlük gazete (Hürriyet), sahibinin (**Sedat Simâvî**) şahsî bir mes'elesi dolayısıyla Rum düşmanı oldu ve Kıbrıs'ı diline dolayarak O'nun hakkında her gün yazı yazdı. Böylece halkın reyine tesir edeceğinden Türk siyâsîleri Kıbrıs karşısındaki bîgâneliği terke mecbur kaldı.

İkinci mes'ele ise, Rumlar sabırsız davrandılar ve asıp keserek Türkleri yok etmeye başladılar. Teennî ile hareket etseler, Kıbrıs Türkleri'nin Türkiye ve İngiltere'ye hicretini sağlayabilirlerdi. Bu takdirde kimsenin de sesi çıkmazdı. Ama Rumlar'ın Türkleri katliâm etmeleri Dünya'ya yayıldı. Türkiye artık bunu duymamazlıktan gelemedi. Yine de havanda su dövmeye devam edecekti. Fakat **Nicos Sampson** adında bir Rum komünisti bir ihtilâl yaparak **Makarios**'u devirdi. Kıbrıs, Küba gibi olacaktı. Amerika, Akdeniz'de bir çıbanbaşı istemedi. Bu yüzden Kıbrıs Harekâtı'na yeşil ışık yakıldı. Bakınız nasıl, bizim dışımızdaki sebepler, Türkiye'yi mecbûrî bir yola sokuyor. Musul da aynı cinsten bir oluşa namzettir!.. Batum ve Batı Trakya da!..

Hele Rusya'nın yıkılışından sonra doğan imkânları burada tahlil etmek mes'eleyi gereğinden fazla uzatacağı için sarf-ı nazar ediyoruz.

Fakat bununla beraber Rusya'nın yıkılışının, Türk ve

İslâm Âlemi'nin yükselişinde çok büyük bir dönüm noktası olduğunu kabul etmek gerektir.

Demek ki, ikinci rükun olan, ülkede de 1974'ten sonra matlub şekle dönüş vetiresi başlamıştır.

cc- Nüfus

Bir devleti büyük ve âlemşümûl kılan unsurlardan biri de nüfustur.

1520'de **Kânûnî Sultan Süleyman** tahta geçtiği zaman, ülkemizin yüzölçümü on üç milyon kilometre kare idi. Bu arazide yaşayan nüfus, müslim- gayr-i müslim kırk milyondu.

Takriben dört yüz yıl sonra bu nüfus ancak altmış milyon olabilmiştir. Hakikaten Birinci Cihan Harbi'ne tekaddüm eden günlerde devletin yüzölçümü yine onüç milyon kilometre kareydi. **Kânûnî**'den sonra yirmidört milyon kilometre kareye çıkmış, sonra azalarak tekrar aynı miktara inmiş bulunuyordu. Demek ki, **Kânûnî** devrinden beri, dört yüz yılda bu kırk milyonluk nüfus, yüzde ellilik bir artışla, ancak altmış milyon olabilmiştir. Halbuki Yunan Harbi'nden sonra elimizde kalan yediyüz seksen bin kilometre karelik bir vatan parçasında ancak on milyonluk bir nüfus yaşamaktaydı. Hem de üst üste devam eden harplerde yıpranmış, ekseriyeti kadın, çocuk ve ihtiyarlardan mürekkepti. Bu gün bu nüfus yetmiş milyondur. Demek ki; yüzde yediyüz nisbetinde bir artış göstermiştir. Hem de dört yüz senede değil, seksen senede!...

Buna bir de şu gerçekleri ekleyerek düşünmek gerekir. **Kânûnî** devrinde hayat daha ucuzdu. Birden fazla kadınla evlenme nisbeti daha fazla idi. Nüfusun artışını önlemek üzere doğum kontrolü gibi bir ihânet de mechuldü.

Şu sebepler muvâcehesinde Türkiye'nin seksen yıldır arz ettiği nüfus dinamizmini, aklen ve mantıken izah mümkün değildir. Bu durum şuna benzer, köpekler senede iki sefer doğum yaparlar, her seferinde sekiz, on tane do-

ğururlar. Koyunlar ise, senede bir kere doğururlar. Nâdiren iki sefer doğururlar. Ömür itibariyle de ancak köpekler kadar, yani on, onbeş sene yaşarlar. Koyunlar akşam sabah kesilip, yendiği halde köpekler böyle bir katliâma da mâruz değillerdir. Buna rağmen dağlar koyun sürüleriyle doludur. Hani köpek sürüsü!.. Bunda bir kader sırrı mevcuddur. Tıpkı nüfusumuzun dört yüz sene boyunca ancak yüzde elli artmasına mukâbil 1920'den günümüze kadar yüzde yediyüz artmış olması gibi...

Bu bahsi bitirirken Türkiye'nin hem geçmişine ve hem de geleceğine şâmil bir sûrette telakkîye müsteîd olan Kur'ânî bir kıssaya temâs etmek istiyoruz. Hemen hemen herkesin bildiği bu kıssa, **Mûsa** -aleyhisselâm- ile **Hızır** -aleyhisselâm- arasında geçmiş olan vak'adır. Önce mâlûmâtımızı tazelemek kabîlinden kıssayı anlatalım ve sonra da bunun bir şablon gibi Türkiye'nin, hem geçmişine ve hem de geleceğine tetâbukunu îzah edelim.

Mûsa -aleyhisselâm- **Hızır** -aleyhisselâm- ile arkadaşlık etmek istedi. Peygamberler Allah'ın bildirdiğini bilebilirler. **Hızır** -aleyhisselam-'a ise Dünya'nın sonuna kadar ömür verilmiş ve Ona ***"ledün ilmi"*** ihsan edilmiştir. Bundan dolayı **Hızır** -aleyhisselâm-, **Mûsa** -aleyhisselâm-'a kendisi ile arkadaşlık yapamayacağını, zira bazı hareketlerinin O'na ters geleceğini söyledi. O da böyle hallerde kendine bir suâl sormamak va'dinde bulundu. Böylece arkadaş olup, bir yola girdiler. Önlerine bir nehir veya göl geldi. Karşıdan karşıya geçmeleri için orada hazır bulunan ihtiyar bir kayıkçıya ricâda bulundular. Kendisine verecek paraları olmadığından, bu kayıkçı, onları rızâ-yı Bârî için karşıdan karşıya geçirdi. Akşam karanlığı bastırmak üzereydi. Kayıkçı yolcularını indirdikten sonra kayığını kıyıya çekmeye uğraşırken **Hızır** -aleyhisselâm- orada bir miktar oyalandı. Kayıkçı evinin yolunu tutunca da onun köhne kayığını, kocaman kaya parçalarıyla kırıp sakatlattı. Bu hâdiseyi seyreden **Mûsa** -aleyhisselâm- canı sıkıldı. Söz vermiş olmasına rağmen i'tizâr ile **Hızır** -aleyhisselâm-'ın

bu yaptığının sebebini sordu. Çünkü kendilerini bilâbedel karşıya geçirerek iyilik etmiş olan bu ihtiyarın kayığını böylece sakatlatmak akla, mantığa aykırı ve zâhir hâle nazaran yakışıksızdı.

Hızır -aleyhisselâm-, **Mûsa** -aleyhisselâm-'a kendisine sual sormamak husûsundaki taahhüdünü hatırlatmakla beraber, durumu izah etmekten geri kalmadı ve:

*"-Birkaç güne kadar bu beldede harb çıkacak. Hükümet "Bana lâzımdır" diyerek milletin elindeki atı, arabayı ve kayıkları kendine alacak. Buna **"tekâlif-i harbiye"** derler. Tekâlif-i Harbiye heyeti, bu kayığın başına geldiği zaman onu, şu sakatlığından dolayı beğenip almayacak. O da böylece ihtiyar kayıkçıya kalmış olacak. Kendisi bunu alâkülli hâl tâmir edip işine devam edebilecek. Bu adamın yetim torunları vardır. Onlara bu kayığın geliriyle bakmaktadır. Hem bu yetimlere bir iyilik olsun ve hem de ihtiyarın bize karşı hareketine bir karşılık teşkil etsin diye kayığı sakatlattım"* dedi.

Yollarına devam ettiler. Ve güzergâhta bir köye misafir oldular. Köyde bir âile kendilerini misafir etti. Îzâz ve ikrâmda bulundu. Sabahleyin çıkıp giderken köy meydanında oynayan çocuklar arasında, bu âilenin oğullarını gördüler. **Hızır** -aleyhisselâm- kendilerine bunca iyilik etmiş olan bu hayırsever âilenin çocuklarının kafasını kopartıp onu öldürdü.

Mûsa -aleyhisselâm- **Hızır**'ın bu tavrı karşısında yine darlandı. Binbir i'tizâr ile bu yaptığının sebebini sordu. **Hızır** -aleyhisselâm- Ona vaadini hatırlatmakla beraber yine de sualini cevaplandırdı ve:

"-Bu çocuk çok şerîr bir insan olacaktı. Bize iyilik etmiş olan o âile bu çocuk yüzünden rezil rüsvay olacak ve çok ızdırab çekecekti. Onu öldürerek kendilerini büyük bir belâdan kurtardım. Gençtirler; başka çocukları da olur. Hayatları boyu ızdırab çekmektense bu çocuğun ölümünden dolayı birkaç gün ağlayıp sızlamaları çok daha ehvendir." dedi.

Yollarına devam ettiler. Bir köyden geçiyorlardı ki, o köyün halkı çoluk çocuk büyük küçük kendilerini taş yağ-

muruna tuttular.

"-Hırsızlar, uğursuzlar, köyümüze niye geldiniz? Defolun!" sayhalarıyla tehdidler savurdular. Bu esnâda **Hızır** -aleyhisselâm- o köyde yıkılmaya yüz tutmuş olan bir bahçe duvarını alelacele taş yağmuru altında tâmir edip düzeltti.

Mûsa -aleyhisselâm- son olarak bu yaptığının da sebebini izah etmesi talebinde bulundu ve hakîkaten **Hızır**'ın işlerine akıl sır ermeyeceği düşüncesiyle, bu noktada birbirlerinden ayrılmalarını kabul etti. **Hızır** cevâben dedi ki:

"-Senin de gördüğün gibi bu köyün halkı şerîr insanlardır. Burada iyi bir insan vardı. O da öldü. Parasını bu şerîrlerin eline geçmesin diye o duvarın arkasına saklamıştı. Duvar yıkılmaya yüz tutmuş olduğundan saklanmış olan para neredeyse meydana çıkacak ve bu kötü insanların eline geçecekti. Halbuki o adamın yetim çocukları vardır. Bunlar henüz çok küçüktürler. Bu şerîrlerle mücadele ederek babalarının parasına sahip olamazlar. Duvarı tâmir ettim ki, o yetimler büyüyüp güç kuvvet kazanıncaya kadar para saklı kalsın!"

Bu kıssa, Türkiye'nin gerçekleri muvâcehesinde değerlendirilince ortaya şu durum çıkar:

Hızır'ın sakatlaşmış olduğu kayık, aziz vatanımız **Türkiye**'dir. **Avrupa Birliği** bir *"Tekâlif-i Harbiye"* heyeti gibi onun başında durmuş, kendisini gasbedip yutmak istiyor. Lâkin o da ihtiyar kayıkçının kayığı gibi devralmak hususunda câzip görünmüyor. Bunun sebebi Türkiye'nin yüz milyarlarca dolarlık iç ve dış borçları ile 15-20 milyon işsizi vesâir buna benzer sebeblerdir. Onu bu hâliyle devraldıkları takdirde başlarına belâ olacağını düşünüyorlar. Bu vatanın sahibi olan milletimiz de o ihtiyarın yetimleri mesâbesindedir. Kayığını gasb olmaktan kurtarabilirsek, düzeltip yolumuza devam edebiliriz. İhtiyarın kayığını **Hızır**, bizim kayığımızı ise **Allah** sakatlatmıştır. Siz **Türkiye**'yi **AB** için câzib olmaktan çıkaran borç, işsizlik.. vesâireyi birtakım beceriksiz idarecilerden bilebilirsiniz. Lâkin onlar, kaderin me'mûru ve mağlûbu olduklarını bil-

meden doğru yapıyorum zannederek bu neticeye sebep olmuşlardır.

Kıssadaki ikinci nokta da Türkiye'nin geçmişine ve geleceğine aynen mutâbıktır.

Ahlâkî ve îmânî bozulma, Osmanlı'nın son zamanlarında başlamıştı. Bu o günkü Dünya şartlarının -az çok-tabiî bir neticesiydi. Bir lâğım patlarcasına bu keyfiyette daha sonra görülen fezeyân (taşma), Osmanlı devam etseydi dahî -bu kadar olmasa bile- yine vâkî olacaktı. O zaman bütün bu seyyiât İslâm'ın itibarına zarar verecek ve sanki Onun tatbikâtının tabiî bir neticesi gibi görünecekti. Yâhud da en azından onun bu ahlâkî tereddîyi önleyemediği yolunda bir düşünce revâç bulacak ve bundan da o muazzez dâvâ itibar bakımından zarar görecekti. Bunu şöyle bir misalle anlatabiliriz:

Köylerde gençlerin bir *"güveyilik elbiseleri"* olur. Düğünden sonra bu elbise saklanır, normal günlerde giyilmez. Ancak şehre inildiğinde hatırlanır. Böyle bir kimse güveyilik elbiselerini giyinerek, büyük bir şehirde ameliyat masasına yatmak için hastaneye müracaat etse, ona bu mûtenâ elbiseyi çıkarttırıp âdî bir pijama giydirirler. Çünkü ameliyat neticesinde kendisinden kan, irin, cerahat boşalacak ve giydiği elbise bunlarla kirlenecektir. Kıymetli bir elbisenin bu sûretle kirlenmesi mâkul görülmez. Pijama ise, iş bitip akıntı kesildikten sonra atılabilir. Bunda bir beis yoktur.

Türkiye'de de aynen böyle olmuştur. Ahlâkî tereddînin -mikrop almış bir bünye gibi- yakın bir gelecekte bir mânevî ameliyatı îcâb ettireceği gerçeğinden dolayı, Cenâb-ı Hakk İslâm'ı ref' etmiş, onun yerine bugün herkesin müştekî olduğu şu bâtıl düzen teessüs etmiştir. Artık dehhâmeleşen yolsuzluk ve ahlâksızlıklardan İslâm mes'ûl değildir. Çünkü O, iktidar da değildir.

Her türlü seyyiâtın bu bozuk düzene izâfesi istisnâsız bir temâyüldür. Hatta kötülükleri yaza yaza defterler dolduğu için olacak ki, yakın bir geçmişte **Tansu Çiller** -

sevk-i kaderle- *"yeni ve beyaz bir sayfa açtığını"* söylemiştir. O sayfa ve sayfalar da hortumcuların mârifetleriyle kısa zamanda sonuna kadar lebâleb dolmuş bulunmaktadır.

Bu arada mü'minler, günahlarının kefâretini teşkil edecek eziyet çektikten sonra -murâd-ı ilâhî iktizası olarak- sebepler zuhûr edecek ve ameliyat öncesi gardroba kapatılmış güveyilik elbisenin taburculuk gününde çıkartılıp giyilmesi nev'inden bir tecellîye şâhit olacaktır ki, bugünler o günlerin arefesi mesâbesindedir.

Kıssamızın üçüncü kısmı da aynen Türkiye gerçeklerinin bir fotoğrafı gibidir. Kıssadaki ölmüş iyi insan, Osmanlı ve bizim cedlerimizdir. Bizler de onun geride kalmış yetimleri gibiyiz. Henüz malımıza sahip olacak dirâyet noktasına kadar gelişmemizi tamamlamamış bulunduğumuzdan Allâhu Azimüşşân ülkemiz üzerinde **"Settâr"** sıfât-ı ilâhiyyesi ile tecelli etmektedir. Bu hulâsatan şu demektir:

Türkiyemiz, aslında çok zengindir. Fakat bu zenginlik, kıssamızdaki duvar altına saklı hazine gibidir. Bunu saklayan duvarı isimlendirmek gerekirse, ona ***"güvensizlik"*** diyebiliriz.

Türkiye, 70-80 milyon nüfusuyla Amerika'nın takrîben üçte biri kadardır. Amerika'yı üç parçaya ayırarak, Türkiye'yle eşitlesek; o parçaların her birinde halkın elindeki dolar, Türkiye'deki kadar yoktur. Üstelik dolar, Amerika'nın millî parasıdır. Mark vesâir paralar için de durum aynıdır. Şu farkla ki, o ülkelerdeki dolar vs. paralar iktisâdî hayata dâhil ve müessir olduğu halde, Türkiye'dekiler yastık altındadır. Bunun sebebi, Türk halkının kendisini idâre edenlere karşı duyduğu güvensizliktir. Bir Almanın cebinde bir tek dolar bile olmaz. Niye olsun ki!.. Çünkü kendi parasına güveni vardır. Doları Amerika'ya seyahat edecekse gider bankadan alır. Bunun manası Almanya'ya giren her doları devlet satın alır. Halk buna itibar etmez. Devletin satın aldığı dolarsa, markın (şimdi euro'nun) değerini takviye eden bir faktördür.

Altın için de durum aynıdır. Bir Alman'ın olsa olsa altın bir evlilik yüzüğü vardır. Alman kadınları, bizim gelinlerimiz gibi boğazlarına liraları dizseler, kollarını bileziklerle donatsalar; kocaları onları bir psikiyatrist doktora götürür. Bunun manası da, ülkeye giren her gram altının devlet tarafından satın alınması ve Alman parasının takviyesine medâr olmasıdır.

Buna ilâveten Türkiye'nin **"stratejik madenleri"**ni de zikretmek lâzımdır. Ülkemizde bilfarz petrol beş bin metre derindeyse, biz onu -düşman telkin ve te'siriyle- üç bin metrelik sondaj makineleriyle arayarak boşuna vakit kaybediyoruz. Bu bir kader plânıdır. Çünkü mü'minlerin toparlanmak için zamana ihtiyacı vardır. Onlar bir defa derlenip toparlanarak ülkeye sahip oldukları gün, halkımızla devletimiz arasındaki güvensizlik duvarı yıkılacak dövizler, altınlar işe yarar bir vasata kavuşacaktır. Aynı şekilde toprakların derûnundaki kıymetli madenler de gün yüzüne çıkacaktır.

İlâhî plânı kavramak istîdâdında olmayanların, bütün bu oluşları, **Ali**'nin **Veli**'nin zaaflarıyla izah etmeye çalışmaları bir kör döğüşünden farksızdır. Bize düşen vazife, mâruz bulunduğumuz zulümlere sabır ve tevekkülle katlanarak; bunun kendimizin ve babalarımızın günahlarına kefâret teşkil edeceği güne kadar, -kemmiyet ve keyfiyet itibariyle- hazırlığımızı ikmâl etmektir. Zira o dönüm noktasına hazırlıksız yakalanmak da bir başka vebâli ve çileyi mûcip olabilir.

C- KADER PERSPEKTİFİNDEN İSLÂM ÂLEMİ'NİN GELECEĞİ

a-Büyük Ortadoğu Projesi

Bugün **"Büyük Ortadoğu Projesi"** adıyla ortaya atılan dâvâ aslında **"İslâm Âlemi Projesi"**dir. Bu keyfiyet muhtevâsında Uzakdoğu'daki müslüman memleketlerinden Fas'a kadar pek çok ülkenin mevcud olmasıyla

sâbittir. Peki öyleyse neden **"İslâm Âlemi"** adı yerine **"Ortadoğu"** sözü kullanılmaktadır. Bu, sadece ve sadece yahudi emellerini setr içindir. İslâm Dünyası'na yeni bir şekil vermek istenmesinin yahudi siyâsî emelleri ve İsrail'in geleceği kadar Amerika'nın müstakbel menfaatleri de rol oynamaktadır. İsrail'in İslam Dünyası'na kendi bekasını sağlamak maksadıyla vermek istediği şekil, bütün müslüman devletleri üçe-beşe bölerek gelecekte hiçbirinin kendisi için bir tehlike arz etmemesi olduğunu daha önce bir nebze izah etmiş bulunmaktayız.

Amerika'nın menfaati ise bu âlemin tabii kaynaklarını istismardır. Şöyle ki, Dünya'da günde seksen milyon varil petrol tüketilmektedir. Bunun dörtte biri Amerika tarafından tüketildiğine nazaran O, en büyük petrol müstehlikidir. İstihlâk eylediği petrolün ise, ancak on iki milyon varilini kendisi çıkarabilmektedir. Bu petrol üreticileri arasında rekor olmakla beraber Amerika yine de **"petrol fakiri"**dir. Günde beş buçuk milyon varil petrol çıkaran Suudî Arabistan, bunun kendisi yüzden birini bile istihlâk edemediğinden **"petrol zengini"** sayılmaktadır. Amerika'nın ise, günlük sekiz milyon varil dışarıdan satın almak mecbûriyeti vardır. Bu miktar on yıl içinde on milyon varilin üztüne çıkacaktır. Zira bir çok kuyularında petrol tükenmeye yüz tutmuştur. Amerika, Suud petrolunü **"Aramko"** adıyla kurduğu bir şirket mârifetiyle çıkartmakta ve bu petrolün yüzde ellisini çıkarma külfeti mukabilinde bedelsiz alabilmektedir. Diğer müslüman memleketlerinde de aynı durumu gerçekleştirmek istemektedir. Bugün onun **Saddam Hüseyin**'i bahane ederek Irak'a girmesinin ve İran'la giriştiği ağız dalaşının sebebi budur.

Afganistan'a yerleşme sebebini ise yukarıda izah edildiği üzere Çin ve Hindistan'ı kontrol altında tutabileceği bir üssü'l-harekeye sahip olma ihtiyacıdır. Buna ilâveten o ülkede mevcud bulunan ve yeni keşfedilmiş olan **"palladyum"** adlı stratejik madeni ele geçirmektir.

İsrail'in İslâm Âlemi üzerindeki plân ve düşüncelerinin yukarıda zikredilen sebeplere ilâveten bir de İsrail'in su ihtiyacına bağlı olduğunu burada ehemmiyetle tebârüz ettirmek gerekir.

Gerçekten gelecekte Ortadoğu'da su ihtiyacı artan nüfus muvâcehesinde –daha da çoğalacak ve bu durum bilhassa İsrail için hayatî bir ehemmiyet kazanacaktır. Bugün onun Golan Tepeleri'nden sağlayabildiği içme suyu tamamıyla kifâyetsiz olduğu gibi çölü yeşertmek gâyesiyle giriştiği teşebbüsler de suya olan ihtiyacını her an arttırmaktadır.

Amerika'yı nice zamandan beri kendi siyâsî emellerine mâhirâne bir sûrette kullanmış olan İsrail, Amerika'nın petrol ihtiyacını bu devlet için bir yem gibi kullanarak onu kendi emellerine paralel bir mevkîye sevk edebilmiştir. Tıpkı 19. asır nihâyetinde İngilizlere yaptığı gibi.. Fakat Amerika, girdiği her Ortadoğu memleketinde bir bünyeye dâhil olmuş yabancı unsur gibi telâkkî edilip tevâlî eden yanlışları sebebiyle **"Çirkin Amerikalı"** hüviyetiyle arz-ı endâm edince emellerine re'sen ulaşmak yerine bir vâsıta aramak mecbûriyetini hissetmiş ve bunun için de Türkiye'yi bulmuştur. Yahudi siyâsî emelleri icâbı olarak bölünmüş olan İslâm Âlemi'ni daha da bölünmüşlüğe müncer olsa bile bir **"ağabey"** vâsıtasıyla tek elden güdümüne almak ihtiyacı Amerika için an-be-an artmaktadır. Girdiği her yerde istenmeyen bir müstevlî mevkiine düşmekten kurtulamaması, bu ihtiyacı gittikçe vazgeçilmez hâle getirmektedir. Bu sebeplerdir ki, Türkiye'yi onun tarihî mirasını kullanmak sûretiyle bu iş için bir **"taşeronluk"**a imâle etmeye çalışmaktadır. Son günlerde Türkiye'de lâik ve kemalist bir düzen yerine **"ılımlı İslâm"** adıyla vâkî olan telkinlerin derûnî sebebi budur. Zira lâik ve kemalist bir Türkiye, Âlem-i İslâm'da yadırganacağı cihetle bundan vazgeçmesi istenmektedir. Âlem-i İslâm'da Türkiye'yi bir **"baş"** durumuna getiren böyle bir projenin içinde

Hilâfet'in yeniden ihyâ edilmesi arzusu bile mevzubahistir. Bunun için daha şimdiden gizli gizli çalışmalar başlamıştır. Türkiye'de lâikliği ve kemalizmi –âdetâ- bir **"din"** gibi benimsemiş bulunan bazı çevrelerin **"ılımlı İslâm"** ifadelerine şiddetle karşı çıkışları, henüz su yüzüne çıkmamış bulunan bu gerçeğe vukûfiyettendir.

Bize gelince, Türk Milleti'nin yeniden ve âlemşümûl bir kudret olmasının önündeki en büyük engel, **"sakîm kemalizm ve dayatmacı lâiklik anlayışı"** olduğuna nazaran, bunların bertaraf edilmesi her hâlukârda zarardan çok kâr tevlid edecektir. Bir tarattan AB, kemalizmin fârik ve mümeyyiz vasfı olan **"militarizm"** sebebiyle onu reddetmekte, diğer taraftan da Amerika, Ortadoğu'daki şahsî emellerine ulaşabilmek için bizi kullanmak istemektedir. Şu durumda Ortadoğu petrollerinin işbaşındaki idareciler tarafından büyük ekseriyetle gasp edilmiş olmasından daha kötü olmayacak bir Amerikan plânına neden karşı çıkalım. Saddam'ın **"altmış dört milyar dolarlık"** serveti ona gökten mi inmiştir?!. Etrafındaki insanların devâsâ servetleri de cabası!.. Demek ki, Irak petrollerini Amerika çıkarsa herhalde Irak halkına bu yerli işgalcilerden daha fazla pay vereceği muhakkaktır. Esâsen Batı ülkeleri her tarafta toprak altında mevcud olan petrolü kasalarında bir ihtiyaç akçesi olarak görmektedirler. Ucuz veya pahalı onu elde etmek mecburiyetindedirler. Batı Sanâyii en az daha elli sene bu petrol olmaksızın ayakta kalamaz.

Şu ihtiyaç ve yerli halklar tarafından kendilerinin müstevlî görülmesi sebebiyle yerli bir partnere ihtiyaçları mutlaktır. Bunun ilk keşfeden Amerika değildir. AB de aynı ihtiyacı hissetmekte ve bizi Amerika'ya kaptırmamak için kapısında oyalamaktadır.

Ancak Amerika'da bir devlet politikası olan **"Büyük Ortadoğu Projesi"**nde **"Demokrat"** ve **"Cumhuriyetçi"** partiler arasında bir metod farkı mevcuddur. Cumhuriyetçi Parti, güç ve kuvvetine güvenerek bu işi

kırıp dökerek yapmak isterken[112]; Demokrat Parti, yerli bir taşeron kullanmak istemektedir. O taşeronluğa da Türkiye'den daha ehil bir başkası mevcud değildir. Cumhuriyetçi Parti'nin görüşü, Irak'ın işgali hâdisesinde başarısızlığa uğrayınca, diğer görüş revaç bulmuş, bu da Türkiye'nin şansını arttırmıştır.

Bizse tarihî miras ve şahsiyetimize avdetin önündeki engelleri tek başımıza gerçekleştiremeyeceğimizden AB ile birlikte Amerika'nın da bu husustaki yardımlarından müstağnî kalamayız. Esâsen böyle bir arzuya yüz milyarlarca dolarlık borç kamburuyla istesek de meyledemeyiz. Şu hâlde dâhildeki islâmî gelişmelere muvâzî ve muâvin bir kudret, böylece dışımızda zuhûr ediyor demektir. Mevlâ görelim neyler, neylerse güzel eyler.

Şu kısa hülâsâdan anlaşılacağı üzere, bir devleti büyük yapan mezkûr üç unsurun üçü de sevk-i kader ile ânbeân geri gelmekteyken buna bir de hâricî şartları ekleyerek düşünürseniz, **Türkiye**'nin yakın bir gelecekte, **Osmanlı**'nın en büyük olduğu zamandan daha büyük olacağı gerçeği ortaya çıkar. Bu günümüz şartlarında tek bir bayrak altında gerçekleşmeyebilir. Fakat unutmamak gerektir ki, İslâm Âleminin bugünkü perişanlığının asıl sebebi başsızlıktır. Hilâfetin ilgasından sonra

112 Aslında bu iki parti arasındaki bu metod farkı sadece maslahatın (hâlin gerekliliğinin) takdirinden doğmuş bulunmamaktadır. Bunun aynı zamanda dînî bir sâikin eseri olduğu unutulmamalıdır. Şöyle ki:

Yahudiler, Hıristiyanların inançlarını yönlendirmekte tarih boyunca meş'um (uğursuz) bir rol oyanaygelmişlerdir. Fakat bugün bir mezhebe tam mânâsıyla hâkimdirler. O da Evangelist mezhebidir.

Bunlar, **Hazret-i İsa**'nın Dünya'ya yeniden gelişinin, Yahudiler'in **"Arz-ı Mev'ud"**u gerçekleştimelerinden sonra olacağına inandırılmışlardır. Bu sebeple de kayıtsız şartsız bir sûrette Yahudi müdâfiidirler. Tâ ki, bir an önce Yahudiler matluplarını elde edeler ve kendileri de **Hazret-i İsa**'nın gelmesine şâhid olsunlar!.. Bu inanışın tam bir militan vasfını taşıyan **"Neoçon"** adında bir zümre mevcuddur ki, bunlar Cumhuriyetçi Parti'de nâfiz ve hâkim bir durumdadırlar.

husûle gelen boşluğu doldurmak üzere kurulmuş bulunan "**İslâm Konferansı Dâimî Teşkilâtı**" o boşluğu doldurmaya hiçbir zaman kifâyet edememiş ve gelecekte de edemeyecektir.

Yukarıda Türkiye'nin geleceği ile alâkalı olarak söylediklerimiz, başın teşekkül etmek üzere olduğunu göstermektedir. Bu oluş tamamlandığı gün İslâm Âlemi'nin de "**Kur'an Medeniyeti**"nin yeni ve şa'şaalı bir safhasını idrak edeceğinden şüphe edilemez!..

Müslüman Milletler Âilesi'nin her birinin toparlanma şartlarını onların zâtî ve mahallî şartlarıyla ayrı ayrı tahlil etmek îcâb ederse de biz burada bir iki noktaya kısaca temâs ederek bahsi nihayetlendirmek istiyoruz.

Bu gün **Filistin**'de cereyan eden fâcia, Müslüman Arapları o topraklardan kaçırmak maksadına bağlı bir emelin neticesidir. Gerçi daha şimdiden oradaki nüfus sağa sola dağılarak yüzde elli nisbetinde azalmıştır. Filistin'in hemen yanıbaşındaki **Ürdün** devletinde yaşayan **Filistinliler**, yüzde altmıştan fazla bir ekseriyettirler.

Bununla beraber Müslümanlardaki nesil bereketi sarsılan nüfus dengesini kısa zamanda telâfî edecektir. Zira -siyonist propagandaların tesiriyle- bugün İsrail'in sağladığı Dünya çapındaki destek sondur. O bu desteği bir daha bulamayacaktır. Fazladan olarak **Amerika** desteği de on seneye kadar artık kendisi için vârid olmayacaktır. Aksine Dünya umûmî efkarıyla birlikte Amerika'nın da desteği mağdur ve mazlum Filistinliler'in yanında vâkî olacaktır!..

Şu muhtemel gelişmelerin Âlem-i İslâm'da husûle getireceği tesirler üzerinde ne söylense azdır. Biz burada şu kadarını ifade edelim ki, yakın bir gelecekte Siyonizm'in en fazla aksülamelle karşılaşacağı iki ülke, Türkiye ve Amerika olacaktır!.. Bu iki ülkede siyonistler için vâkî olacak handikaptan kurtulmak, onlar için asla

mümkün görünmemektedir.

Bugün İslâm Dünyası'ndaki devletler demonte olmuş (parçalarına yaratılmış) bir motorun parçaları gibidir. O iktisâdî ve coğrâfî bakımdan bir montaja, yani birleştirip bütünleştirilmeye muhtaçtır. Başta **"su"** olmak üzere **"petrol"** ve **"doğalgaz"** gibi geleceğin en stratejik ehemmiyete hâiz maddeleri ekseriyetle bu âlemdedir. Onları birbirine düşüren ihtilâfların temel müşevvik ve âmili siyonizmin, artık kemâlden zevâle dönüş safhası başlamıştır.

Bugünkü hâdiselerin sebep ve tohumları geçmişte olduğu gibi, yarınkilerinki de bugündedir. Bugün nüve halindeki -siyonizme müteveccih- nefret, gitgide katmerleşerek büyüyecek ve bu müessir ortadan kalkınca İslâm Âlemi'nin birleşip kuvvetlenmesi önlenemeyecektir.

Osmanlı'yı parçalayarak onun yerine -Siyonizme bir nefes aldırmak için- küçük küçük devletçikler kuranlar, âdeta bir kaplan postunu kırk tilkiye kürk yapmış gibidirler. Bunların hiçbiri, bir yavru kaplan olamadı. Lâkin, **"öz, çekirdek ve tarih mirası" Türkiye**'de, Türk insanının idrakinde, bâkî kaldığı için onun yakın bir gelecekte, nasıl genç bir kaplan olarak ecdâdının yerini alacağını, bütün Dünya hayret ve dehşetle müşâhede edecektir!..

b-Netice

Bu oluşun esbâb-ı mûcibesini yukarıda binnisbe ifade etmiş olmamıza rağmen burada bir noktayı daha tebârüz ettirmek isteriz. O da şudur:

Allah, bir milleti yükseltmeyi murad ettiği zaman içte ve dışta iki sebep halkeder. Dıştaki sebeb rakîp ve engel unsurların zaafa sürüklenmesi, içteki sebep ise evlâtların dehâ çapında zekî ve dirâyetli olarak lütfedilmesidir. Bugün Türkiye üzerinde bu iki sebeb de hatır ve havsalaya gelmeyecek bir kemâlle gerçekleşme saf-

hasındadır.

Gerçekten Türkiye'nin geleceğine en büyük engel teşkil eden İsrail, bütün Dünyâ için Filistin'de temâdî eden zulümleri dolayısıyla daha müşahhas bir düşman hüviyetiyle tezâhür etmektedir. Dünya'daki bütün milletler sabahtan akşama kadar Filistin'deki zulümleri seyretmekte ve idareciler buna bîgâne kalırken umûmî efkâr yahudi aleyhtarlığıyla an-be-an daha şiddetli bir sûrette şartlanmaktadır. Bilhassa anti-siyonist cereyân ve bunların neşrettiği yayınlar tarihte görülmemiş bir seviyeye ulaşmıştır. Bir oluşun ömrünü uzatan **"itidal"**dir. İfrad veya tefrit neticeye süratle yaklaşmayı sağlar. İsrail zulümlerindeki şiddet bu tabiî kanundan hâriç kalamaz!..

Buna ilâveten Amerika ve AB'nin Ortadoğu'daki emelleri de bir ara **"taşeron"**a ihtiyacı an-be-an artırmakta ve onlar böyle bir arayış içinde bulunmaktadırlar.

Diğer taraftan on-onbeş yaş altındaki türk çocuklarına dikkat edilirse zeka, ferâset ve dirâyet itibariyle bir mevhibe-i ilâhiyye olarak tarihte misli görülmemiş bir mükemmellik arz etmektedirler. İnsanlar çocuklarını pazardan seçerek alma imkânında değildir. Onların zekâ ve ferâsetleri bir mevhibe ilâhiyyedir. Bir milletin yükselişinde en büyük müessir dâhildeki **"rical bolluğu"**dur. Bugünkü türk çocukları bu rical mebzuliyetini vaad eder mâhiyettedir.

Sözlerimizi hulâsâ ederek diyebiliriz ki, yakın bir gelecekte Dünya'da iki beynelmilel güç kalacaktır. Bunlardan biri **"yahudi enternasyonal gücü"**dür. Bunun kaptan gemisi mutlaka ve mutlaka Çin'dir. İkinci enternasyonal güç ise **"İslâm"**dır. Onun kaptan gemisi ise Türkiye olacaktır!..

Unutmamak lâzımdır ki, Peygamber aleyhissalâtu ve selâm, *"İza erâdallâhu şey'en hayyeel esbab."* buyurmuştur. Yani, **"Allah bir şeyi murad etti mi, esbâbı ona göre halk eder."** Murâd-ı ilâhîyi ne gibi unsurlarla tes-

bit edebileceğimizi yukarıda bir nebze arzetmiş bulunuyoruz. O esbâb muvâcehesinde Dünya'ya bakıldığında Dünyâ'nın "**türk**", daha emin bir tâbirle söylemek gerekirse "**müslüman**" beynelmilel gücü ile yahudi beynelmilel gücünü karşı karşıya getireceği ve galebenin "**İslâm**" şeklinde tecellî edeceği bedâhat derecesindedir.

Vallâhu ya'lemu bissevâb!.. Yani doğrusunu, Allah bilir!..

FİLİSTİN TARİHİNİN KRONOLOJİSİ

M.Ö. 3000-2000 yılları- Kenânîlerin bölgeye yerleşmeleri

M.Ö. 1800- Yahudilerin bölgeye yerleşmeleri

M.Ö. 1700- Yahudilerin kuraklık sebebiyle Mısır'a göç etmeleri

M.Ö. 1300- Yahudilerin **Firavun**'un zulmünden kaçıp **Hazret-i Mûsa** -aleyhisselâm- önderliğinde Ölü Deniz civarına yerleşmeleri

M.Ö. 1250- Yahudilerin Kenan Devleti'ni ortadan kaldırarak bölgeye tamamen yerleşmeleri

M.Ö. 1200- Yahudi **Samuel** tarafından İbrânî Krallığı'nın kurulması

M.Ö. 965-928- **Hazret-i Süleyman** tarafından Kudüs'te Mâbed-i **Süleyman**'ın inşâsı

M.Ö. 928- Yahudi Devleti'nin biri kuzeyde İsrail Krallığı, diğeri ise güneyde Yahudi Krallığı olmak üzere ikiye ayrılması

M.Ö. 722- Asurlular tarafından İsrail Krallığı'nın ortadan kaldırılması

M.Ö. 586- Bâbil hükümdarı **Nabukadnazar**'ın bölgeyi işgal etmesi, Mâbed-i **Süleyman**'ı yıkması ve bir çok yahudiyi esir ederek Bâbil'e götürmesi

M.Ö. 539- İranlılar'ın Bâbilleri yenerek Yahudileri serbest bırakması

M.Ö. 333- Makedonyalı **İskender**'in bölgeyi işgal etmesi

M.Ö. 165- Yahudilerin Paganizm'e (putçuluğa) zorlanması, mukavemet edenlerin katledilmesi ve Mabed-i **Süleyman**'ın Zeus Tapınağı'na çevrilmesi

M.Ö. 70- Bölgenin Romalılar tarafından tamamen işgali ve Roma Kumandanı **Titus** tarafından Mâbed-i **Süleyman**'ın yıkılması

132-135- Roma hükümdarı **Adrian** tarafından Kudüs'ün putperestliğe zorlanmasıyla bir çok yahudinin katliâm ve sürgün edilmesi

330-640- Bölgenin Hıristiyanlar tarafından ele geçirilmesi ve Hıristiyanlaştırılmaya başlanması

634-637- Hazret-i **Ömer** tarafından Kudüs'ün fethi

661- 750- Bölgenin Şam'dan idâre edilmesi ve Kudüs'te (Kubbetü's-Sahrâ) ile el-Aksa Câmii'nin inşâsı

750-1258- Bölgede Abbâsî hâkimiyeti M. S. 969'da Fâtımîler bölgeyi ele geçirerek Mısır'dan idâre etmeye başlamaları

1099-1187- Haçlıların Kudüs'ü ele geçirerek bir Lâtin Krallığı kurmaları

1187- **Selahaddin-i Eyyubî**'nin Kudüs'ü Haçlılar'dan geri alması ve Fâtımî Devleti'ni yıkarak kurduğu Eyyûbî Devleti ile bölgenin tekrar Kahire'den idâre edilmeye başlanması

1260- Memlükler'in Eyyûbî Devleti'ni ortadan kaldırarak bölgenin idâresinin onlara intikal etmesi

1291- Haçlıların tutunduğu son kale olan Akka'dan çıkarılıp imhâ edilmeleri

1516- **Yavuz Sultan Selim**'in Memlûk Devleti'ni ortadan kaldırarak bölgede Türk hâkimiyetini başlatması

1516-1917- Bölgenin Türk hâkimiyetinde kalması

1882-1903- Bölgeye Yahudi muhâcereti

1897- İsviçre'nin Basel şehrinde **Theodor Hertzl** tarafından I. Siyonist Kongresi'nin toplanması

1904- 1914- Bölgeye Yahudi muhâceretinin devam etmesi

1914- Birinci Dünya Harbi'nin başlaması

1915-1916- İngiliz İstihbarat Teşkîlâtı'nın en mühim elemanlarından biri olan (İngilizlerin Mısır komiseri) **Mc Mahon**'la Yahudilerin münasebete geçmesi ve Osmanlı'ya isyan ettiklerinde desteklenmek üzere anlaşma imzalanması

05 Haziran 1916- Filistin Cephesi'nin çökmesi neticesinde Medine'nin **Şerif Hüseyin**'e teslim edilmesi

16 Mart 1916- Ortadoğu topraklarını paylaşmak üzere Londra'da Fransızlarla İngilizler arasında "**Sykes Picot**" anlaşmasının imzalanması

2 Kasım 1917- İngiliz Hâriciye Nâzırı **Lord Balfour**'un Filistin'de bir Yahudi devleti kurulması husûsunu desteklediklerine dâir **Lord Rochild**'e mektup yazması

3 Kasım 1917-19 Eylül 1918- İngilizler'in Kudüs'e girmesi ve Filistin arâzisini tamamen eline geçirmesi

30 Ekim 1918- Birinci Dünya Harbi'ni nihâyete erdiren Mondros Mütârekenâmesi'nin imzalanması

27 Ocak 1919-10 Şubat 1919- I. Filistin Millî Kongresi'nin

Kudüs'te toplanması ve Paris Sulh Konferansı'na Balfour Deklerasyonu'nun kabul edilmeyeceğinin bildirilmesi

05 Nisan 1920- Arapların Yahudi muhâceretine karşı ayaklanmaya ve silâhlı mücâdeleye başlaması

25 Nisan 1920- San Remo Sulh Konferansı'nda Filistin idaresinin İngiltere'ye bırakılmış olduğunun kararlaştırılması

12 Mayıs 1920- İngilizlerin II. Filistin Millî Kongresi'nin toplanmasını engellemeleri

13. Aralık 1920- Hayfa'da III. Filistin Millî Kongresi'nin toplanması

17 Mart 1921- Filistinlilerin silâhlı mücâdelelerine karşı Yahudi Haganâh gizli teşkîlâtının kurulması

08 Mayıs 1921- **Emin el-Hüseynî**'nin genç bir insan olarak Kudüs Müftülüğü makamına geçmesi, bundan sonraki Arap-İsrail mücadelesini o idâre edecektir.

24 Temmuz 1922- Millî Konsey tarafından Filistin'de İngiliz manda idaresinin tasdiki

17 Ağustos 1922- Filistin'de nüfus sayımı yapılması (757.182 yerleşimcinin % 78 müslüman arap, % 11'i Yahudi, % 9'u ise Hıristiyan Arap)

18 Kasım 1931- Filistin'de ikinci defa nüfus sayımı yapılması (Toplam nüfus 1.034.154 çıktı. Bunun % 73'ü Müslüman Arap, % 16,9'u Yahudi, % 8.6'sı Hristiyan Arap'tı.) Görünmektedir ki, Yahudi nüfusu gittikçe artmaktadır. Bugün Rusya'nın yıkılmasıyla bu artış, hadd-i âzamiye varmıştır. Araplar ise, öz vatanlarında kimi öldürülmüş, kimi de hicrete mecbur bırakılmış olmakla azınlık durumuna düşmüşlerdir.

25 Nisan 1936- Kudüs Müftüsü **Emin el-Hüseynî**'nin başkanlığında **"Arap Yüksek Komitesi"** (el-Lecnetü'l-Arabiyyetu'l-Ulyâ) kuruldu.

01 Ekim 1937- İngilizler, Filistin'de Müslüman Arapların kurdukları bütün teşkilâtları lağv etti ve bunların liderlerini sürgüne gönderdi. **Emin el-Hüseynî** ise Lübnan'a kaçtı.

27 Mart 1939- Filistin meselesi için Londra'da toplanmış olan konferans başarısızlıkla sona erdi. İsrail resmî kaynaklarına göre, 1936-1938 yılları arasında gerek İngilizler ve gerekse Yahudi Haganah teşkilatı tarafından 2.000 filistinli Müslüman öldürülmüştür. Çatışma başladığı andan itibaren ise bu zâyiât 4.000 kişidir. Öldürülen Yahudi ise 500 civarındadır.

22 Temmuz 1946- İsrail Terör Teşkîlâtı Irgun'un **Kral Davud** Oteli'ne düzenlediği saldırıda 96 Filistinli hayatını kaybetti.

29 Kasım 1947- BM, Filistin'i bölme plânını kabul etti.

9 Nisan 1948- Irgun Terör Teşkîlâtı tarafından **Deir Yasin** köyünde gerçekleştirilen katliâmda 254 filistinli hayatını kaybetti.

14 Mayıs 1948- İsrail Devleti kuruldu.

15 Mayıs 1948- İsrail Devleti'nin kurulmasını kabul etmeyen Arap Devletleri, İsrail'e saldırdı. Bu, ilk Arap-İsrail savaşıdır.

29 Ekim 1948-İsrail Ordusu'nun Safsaf Köyü'ne düzenlediği saldırı sırasında köylülerin üzerine rastgele açılan ateş, 70 kişinin ölümüne sebep oldu.

28 Mart 1949- Türkiye, İsrail Devleti'ni resmen tanıdı.

11 Mayıs 1949- İsrail, BM'ye kabul edildi.

4 Temmuz 1950- İmzalanan **"Ticaret ve Ödeme Anlaşması"** imzalandı.

23 Aralık 1950- İsrail, Kudüs'ü başşehir ilân etti.

5 Şubat 1951- Türkiye ile İsrail arasında **"Hava Ulaştırma Anlaşması"** imzalandı.

2 Kasım 1956- Mısır Devlet Başkanı **Nâsır**'ın Süveyş Kanalı'nı millîleştirmesi üzerine İsrail, Fransa ve İngiltere, Mısır'a saldırdı.

23 Kasım 1956- Türkiye, Süveyş Krizi sebebiyle Mısır'a jest yapmak üzere Telaviv Büyükelçisi **Şevkatî İstinyeli**'yi geri çağırdı.

28 Ağustos 1958- Başbakan **Ben Gurion**'un, beraberinde Dışişleri Bakanı **Golda Meir**, Dışişleri Müsteşarı **Şimon Perez** ve Genelkurmay Başkanı **Zvi Zur** ile birlikte **Menderes**'le görüşmek üzere Ankara'ya uçtular. İslâm ülkelerine, bu ziyaretin resmî gerekçesi olarak EL-AL uçağının motorundaki bir ârıza sebebiyle Ankara'ya mecbûrî iniş yapılması olarak gösterildi.

29 Ağustos 1958- İsrail Başbakanı **Ben Gurion** ile Türk Başbakanı **Adnan Menderes** arasında Ortadoğu'da **"radikalliğe"** ve **"Sovyet nüfûzuna"** karşı Türkiye-İsrail işbirliği üzerine gizli bir anlaşma imzalandı.

12 Ekim 1958- **Ariel Şaron** önderliğinde Batı Şeria'da bulunan Kibya Köyü'ne düzenlenen saldırıda 67 kişi hayatını kaybetti, 75 kişi de yaralandı.

7 Ekim 1959- **"el-Fetih"**'in kuruluş kongresi Kuveyt'te yapıldı.

18 Mart 1960- Türkiye ile İsrail arasında ticaret anlaşması imzalandı.

29 Mayıs 1964- Filistin Kurtuluş Teşkilâtı (PLO) kuruldu.

5 Haziran 1967- İsrail; Mısır, Suriye ve Ürdün'e saldırdı ve 6 günde Sina Yarımadası, Golan Tepeleri, Batı Şeria, Gazze ve Doğu Kudüs'ü işgal etti.

22-25 Eylül 1969- 21 Ağustos 1960'da Mescid-i Aksâ'nın Yahudilerce yakılmak istenmesi, İslâm Dünyası'nda aksülamellere yol açtı ve bunun üzerine İslâm Konferansı Teşkîlâtı Rabat'ta ilk kez bir araya geldi.

7 Haziran 1970- Ürdün Kralı **Hüseyin**, İsrail ve ABD'den aldığı destekle Filistin Mültecî kamplarını yoğun top ateşine tuttu. **Kral Hüseyin**'e bağlı **"Bedevî Milisleri"** tarafından gerçekleştirilen bu katliâm, **"Kanlı Eylül"** olarak anılır oldu. Bu katliâm sırasında onbinlerce Filistinli hayatını kaybetti. Bir yıl sonra FKÖ, Ürdün'den sürüldü ve Lübnan'a yerleşti.

8 Ağustos 1973- Filistin Ulusal Cephesi, işgal altındaki topraklarda kuruldu.

6 Ekim 1973- Mısır, Suriye ve Ürdün'ün Sina Yarımadası'nda ve Golan tepelerinde bulunan İsrail kuvvetlerine saldırmasıyla **"Yam Kippur Savaşı"** başladı.

13 Kasım 1974- BM, Filistinliler'in kendi kaderini tâyin hakkını tanıdı.

13 Nisan 1975- Hıristiyan Falanjistlerin, içinde Filistinlilerin bulunduğu bir otobüsü, makineli tüfeklerle taramaları üzerine Lübnan'da iç savaş başladı.

10 Kasım 1975- Türkiye, BM Genel Kurulu'nda görüşülen "Siyonizmin bir tür ırkçılık olduğu" yönündeki karar tasarısına, diğer İslâm ülkeleriyle beraber müsbet rey verdi.

6 Eylül 1976- Filistin Kurtuluş Teşkîlâtı, Arap Birliği'ne tam üye oldu.

14 Mart 1978- İsrail, Güney Lübnan'ı işgal etti.

17 Eylül 1978- Mısır, İsrail ve ABD arasında Camp David Anlaşması imzalandı. Bu anlaşma, Arap Birliği Zirvesi'nce kınandu ve bunu imzalayan **Enver Sedad**'ın öldürülmesine sebep oldu.

30 Temmuz 1980- İsrail Parlamentosu kabul ettiği bir yasayla Kudüs'ü, İsrâil'in değişmez, bölünmesi imkânsız ve daimî başşehri ilân etti. Türkiye bu yasayı kınadı ve iptalini istedi.

28 Ağustos 1980- Millî Selâmet Partisi'nden gelen baskılar ve kamuoyu tepkileri üzerine Kudüs Konsolosluğu'nun kapatılması kararı alındı.

2 Aralık 1980- **Bülent Ulusu** Hükûmeti, aldığı bir kararla İsrail'le olan diplomatik münâsebetleri sekreterlik seviyesine indirdi.

17 Temmuz 1981- İsrail, Beyrut'u bombaladı.

14 Aralık 1981- İsrail, Golan Tepeleri'ni ilhâk etti.

6 Haziran 1982- İsrail, Lübnan'ı işgal etmeye başladı.

15-16 Eylül 1982- İsrail, Filistin mültecî kampları olan Sabra ve Şatilla'ya kanlı bir saldırı düzenledi. 991 Filistinli hayatını kaybetti.

1 Ekim 1985- İsrail, Tunus'taki Filistin Kurtuluş Teşkîlâtı karargâhına hava saldırısı düzenledi. Saldırıda 70 kişi hayatını kaybetti.

27 Aralık 1985- **Turgut Özal**, Amerika'ya yaptığı gezide, dönemin Dışişleri Bakanı **Vahit Halefoğlu**'yla birlikte Yahudi lobisiyle gizlice temas kurdu.

8 Aralık 1987- Gazze'de bir Yahudi kamyoneti, Filistinli işçileri taşıyan bir araca çarparak dört Filistinlinin ölümüne, dokuzunun yaralanmasına sebep oldu. Bunun üzerine Filistinliler, **"İntifada Hareketi"**ni başlattılar.

16 Nisan 1988- Filistin Kurtuluş Teşkilâtı'nın ikinci komutanı **Ebu Cihad**, İsrail askerlerince öldürüldü.

12 Kasım 1988- Cezayir'de toplanan Filistin Millî Konseyi, Filistin Devleti'nin kuruluşunu ilân etti.

20 Haziran 1990- Sovyet Yahudilerinin yoğun bir şekilde İsrail'e göçü başladı.

8 Ekim 1990- Kudüs'te Mescid-i Aksa'da katliâm gerçekleştirildi. 30 Filistinli hayatını kaybederken 800 kişi de yaralandı.

15 Ocak 1991- Filistin Kurtuluş Teşkîlâtı ikinci komutanı **Salah Halef** ile **Ebu Muhammed** ve şefi **Ebu'l-Hal** bir suikast sonucu öldürüldü.

30 Ekim 1991- ABD başkanı **Bush** ile SSCB lideri **Gorbaçov**'un Madrid Konferansı başladı.

1992- Türkiye, Filistin'le eş zamanlı olarak İsrail'le diplomatik ilişki seviyesini yeniden büyükelçilik düzeyine yükseltti.

13 Eylül 1993- İsrail Devlet Başkanı **İzak Rabin** ve FKÖ lideri **Yaser Arafat** arasında Washington'da, beş yıl sonra Filistin'de

muhtar bir devletin kurulması için bir anlaşma imzalandı.

14 Kasım 1993- Dışişleri Bakanı **Hikmet Çetin**, İsrail'i ziyaret eden ilk Türk Dışişleri Bakanı sıfatıyla **Perez**'le bir dizi anlaşma imzaladı.

25 Ocak 1994- İsrail Cumhurbaşkanı **Ezer Weizmann**, Türkiye'yi ziyaret eden ilk İsrail Cumhurbaşkanı olarak, su satın alımı, turizm ve askerî işbirliği mevzularında görüşmelerde bulunmak üzere Türkiye'ye geldi.

25 Şubat 1994- Batı Şeria'nın el-Halil kentinde bulunan **Hazret-i İbrahim** Câmii'ne sabah namazı esnasında bir Yahudi tarafından gerçekleştirilen saldırıda, aralarında çocukların da bulunduğu 50'nin üzerinde kişi hayatını kaybetti, yaklaşık 300 kişi de yaralandı.

27 Şubat 1994- İsrail Savunma Bakanlığı Müsteşarı **Ivni Nehum**, Ankara'yı ziyaret etti. İsrail'in F-4 ve F-5 uçaklarının modernizasyonunu yapmak istediği ve iki ülke arasında askerî işbirliğinin geliştirileceği açıklandı.

31 Mart 1994- İsrail ile Türkiye arasında "Güvenlik/Gizlilik Anlaşması" imzalandı.

12 Nisan 1994- İsrail Dışişleri Bakanı **Şimon Perez** Türkiye'ye geldi.

4 Mayıs 1994- **İzak Rabin** ve **Yaser Arafat** arasında İsrail-Filistin İlkeleri Deklarasyonu'nu tamamlayıcı düzenlemeler içeren Kahire Anlaşması imzalandı.

26 Ekim 1994- İsrail ve Ürdün arasında barış anlaşması imzalandı.

3 Kasım 1994- **Tansu Çiller** ve beraberindeki 56 kişilik heyet İsrail'i ziyaret etti.

14 Ağustos 1995- Hava Kuvvetleri Komutanlığı'na âit 54 adet F-4 uçağın modernizasyonunun, İsrail'den sağlanacak devlet kredisi ile İsrail IAI kuruluşuna yaptırılması için Millî Savunma Bakanlığı ile İsrail IAI kuruluşu arasında 600 milyon dolar baz fiyatla sözleşme imzalandı.

28 Eylül 1995- II. Oslo Anlaşması Washington'da imzalandı.

4 Kasım 1995- Oslo Anlaşması'nın altına imza atan İsrail Başbakanı **İzak Rabin**, aşırı sağcı **Yigal Amir** tarafından öldürüldü.

20 Ocak 1996- **Yaser Arafat**, Filistin Muhtar İdaresi'nin başkanı seçildi.

23 Şubat 1996- Cumhurbaşkanı **Demirel**, İsrail'e gitti.

14 Mart 1996- Dışişleri Bakanı **Emre Gönensay ve İsrail** Dışişleri Bakanı **Ehud Barak** tarafından imzalanan **ve iki ülke** arasındaki münâsebetleri hızlandıracak Serbest **Ticaret Alanı** Anlaşması, 1 Ocak 2000 tarihine kadar iki ülke arasında gümrükleri tamamen sıfırlayacaktı.

18 Nisan 1996- İsrail Başbakanı **Şimon Peres**, Lübnan'a karşı **"Gazap Üzümleri"** operasyonunu başlattı. Güney Lübnan'daki Kana BM Mülteci Kampı'nda 109 sivil, İsrail saldırıları sonucu hayatını kaybetti.

29 Mayıs 1996- İsrail seçimlerini **Benjamin Netanyahu** liderliğinde aşırı sağ partilerden oluşan koalisyon kazandı.

27 Eylül 1996- Kudüs Belediye Başkanı'nın Kubbetü's-Sahra'nın altına tüneller açtırması sonucu patlak veren hâdiselerde üç günde 76 kişi öldü.

27-28 Kasım 1996- İsrail Savunma Bakanlığı Genel Direktörü **David Ivry**, Türkiye'ye geldi. İki ülke arasındaki askerî anlaşmaların devamı olarak 1997 yılı için bir **"faaliyet plânı"** kararlaştırıldı.

5 Ocak 1997- Meclis Başkanı **Mustafa Kalemli**, İsrail'e gitti.

24 Şubat 1997- Genelkurmay Başkanı **İsmail Hakkı Karadayı**, İsrail'e gitti. Böylece Türkiye'den İsrail'e ilk defa yüksek düzeyli bir askerî ziyaret gerçekleşmiş oluyordu.

8 Nisan 1997- İsrail Dışişleri Bakanı **David Levy**, Ankara'ya geldi. İki ülkenin ortak tehdid değerlendirmeleri yaptığı Türk-İsrail stratejik diyaloğunun ekonomik temelleri atıldı.

29 Nisan 1997-Türk Genelkurmayı Millî Askerî Stratejik Konsepti'ni (MASK) değiştirdiğini, dış tehdid yerine bölücülük ve irticâî faaliyetler olarak tanımlanan *"iç tehdid"*in Türkiye'nin öncelikli savunma problemi olduğunu açıkladı.

1 Mayıs 1997- Savunma Bakanı **Turan Tayan** İsrail'e gitti.

4 Mayıs 1997- **Çevik Bir**, İsrail'e gitti. Stratejik diyalog formu toplantısının ikincisi yapıldı.

13 Ağustos 1997- Türkiye'nin İsrail'le gümrüklerini sıfırladığı belirtildi.

1 Ekim 1997- Ürdün'ün baskısıyla İsrail, 16 Ekim 1991'de müebbet hapis cezasına çarptırılan Hamas'ın mânevî lideri **Şeyh Ahmed Yasin**'i serbest bırakmak zorunda kaldı.

12 Ekim 1997- İsrail Genelkurmay Başkanı **Amnon Lip-**

kin Shakak Türkiye'ye geldi.

18 Aralık 1997- ADL (Anti-Defamation League) adlı Amerika'daki Yahudi lobi kuruluşu Başbakan **Mesut Yılmaz**'a **"Seçkin Devlet Adamı Ödülü"** verdi.

22 Aralık 1997- Üçüncü Stratejik Diyalog Toplantısı Ankara'da yapıldı.

5 Ocak 1998- Türkiye-İsrail ve Amerika, Doğu Akdeniz'in uluslar arası suları ve hava sahasında **"Güvenilir Denizkızı"** (Reliant Mermaid) adlı bir askerî tatbikat yaptılar.

3 Şubat 1998- Kara Kuvvetleri Komutanı **Hüseyin Kıvrıkoğlu** İsrail'e gitti.

24 Mart 1998- İsrail Sanayi Bakanı **Nathan Sharansky** Türkiye'ye geldi.

4 Mayıs 1998- Türkiye balistik füzelere karşı bir sistem geliştirmek üzere İsrail'le bir memorandum imzaladı.

14 Mayıs 1998- İsrail Devleti'nin kuruluşunun 50. yıldönümünde, Filistinliler'in protesto gösterileri sırasında çıkan çatışmalarda 9 filistinli hayatını kaybetti, 1200 filistinli yaralandı.

21 Haziran 1998- İsrail hükümeti **Netenyahu**'nun Büyük Kudüs plânını tasdik etti.

22-23 Haziran 1998- İsrail Dışişleri Bakanlığı Siyâsî Direktör Yardımcısı **Yoav Baran** Ankara'ya geldi.

30 Haziran 1998- Türk Hava Kuvvetleri Komutanı **İlhan Kılıç** İsrail'e gitti.

Temmuz 1998- Dışişleri Bakanı **İsmail Cem**, İsrail'e gitti.

25 Temmuz 1998- Stratejik diyalog toplantısının dördüncüsü Telaviv'de Genelkurmay 2. Başkanı **Çevik Bir** ve İsrail Savunma Bakanlığı Müsteşarı **David Ivry**'nin başkanlığında gerçekleşti.

21 Ağustos 1998- İsrail, Türkiye'nin Avrupa Birliği ile gümrük birliği münâsebetinin avantajlarından yararlanarak kendi mallarının Türkiye üzerinden Avrupa Birliği ülkelerine satılması teklifini getirdi.

29 Ekim 1998- İsrail Cumhurbaşkanı **Weizmann**, Cumhuriyetin 75. yıldönümü kutlamaları dolayısıyla şeref konuğu olarak Türkiye'ye geldi.

14 Temmuz 1999- İsrail'e giden **Süleyman Demirel** iktidara gelen İşçi Partili yeni Başbakan **Ehud Barak** ile Kudüs'te görüşen ilk yabancı devlet adamı oldu.

26 Ekim 1999- Merkezi Washington'da bulunan Yahudi Ulusal Güvenlik Enstitüsü (JINSA) adlı kuruluş **Çevik Bir**'e **"Uluslararası Liderlik"** ödülü verdi.

25 Ekim 1999- **Ehud Barak**, 41 yıl aradan sonra Türkiye'yi ziyaret eden ilk İsrail Başbakanı oldu.

17 Ocak 2000- İsrail Genelkurmay Başkan Yardımcısı Tümgeneral **Uzi Dayan**, Genelkurmay II. Başkanı Orgeneral **Edip Başer**'in dâvetlisi olarak Türkiye'ye geldi.

9 Şubat 2000- Türkiye ile İsrail arasındaki Karma Ekonomik Komisyon toplantısının sonucunu ihtivâ eden bir mutabakat zabtı imzalandı.

26 Mart 2000- İsrail Deniz Kuvvetleri Komutanı Koramiral **Yedidia Ya'ari**, Deniz Kuvvetleri Komutanı Oramiral **İlhami Erdil**'in resmî dâvetlisi olarak Türkiye'ye geldi.

25 Temmuz 2000- II. Camp David Zirvesi, ABD Başkanı **Clinton**'ın *"Anlaşmaya varamadılar."* şeklindeki açıklamasıyla sona erdi.

28 Eylül 2000- İsrail Savunma Bakanı **Ariel Şaron**'un Mescid-i Aksa'ya yaptığı provakatif ziyaret, Filistinlilerin aksülamellerini doğurdu. El-Aksa İntifadası başladı. İsrail Başbakanı **Ehud Barak**, ilk kez Kudüs'te Filistin ve İsrail'e âid iki başşehir olabileceğini ifade etti.

28 Ağustos 2000-İsrail Başbakanı **Ehud Barak**, tıkanan Ortadoğu Barış Görüşmeleri ve İsrail'in, Türkiye'de peşpeşe kaybettiği savunma ihâleleri gibi mevzuları görüşmek üzere Türkiye'ye geldi.

23 Kasım 2001- İsrail Ordusu'nun roketli saldırısında Hamas'ın askerî kanat liderlerinden **Muhammed Ebu Hanud** öldürüldü.

2 Aralık 2001- Kudüs ve Hayfa'da meydana gelen dört patlamada 26 kişi öldü, 224 kişi yaralandı. Saldırıyı Hamas üstlendi. İsrail Hükümeti, Arafat'ı saldırıdan mesul tuttu.

3 Aralık 2001- Kudüs ve Hayfa'da gerçekleştirilen bombalı saldırılar ardından harekete geçen İsrail, Gazze'ye ve Batı Şeria'ya saldırdı. Batı Şeria'da bir çok eve fize isabet ederken, Gazze'deki hedef Arafat oldu.

29 Mart 2002- İsrail Başbakanı **Ariel Şaron**, Batı Şeria'daki bütün Filistin şehirlerine tanklarla girerek Koruyucu Duvar Operasyonu'nu başlattı. Arafat'ın Ramallâh'taki karargâhını

tahrip ederek, elektrik, su ve telefon bağlantısını kestiler.

19 Nisan 2002- BM Güvenlik Konseyi toplantısında Cenin'de İsrail tarafından yapılan katliâmları araştırmak üzere bir komisyonun kurulmasına karar verildi. Sözkonusu katliâmda binden fazla kişi hayatını kaybetmişti.

2 Mayıs 2002- Arafat'ın karargâhında yanında bulundurduğu **Zeevi**'nin ölümünden mes'ul tutulan altı kişinin Eriha'daki hapishâneye gönderilmesi karşılığında **Arafat**'ın Ramallah'daki karargâhı çevresinde bulunan kuşatma kaldırıldı ve **Arafat**'ın karargahtan çıkmasına izin verildi.

30 Eylül 2002- Kudüs'ü İsrail'in başşehri olarak tanıyan kanun, ABD Konseyi'nden geçti.

30 Kasım 2002- İsrail Kuvvetleri, BM Gıda Programı'nın Gazze'deki gıda deposunu yerle bir etti.

19 Mart 2003- **Arafat**, **Mahmud Abbas**'ı başbakan tâyin etti.

3-5 Haziran 2003- Mısır'ın Şarm el-Şeyh kasabası ve Ürdün'ün Akabe şehrinde **"Yol Haritası"**'nın hayata geçirilmesine dair ABD Başkanı **George W. Bush**'un öncülüğünde iki zirve gerçekleştirildi.

11 Haziran 2003- Kudüs'ün merkezinde düzenlenen intihar saldırısında 17 kişi öldü, 65 kişi yaralandı.

29 Haziran 2003- Başta Hamas, İslâmî Cihad ve el-Aksâ Şehitleri Tugayı olmak üzere direniş teşkîlâtları üç aylık şartlı ateşkes ilân ettiler.

31 Temmuz 2003- İsrail, Batı Şeria ve Kudüs çevresine inşâ edilen **"Güvenlik Duvarı"**'nın ilk etap inşaatını tamamladı.

21 Ağustos 2003- İsrail'in Gazze'ye düzenlediği füze saldırısında Hamas liderlerinden **Ebu Şenneb** iki korumasıyla birlikte hayatını kaybetti.

6 Eylül 2003- Filistin Başbakanı **Mahmud Abbas** istifa etti.

5 Ekim 2003- İsrail, Hayfa'da düzenlenen saldırıya misilleme olarak, 30 yıl sonra ilk kez Suriye topraklarını bombaladı.

15 Ekim 2003- Gazze'de içlerinde CIA mensuplarının da bulunduğu dört araçlık konvoya düzenlenen saldırıda üçü CIA mensubu dört kişi öldü, bir kişi de yaralandı.

9 Kasım 2003- Berlin'deki **"Utanç Duvarı"**'nın yıkılışının yıl dönümü olan 9 Kasım, İsrail'in Filistin'de inşâ ettiği **"Irkçı Ayrım Duvarı"**'na Beynelmilel Aksülamel günü olarak ilân edildi.

19 Kasım 2003- BM Güvenlik Konseyi'nden oybirliği ile geçen 1515 sayılı kararla "Yol Haritası" taraflar açısından bağlayıcı hâle geldi.

14 Ocak 2004- Gazze'de ilk kez Hamas mensubu bir hanım tarafından düzenlenen saldırıda, dört İsrail askeri öldü. Saldırının ardından İsrail, Hamas'ın kurucusu ve mânevî lideri **Şeyh Ahmed Yâsin**'i her an bir suikasde hedef olabileceği yönünde tehdit etti.

11 Şubat 2004- Filistin'i çevreleyen tecrid duvarına ve 15 filistinlinin ölümüyle sonuçlanan İsrail saldırısına karşı el-Aksa Şehitleri Tugayı'nın Kudüs'te düzenlediği saldırıda 7 israilli öldü, 60'ı da yaralandı.

22 Mart 2004- Filistin'in mânevî önderi **Şeyh Ahmed Yasin**, sabah namazı çıkışında bizzat Şaron tarafından yönetilen bir askerî operasyın sonucu 8 filistinli ile birlikte hunharca katledildi.

13 Kasım 2007- **Şimon Peres** ile Filistin lideri **Mahmud Abbas**, Ankara'da **"İktisâdî İşbirliği"** anlaşmasını imzaladılar.